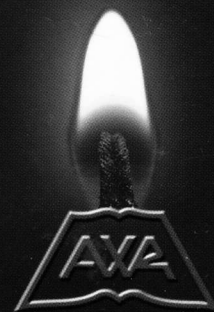

PRO MEMORIA

Wydział Inżynierii
Kształtowania Środowiska i Geodezji
Akademii Rolniczej we Wrocławiu

22

PRO MEMORIA

PRO MEMORIA

Wydział Inżynierii
Kształtowania Środowiska i Geodezji
Akademii Rolniczej we Wrocławiu

Wrocław 2005

Opracowanie:

prof. dr hab. inż. Andrzej Drabiński
prof. dr hab. inż. Józef Sasik
prof. dr hab. inż. Jerzy Sobota

Opracowanie redakcyjne, skład i tamanie:

mgr inż. Maria Małgorzata Boczarska
prof. dr hab. inż. Józef Sasik

Korekta

mgr Elżbieta Winiarska-Grabosz

Projekt okładki

Krzysztof Wyszatycki

Zdjęcia nagrobków

mgr Orest Zagwojski

© Copyright by Wydawnictwo Akademii Rolniczej we Wrocławiu, Wrocław 2005

ISBN 83-89189-70-4

WYDAWNICTWO AKADEMII ROLNICZEJ WE WROCŁAWIU

Redaktor naczelny – J e r z y S o b o t a

ul. Sopocka 23, 50-344 Wrocław, tel. (071) 328-12-77

e-mail: wyd@ozi.ar.wroc.pl

Druk i oprawa: F.P.H. „ELMA”

Wprowadzenie

Podczas obchodów półwiecza istnienia naszego fakultetu (wrzesień 2001 roku) zdaliśmy sobie sprawę, że zmarło już wielu twórców samodzielnego Wydziału Melioracji Rolnych, powstałego w 1951 roku jeszcze w ramach Uniwersytetu i Politechniki, a od 17 listopada 1951 roku działającego już w ramach samodzielnej Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. Okazało się też wówczas, że pamięć ludzka jest zawodna, archiwa ubogie, a dokumentów z tych pionierskich czasów zachowało się niewiele. Postanowiliśmy więc ocalić od zapomnienia przynajmniej pamięć o naszych poprzednikach.

Inicjatywa ta zyskała życzliwe poparcie Zrzeszenia Absolwentów Wydziału i dzięki pomocy wielu ludzi dobrej woli została sfinalizowana w postaci niniejszej publikacji. Zawiera ona biogramy 57 pracowników Wydziału, zmarłych w latach 1965–2005, informacje o miejscu ich pochówku, a także zdjęcia grobów, plany sytuacyjne kilku wrocławskich cmentarzy i inne informacje ułatwiające lokalizację poszczególnych mogił.

Lektura poszczególnych biogramów wzbudza zarówno szacunek dla wielkich dokonań naszych poprzedników, którzy mimo rozlicznych trudności na gruzach powojennego Wrocławia potrafili stworzyć trwale fundamenty polskiej uczelni, jak i podziw dla ich mądrości w kształtowaniu kierunków rozwoju dynamicznego Wydziału, potrafiącego odpowiadać na nowe wyzwania czasu, prowadzącego badania naukowe dla gospodarki narodowej i kształcącego na pięciu kierunkach studiów wysokiej klasy specjalistów przydatnych dla naszego regionu i kraju.

Mamy świadomość, że w niektórych biogramach nie udało się zamieścić wielu istotnych informacji. Być może w kolejnych edycjach wykorzysta się niedostępne lub nieznanne dzisiaj dokumenty i relacje. Wyrażamy jednak przekonanie, iż mimo tych braków niniejsza publikacja będzie życzliwie przyjęta przez członków rodzin naszych zmarłych pracowników oraz przez całą społeczność akademicką Wydziału Inżynierii Kształtowania Środowiska i Geodezji Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Wrocław, 31 sierpnia 2005 r.

Dziekan

JAN ANWEILER
(1926–2002)

Doc. dr Jan Anweiler urodził się 11 stycznia 1926 roku w Magierowie w województwie lwowskim. W okresie okupacji uzyskał tzw. małą maturę na kompletach tajnego nauczania. W latach 1942–1945 był żołnierzem Armii Krajowej. Całe życie pozostał wierny ideom Armii Krajowej, a Jego *credo* życiowe brzmiało: „Bóg, Honor i Ojczyzna”. Czekał na prawdziwie Wolną Ojczyznę. Jego marzenia spełniły się. Szkołę średnią ukończył w 1946 roku w Gdańsku.

Studiował w latach 1947–1952, na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego na kierunku fizyka teoretyczna. Pracę zawodową rozpoczął w Technikum Rachunkowości Rolnej w Namysłowie. W 1952 roku podjął pracę w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu. Od 1956 roku pracował na stanowisku adiunkta, a od roku 1970 na stanowisku docenta. Doktorat nauk technicznych uzyskał w roku 1962, broniąc pracę *Równanie krzywej zwierciadła wody w przedziale przelewu boczne-go*, jej promotorem był prof. dr Jan Wierzbicki.

W latach 1973–1979 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Geodezji i Zastosowań Matematyki. W latach 1975–1980 był pełnomocnikiem Rektora do Spraw Informatyki. Był wieloletnim Kierownikiem Zakładu Matematyki w Katedrze Matematyki, współorganizatorem i jednym z pierwszych pracowników Katedry Matematyki WSR we Wrocławiu. W latach 60. był przewodniczącym Rady oraz Komisji Rewizyjnej ZNP, a także członkiem Senackiej Komisji Dyscyplinarnej, a w latach 1972–1978 – członkiem Komisji ds. Nauczania Matematyki na Studiach Zaocznych przy Ministrze Oświaty i Szkolnictwa Wyższego. Od 1973 jest członkiem Polskiego Towarzystwa Matematycznego (PTM). W latach 1983–1987 należał do Zarządu i Komisji Rewizyjnej Oddziału Wrocławskiego PTM. Począwszy od 1997 roku był członkiem Prezydium organizacji kombatanckiej Wolność i Niezawisłość.

Był promotorem 7 prac doktorskich obronionych, opracował recenzje 10 prac doktorskich i jednej pracy habilitacyjnej. Jest autorem i współautorem skryptów: *Mechanika teoretyczna dla Wydziału Melioracyjno-Wodnego* oraz *Mechanika teoretyczna dla meliorantów i geodetów*, a także autorem 8 oryginalnych prac naukowych.

Od początku swojej działalności naukowej w Katedrze Matematyki uważał, że działalność naukowa Katedry Matematyki powinna być, przede wszystkim, związana z problematyką naukową Wydziału. Popierał również badania naukowe czysto matematyczne. Stawiał na młodych. Chciał, aby pracownicy doskonalili się u źródła i zachęcał do doskonalenia zawodowego poprzez uczestnictwo w seminariach na Uniwersytecie

i Politechnice. W 1970 roku zorganizował I Seminarium Zastosowań Matematyki. W Seminarium wzięli udział wszyscy pracownicy Katedry Matematyki i osoby zainteresowane współpracą z matematykami. W następnych latach zapraszał na Seminarium matematyków z Uniwersytetu i Politechniki Wrocławskiej, którzy uczyli uczestników modelowania matematycznego. W ten sposób pod okiem doc. Jana Anweilera tworzyła się grupa młodych ludzi, którzy zajęli się modelowaniem procesów w hydrologii i gospodarce wodnej. Przyjacielska atmosfera Seminarium sprzyjała twórczym dyskusjom, rezultatem których były rozwiązania stawianych problemów. Tu poddawano ocenie przyszłe doktoraty i habilitacje. Seminarium przeżywało także trudne chwile. Ale nawet stan wojenny nie zakłócił tej działalności naukowej. Jest ono do dzisiaj platformą spotkań hydrologów i matematyków z Niemiec, Czech, Słowacji, Węgier, Gruzji oraz wielu ośrodków krajowych. Przez wiele lat kierował seminarium „Modele matematyczne w gospodarce wodnej”.

W latach 1966 i 1972 otrzymał Nagrodę Ministra za działalność dydaktyczną i wychowawczą. W 1967 roku otrzymał Złotą Odznakę ZNP, w 1971 roku Odznakę Honorową „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”, w 1973 Złoty Krzyż Zasługi, a 1989 Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski. Za swoje osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne otrzymał 9 nagród Rektora Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Zmarł 25 marca 2002 r., pochowany na cmentarzu Św. Rodziny we Wrocławiu przy ul. Smętnej (pole 3, rząd XIII, grób 22, 23).

Wspomnienia

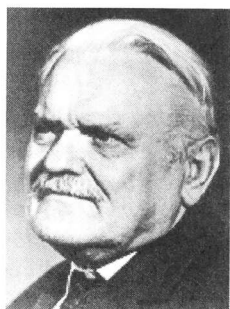
Były żołnierz Armii Krajowej, którego credo życiowe brzmiało: „Bóg, Honor i Ojczyzna”. Całe życie pozostał wierny ideom Armii Krajowej. Czekał na prawdziwie Wolną Ojczyznę. Jego marzenia spełniły się.

Od początku swojej działalności naukowej w Katedrze Matematyki uważał, że działalność naukowa Katedry Matematyki powinna być, przede wszystkim, związana z problematyką naukową Wydziału. Popierał również badania naukowe czysto matematyczne. Stawiał na młodych. Chciał, aby pracownicy doskonalili się u źródła i zachęcał do doskonalenia zawodowego poprzez uczestnictwo w seminariach na Uniwersytecie i Politechnice. W 1970 roku zorganizował I Seminarium Zastosowań Matematyki. W Seminarium wzięli udział wszyscy pracownicy Katedry Matematyki i zainteresowani współpracą z matematykami pracownicy Wydziału Melioracji Wodnych. W następnych latach zapra-

szal na Seminarium matematyków z Uniwersytetu i Politechniki Wrocławskiej, którzy uczyli uczestników modelowania matematycznego. W ten sposób pod okiem docenta Jana Anweilera tworzyła się grupa młodych ludzi, którzy zajęli się modelowaniem procesów w hydrologii i gospodarce wodnej. Seminarium pełniło także inną rolę. Przyjacielska atmosfera sprzyjała twórczym dyskusjom, rezultatem których były rozwiązania stawianych problemów. Tu poddawano ocenie przyszłe doktoraty i habilitacje. Seminarium przeżywało także trudne chwile. Ale nawet stan wojenny nie zakłócił tej działalności naukowej. Seminarium trwa do dzisiaj, a dzieło rozpoczęte przez docenta Jana Anweilera kontynuują Jego uczniowie. Wypromował ośmiu doktorów. Jego doktoranci to matematycy, którzy swoje prace doktorskie poświęcili zastosowaniom matematyki w hydrologii. Kilku z nich nadal prowadzi badania naukowe. Jeden zrobił habilitację, a dwóch następnych wkrótce będzie się habilitować.

Pracownicy Katedry Matematyki zapamiętają docenta jako wytrawnego narciarza, a także wielkiego miłośnika piłki nożnej. Był gawędziarzem, który gromadził wokół siebie ludzi. Chętnie zachodziliśmy do Jego pokoju. Zawsze miał coś ciekawego do powiedzenia.

Ryszard Deszcz

STANISŁAW BAC
(1887–1970)

Prof. dr hab. dr h.c. Stanisław Bac urodził się 30 marca 1887 roku w Kazimierzy Wielkiej w woj. kieleckim. Po ukończeniu gimnazjum w Krakowie wstąpił na Wydział Inżynierii Wodnej Politechniki Lwowskiej. Uzyskując absolutorium, rozpoczął pracę w Katedrze Inżynierii Wiejskiej Akademii Rolniczej w Dublanach, studiując równocześnie rolnictwo. Organizował i dowodził niepodległościowymi organizacjami zbrojnymi – „Drużyny Bartoszwowe”. W latach 1918–1920 walczył w szeregach Wojska Polskiego w stopniu kapitana i został odznaczony Krzyżem Walecznych oraz Medalem Niepodległości. W niepodległej Polsce organizował średnie szkolnictwo zawodowe, prowadząc równocześnie pracę dydaktyczną.

W 1926 roku przeniósł się z Dublan na Politechnikę Lwowską, gdzie oprócz zajęć dydaktycznych kierował Działem Hydrotechnicznym Zakładu Doświadczalnego Uprawy Torfowisk pod Sarnami oraz brał udział w pracach Biura Melioracji Polesia. W 1929 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych na Wydziale Inżynierii Wodnej Politechniki Warszawskiej, a w 1933 r. habilitował się na Wydziale Rolniczym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w zakresie melioracji wodnych. Do Państwowego Instytutu Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach przeniósł się w 1937 roku. Zorganizował tam Dział Gospodarki Wodnej, następnie otrzymał nominację na wicedyrektora i na tym stanowisku zastała Go wojna. Zagrożony aresztowaniem za współdziałanie z konspiracją wyjeżdża z Puław na kilka miesięcy. Gdy w lipcu 1944 roku wycofujący się hitlerowcy podpalili gmach Instytutu – dzięki natychmiastowej akcji Profesora budynek ten ocalał. Od władz PKWN w Lublinie Profesor otrzymał nominację na wicedyrektora Instytutu, a od dowództwa I Frontu Ukraińskiego zezwolenie na pobyt w strefie frontowej. W wydłunionych Puławach chronił przez szereg miesięcy bibliotekę i zbiory naukowe Instytutu przed zniszczeniem, a w czasie forsowania Wisły przez I Armię WP brał udział w ratowaniu rannych żołnierzy.

Z chwilą utworzenia Wydziału Rolniczego Uniwersytetu w Lublinie został mianowany profesorem zwyczajnym i Kierownikiem Katedry Melioracji i Meteorologii Rolniczej. W 1946 roku przeniósł się do Wrocławia, obejmując Katedrę Melioracji i Inżynierii Rolnej Uniwersytetu i Politechniki. Po wyodrębnieniu Wyższej Szkoły Rolniczej zorganizował Wydział Melioracji Wodnych i został pierwszym dziekanem, zachowując kierownictwo Katedry Melioracji Rolnych i Leśnych.

Prekursorskie badania Profesora prowadzone w zakresie melioracji i uprawy torfowisk, drenowania, meteorologii rolniczej, agrohydrologii wyznaczyły nowe kierunki w

naucze i praktyce. Wykazał istotne znaczenie technik melioracyjnych w kształtowaniu środowiska i regulowaniu obiegu wody w glebie i w zlewni.

Profesor Bac uznawany jest za ojca polskiej szkoły erozyjnej. Jego obserwacje nad ruchami gleb wskutek przemarzania doprowadziły do skonstruowania przyrządu pomiarowego, stosowanego później w badaniach polarnych.

W ostatnich latach życia największą Jego pasją były zagadnienia dotyczące relacji las – woda. Działalność w tej dziedzinie rozpoczął w połowie lat pięćdziesiątych, wprowadzając wykłady z melioracji leśnych (od 1955 r.) i tworząc w ramach Katedry Zakład Melioracji Leśnych oraz obejmując, w 1957 r., kierownictwo nowo utworzonego Zakładu Gospodarki Wodnej Instytutu Badawczego Leśnictwa. Położył nacisk na podstawowe badania wpływu lasu na poszczególne elementy bilansu wodnego, środowisko geograficzne oraz gospodarkę rolną. Określał rolę zadrzewień w rolnictwie ograniczającą parowanie oraz erozję gleb.

Zasługą Profesora Baca jest inicjatywa i twórcza inspiracja w zapoczątkowaniu działalności naukowej i dydaktycznej z zakresu melioracji leśnych w naszym kraju. Wydał pierwszy polski podręcznik melioracji leśnych.

Profesor Bac był członkiem rzeczywistym PAN oraz m.in. członkiem Komitetu Nauk Leśnych PAN, Rady Naukowej IBL, Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Leśnictwa, Państwowej Rady Ochrony Przyrody i Wojewódzkiego Komitetu Ochrony Przyrody we Wrocławiu, przewodniczącym Rady Naukowej Karkonoskiego Parku Narodowego. Należał do wielu towarzystw naukowych. W 1962 roku Wyższa Szkoła Rolnicza we Wrocławiu w uznaniu jego wybitnych zasług nadała Mu tytuł doktora *honoris causa*.

Profesor Stanisław Bac był również znakomitym pedagogiem, wykształcił setki inżynierów oraz był promotorem wielu doktoratów. W uznaniu zasług został udekorowany Orderem Sztandaru Pracy I kl., Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i wieloma innymi odznaczeniami.

Cechowała Go nieprzeciętna pracowitość. Był typem mistrza – bezinteresownego, serdecznego opiekuna i przyjaciela swych uczniów, cieszącego się z ich osiągnięć bardziej niż z własnych. Lubił pogodną i życzliwą atmosferę i stale podkreślał potrzebę harmonijnego współżycia ludzi. Cechy te zjednały Mu ogromny autorytet moralny – nie tylko w środowisku wrocławskim.

Profesor Stanisław Bac zmarł 30 maja 1970 roku, spoczywa na cmentarzu Świętej Rodziny na Sępolnie (pole 12, rząd XI, grób 12).

Wspomnienia

Z postaci Profesora emanowała rozległa wiedza naukowo-badawcza przekazywana zawsze chętnie i wyczerpująco współpracownikom, których często sam pobudzał do dyskusji, ucząc sztuki prawidłowego i efektywnego prowadzenia eksperymentu i wnioskowania.

Gdy niedostatek finansowy uniemożliwiał lub ograniczał prowadzenie badań, Profesor nierzadko sięgał do własnej kieszeni, wspomagając pieniężnie młodego adepta na drodze naukowej. Był nie tylko wyjątkowym opiekunem i doradcą w pracy. Z pełną ufnością zwracali się współpracownicy do Profesora także z ich problemami rodzinnymi, uzyskując zawsze, pełne troski, ojcowskie rady. Z zadowoleniem przyjmował u siebie w domu odwiedzających Go współpracowników. Rozmawiano wtedy o pięknie przyrody, znaczeniu sztuki w kształtowaniu osobowości, patriotyzmu w życiu człowieka i Polaka. Słynął z wyrozumiałości dla studentów i pracowników, ale nie był pobłażliwy. Podziwiany był w trudnym ówczesnie okresie ustroju politycznego za odważne wypowiedzi. Prof. S. Bac brał udział w 1918 r. w walkach o Lwów w kompani Orląt Lwowskich. Był moralnym i etycznym wzorem dla otoczenia.

Donat Dejas

Profesora Baca wspominamy na Uczelni ze wzruszeniem. Wychował dziesiątki pracowników nauki, ciągle naklaniał ich do dalszego kształcenia się i robienia doktoratów. Mawiał żartobliwie: „Temat pracy doktorskiej wisi na każdym krzaku – trzeba tylko go wziąć”. Nowych pracowników przybyłych po wojnie do Wrocławia przygarniał w swoim domu, karmił, zanim zdolali się jakoś urządzić. Kończącym studia mówił: „Macie dbać o gospodarkę wodną na całym terytorium Polski. Szczytne to zadanie, bo bez wody nie ma w ogóle życia organicznego. Dbajcie więc o całość biocenozy, której jesteśmy częścią, a która w pełnej harmonii rozwijać się może”.

Nie mogąc uczestniczyć osobiście w uroczystościach wręczenia dyplomów absolwentom Wydziału Melioracji Wodnych WSR we Wrocławiu (1959), w liście do nich Profesor napisał m.in.: „Pamiętacie zapewne – jak na wstępie Waszych studiów mówiłem Wam i zalecałem, byście zachowali stare filareckie hasło: Ojczyzna – Nauka – Cnota. W czasie ciężkiej niewoli okupacyjnej mieliście możliwość poznać, co znaczy Wolność i jaką rzeką krwi, cierpienia i zniszczenia została odzyskana. Pamiętajcie o tym i myślcie, że naród gnuśny, tchórzliwy i sprzedajny – może stracić wolność.

Naukę staraliśmy się Wam podać w jak najlepszej formie – a teraz pragniemy, byście nadal uczyli – tak jak i my uczymy się, by Polska była krajem postępu i dobrobytu, byście z nami współdziałali i wcielając wskazania teorii do praktyki – a z nowej, przez Was przemyślanej i zorganizowanej praktyki, przenosili wiadomości do nauk teoretycznych. Zdaję sobie sprawę, jak przeciążeni jesteście bieżącą pracą – ale równocześnie wiem, że bez poświęcenia pewnej ilości czasu na studia literatury technicznej – staniecie się tylko robotami – a nie postępową siłą twórczą.

O cnocie mówi się dzisiaj najmniej. Ma o nią dbać prokurator i milicja? a ja bym tak pragnął, byście byli ludźmi o czystych rękach i nieskalanym postępowaniu, byście umieli oprzeć się łatwiznie w poprawie bytu przez nadużycia, byście mieli odwagę występować przeciwko temu, co jest sprzeczne z cnotą. Wiem, że jest to droga ciężka,

wymagająca poświęceń i ofiar – jak walka frontowa – ale ona tylko wiedzie do spokoju sumienia i zyskuje przyjaźń wśród pracowników – a Ojczyźnie daje pożytek”.

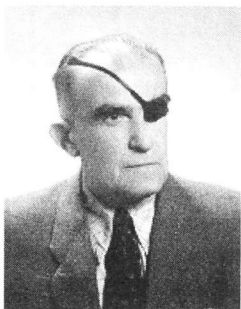
Milo jest nam uczniom Profesora słyszeć niezwykle ciepłe słowa wypowiedane pod jego adresem na różnych konferencjach i spotkaniach organizowanych w Warszawie, Lublinie, Poznaniu, Krakowie czy też w innych regionach kraju. Wszędzie tam spotykamy jego wychowanków – inżynierów, doktorów, profesorów.

Stanisław Kostrzewa

W czasie spotkań towarzyskich profesor często cytował fragment poematu (filozofa greckiego?):

Czarna ziemia pije
Ziemię piją drzewa,
a morze tym żyje
co się z chmur wylewa
Słońce pije morze,
żeby Księżyc krzepić.
Piją twory Boże,
a ja miałbym nie pić.

Konstanty Pietraszko

STANISŁAW BEZDEK
(1900–1980)

Doc. dr inż. Stanisław Bezdek urodził się 30 kwietnia 1900 roku we Lwowie. W latach 1926–1932 studiował geodezję na Politechnice Lwowskiej, pracując równocześnie jako geodeta u mierniczych przysięgłych w Ojcowie, Kosowie Huculskim, wreszcie – w magistracie m. Lwowa. Jeszcze przed zakończeniem studiów, w roku 1933 został asystentem w II Katedrze Miernictwa Politechniki Lwowskiej u prof. Wojtana. W roku 1934 uzyskał, z wynikiem bardzo dobrym, akademicki stopień inżyniera mierniczego. Na Politechnice pracował do roku 1935. Później rozpoczął samodzielną pracę geodety jako referent techniczny Izby Skarbowej w Krakowie. Wykonywał szereg oryginalnych prac: koncepcje rozwiązań sieci triangulacyjnych i poligonowych od projektu poprzez pomiar i wyrównanie (Grybów, Kosów Huculski, Sanok, Spisz). Od 1938 roku pracował w Izbie Skarbowej Lwowa na stanowisku referenta technicznego, skąd w styczniu 1939 roku, wraz z rodziną, przenosi się do Wilna. Został inspektorem mierniczym w Wojewódzkiej Komisji Klasyfikacyjnej. Prowadził kursy zawodowe, reorganizował szereg prac Wydziału, entuzjasmował się zastosowaniami fotogrametrii przy pomiarach Polesia. Wojnę spędził we Lwowie.

W latach 1940 i 1941 pracował jako główny geodeta w Uknieftegazstroju, nadzorując trasowanie gazociągu Lwów – Daszawa. W okresie 1942–1944 był geodetą w biurze budowlanym inż. W. Śliwińskiego.

Był aktywnym żołnierzem podziemia, pełniąc odpowiedzialne funkcje w Armii Krajowej pod pseudonimem „Władysław”. W lipcu 1944 roku został starszym asystentem Politechniki Lwowskiej. Dalszych dwanaście lat spędził w Związku Radzieckim, na zesłaniu w Kazachstanie. Po powrocie do Polski w roku 1956 rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną we Wrocławiu w Katedrze Miernictwa WSR. Mimo słabego zdrowia z zapałem organizował komórkę do spraw współpracy z gospodarką narodową. W latach 1959–1960 był zastępcą organizatora Oddziału Geodezji i Urzędzeń Rolnych. Prowadził nieprzerwanie, aż do odejścia na emeryturę, wykłady dla studentów kierunku melioracji, podkreślając duże znaczenie geodezji we właściwym przygotowaniu zawodowym inżyniera melioracji wodnych. Był doskonałym organizatorem i kierownikiem Pracowni Geodezyjnej, dbającym o ścisłe powiązanie nauki z praktyką inżynierską.

W roku 1962 uzyskał na podstawie pracy *Mikrotriangulacyjny łańcuch trójkątów jako osnowa geodezyjna przy zdjęciach dolin rzek* stopień doktora nauk technicznych. W roku 1967 został mianowany docentem i przez dwa lata – do roku 1969 pełnił obowiązki kierownika Katedry Geodezji Wyższej.

Był odznaczony Krzyżem Walecznych (za udział w I wojnie światowej), Medalem Wolności i Zwycięstwa oraz Odznaką Grunwaldzką.

Doc. dr inż. Stanisław Bezdek zmarł we Wrocławiu w dniu 28 września 1980 roku i pochowany został w alei AK na cmentarzu Św. Rodziny przy ul. Smętnej (kwatery kombatanatów – pole 1, rząd I, grób 7).

Wspomnienia

Doc. dr inż. Stanisław Bezdek to jedna z najważniejszych Osób w moim życiu. Był szkolnym przyjacielem mego Ojca, później – przyjacielem obojga moich Rodziców i gdy się urodziłam, ta przyjaźń upoważniała mnie do nazywania Go „Wujkiem”. Dalsze wspólnie przeżyte we Lwowie lata, a zwłaszcza doświadczenia okresu wojny, sprawiły, że stał się dla mnie kimś szczególnie bliskim nie tylko z wyboru Rodziców, ale już mego osobistego przeświadczenia. Wspólna „codziennosc” wojenna oznaczała zarówno radość ze zdobytej żywności czy opału, jakies laurki imieninowe, dowcipne wierszyki, naukę ulamków, historii, łaciny, jak i – coraz bardziej świadome przeżywanie zagrożeń akcji konspiracyjnych: kurierowanie, rewizje, aż po mocne wstrząsy jakimi były egzekucje, bombardowania, wejście wojsk radzieckich, wybuch w mieszkaniu gdzie przebywaliśmy – granatu i wreszcie – aresztowanie i wywózka Wujka i innych bliskich osób. Zaczęły się wielogodzinne stania w kolejce do przyjęć paczek, listów. Te od Wujka: trójkątne, pisane fioletowym ołówkiem chemicznym – trafiały do nas rzadko. Do żony – niemal wcale. Najczęściej była to więc korespondencja Wujka do „siostrzenicy” ...o poezji rosyjskiej, pięknie języka Turgieniewa, o przyrodzie. My posyłaliśmy ogrodnikowi, za którego się Wujek podawał, nasiona cebuli, tytoń, wysuszone cwibaki na samych żółtkach. A grafit „karandasz” służył Wujkowi jako wskaźnik temperatury w rurce zbitego termometru, który był narzędziem pracy dodatkowej ogrodnika, jako kontrolera temperatury w „bani”. Tam spało się w nieco cieplejszym pomieszczeniu.... Potem nastąpił już pobyt w szpitalu. Prosił o książki i podręczniki geodezji. Chciał sobie odświeżyć wiedzę zawodową, wierzył, że wróci do Polski.

My opuściliśmy Lwów w przedostatnim transporcie, w 1946 roku. Dłużej nie można było zostać bez straty obywatelstwa. Wybraliśmy Wrocław. I tu zjawil się Wujek, ale dopiero w roku 1956 – schorowany, zmieniony. Wahał się, co robić – żona uczyła od lat matematyki w Szamotulach, troje dzieci w szkołach.... Wybrał pracę we Wrocławiu, gdzie tworzył nową „placówkę” geodezyjną w ówczesnej Wyższej Szkole Rolniczej. Lwowski kolega Wujka – prof. Roman Hlibowicki. Spotkanie we Wrocławiu kilku kolegów – jak On dawnych asystentów Politechniki Lwowskiej – profesorów

Kożuchowskiego, Tworowskiego, Broniewskiego, a także kolegów studiów: Langa, Galasa, przesądziło o decyzji zamieszkania we Wrocławiu. Podjął pracę w Katedrze Geodezji WSR, uzyskał tu stopień doktora i stanowisko docenta. Czuł się potrzebny, z zapalem przystąpił do wdrażania młodej kadry absolwentów Politechniki Warszawskiej, AGH i Uniwersytetu Wrocławskiego do zadań łączących teorię z praktyką geodezyjną. Był przewodnikiem wymagającym, ale przyjaznym, a dla mnie – wzorem sumienności połączonej z intuicją inżynierską. Nie bał się nowych wyzwań i stawiał przed nami odpowiedzialne zadania praktyczne, wymagające przemyśleń, a często – nowych rozwiązań. Dziś, po latach, oceniam takie podejście za w pełni uzasadnione, ale jestem też świadoma, że może taki styl pracy narzucić tylko Osoba o ogromnym autorytecie zdobytym w wyniku poświadczonej wiedzy lub praktycznym doświadczeniu.

Ewa Krzywicka-Blum

JÓZEF BOĆKO
(1919–1980)

Prof. dr hab. iż. Józef Boćko urodził się 18 marca 1919 roku we wsi Budzyń w województwie lwowskim. Po ukończeniu średniej Szkoły Rolniczej w Białokrynicy, w roku 1939 brał udział w kampanii wrześniowej w szeregach Obrony Narodowej zorganizowanej w Lubaczowie. W roku 1943 wstąpił w szeregi Wojska Polskiego organizowanego w Siedlcach nad Oką. W roku 1944 ukończył Oficerską Szkołę Artylerii w Kostromie, uzyskując stopień porucznika artylerii. W szeregach Pierwszej Brygady Artylerii im. J. Bema przebył szlak bojowy z okolic Smoleńska do Puław. Po nieudanym forsowaniu Wisły pod Puławami brał udział w walkach o utrzymanie przyczółka Warecko-Magnuszewskiego, gdzie 8 sierpnia 1944 r. został ciężko ranny. W listopadzie 1945 r., jako inwalida wojenny, zwolniony z wojska przybył do powstającego z gruzów Wrocławia. W roku 1949 ukończył studia na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki. W latach 1949–1951 zorganizował Laboratorium Melioracyjne, którym kierował, stale doskonaląc jego profil. W roku 1955 na podstawie rozprawy doktorskiej *Wpływ nawodnienia ściekami na plonowanie łąki i niektóre zjawiska biochemiczne gleby* uzyskał stopień kandydata nauk rolniczych i stanowisko adiunkta w Katedrze Melioracji Rolnych i Leśnych. Habilitował się w roku 1964 na podstawie rozprawy *Gleba jako środowisko oczyszczania ścieków*, po czym objął stanowisko docenta oraz kierownika Zakładu Rolniczego Wykorzystania Ścieków w Katedrze Melioracji Rolnych i Leśnych. W roku 1974 Rada Państwa PRL nadała Mu tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk technicznych. W latach 1955–1980 pełnił obowiązki redaktora serii *Melioracja* Zeszytów Naukowych Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Działalność naukowo-badawcza prof. Józefa Boćki obejmowała całokształt problemów związanych z odprowadzaniem ścieków i gnojowicy, oceną ich jakości wraz z określaniem możliwości utylizacji i/lub oczyszczania tych odpadów płynnych w środowisku glebowym z korzyścią dla rolnictwa i środowiska. Uzyskane wyniki badań umożliwiły wyjaśnienie wielu złożonych procesów biologicznych i fizyczno-chemicznych zachodzących w profilu glebowym podczas zamykania obiegu materii zawartej w wodach zużytych przez środowisko glebowe. Rozwiązania te przyczyniają się do poprawy stanu sanitarnego środowiska, a w szczególności czystości wód powierzchniowych i podziemnych.

Dorobek twórczy profesora Józefa Boćki obejmuje ponad 100 oryginalnych prac naukowo-badawczych, popularnonaukowych, opracowań studialnych i projektowych. Jest autorem koncepcji radykalnej ochrony wód w rzekach sudeckich przed zanieczyszczeniem

na drodze przetrzutu ścieków z gór do nawodnienia lekkich gleb na terenach nizinnych Dolnego Śląska. Jego gruntowna i wszechstronna wiedza oraz bogate doświadczenie w

zakresie unieszkodliwiania ścieków i gnojowicy były bardzo często wykorzystywane do rozwiązywania trudnych problemów gospodarki wodno-ściekowej na terenie całego kraju. Czynnikiem uczestniczył w pracach różnych organizacji naukowych, naukowo-technicznych oraz społecznych (Związku Inwalidów Wojennych oraz ZBOWiD).

W uznaniu wybitnych zasług dla obronności kraju, nauki, działalności dydaktyczno-wychowawczej i społecznej otrzymał liczne odznaczenia wojskowe i cywilne: Krzyż Walecznych, Medal za Odagę, Nysę i Bałtyk, Medal za udział w Walkach o Berlin, Medal Zwycięstwa i Wolności, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Złotą Odznakę ZNP, Medal Bu-

downiczego Wrocławia.

Zmarł 12 grudnia 1980 r. i spoczywa na cmentarzu przy ul. Bardzkiej we Wrocławiu (pole B III 6).

Wspomnienia

Profesor grał bardzo dobrze w szachy. Nie patrząc na układ figur potrafił grać z partnerem siedzącym przy szachownicy. Jeden z jego synów przejął talent po ojcu, grał w klubie szachowym Hetman we Wrocławiu.

Profesor miał sportowego ducha. Bodajże w lipcu 1977 r. podczas pobytu na wczasach w Dąbkach nad Bałtykiem obserwowałem z wielkim podziwem jak codziennie, mimo lodowatej wody, kąpał się w morzu. Mówił, że zaplanował sobie na trzytygodniowych wczasach co najmniej dwadzieścia kąpiele.

Pracując popołudniami w Instytucie, co 1-2 godziny wychodził z pokoju, aby się przejść po korytarzu. Niekiedy zaglądał do mojego pokoju zapewniając, że chce kilka minut porozmawiać. Bardzo często jednak wychodził ode mnie po 2 godz.

Stanisław Kostrzewa

Profesor bardzo chętnie pomagał młodym pracownikom naukowym. Niekiedy dyskusje nad danym zagadnieniem trwały do późnych godzin nocnych. Pokazywał nam różne aspekty rozwiązania danego problemu, pobudzał do myślenia i właściwego wyciągania wniosków. Kiedy byliśmy młodzi, nie zawsze byliśmy na tyle cierpliwi, aby mieć czas

wsluchiwać się w to, co mówił – szczególnie, że terminy zakończenia rozpraw doktorskich nieubłaganie szybko mijały.

Dbał również o rozwój, rozrywkę; jeżeli wieczorami znalazł trzech „chętnych do gry”, to graliśmy w brydża. Jeżeli było mniej to należało rozegrać przynajmniej partię szachów.

Po jego śmierci wieczory nie były już tak barwne jak poprzednio. Brakowało nam rozmów nie tylko na tematy naukowe, ale również rozmów dotyczących najnowszej historii Polski.

Józef Sasik

JAROSŁAW BOJANOWSKI
(1909–2002)

Dr inż. Jarosław Bojanowski urodził się 5 października 1909 roku w Czortkowie woj. tarnopolskie. Od 1917 roku był mieszkańcem Lwowa, gdzie ukończył szkołę powszechną i gimnazjum oraz – w 1938 r. – studia na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej, uzyskując tytuł zawodowy magistra inżyniera dróg i mostów. W latach 1939–1945 pracował zawodowo we Lwowie, Rawie Ruskiej i Miechowie, a następnie został pracownikiem Akademii Górniczej w Krakowie, początkowo jako starszy asystent, a następnie – adiunkt w Katedrze Geometrii Wykreślnej. Prowadził wykłady i ćwiczenia z geometrii wykreślnej nie tylko na macierzystej uczelni, ale również na Wydziale Rolniczo-Lasowym Uniwersytetu Jagiellońskiego i na Wydziale Komunikacyjnym Politechniki Krakowskiej. W latach 1947–1952 pracował na stanowisku adiunkta w Katedrze Statyki i Wytrzymałości Materiałów na Wydziale Inżynierii Politechniki Wrocławskiej. Był również wykładowcą w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej (1950–1952) oraz w Wyższej Szkole Ekonomicznej we Wrocławiu (1955–1956).

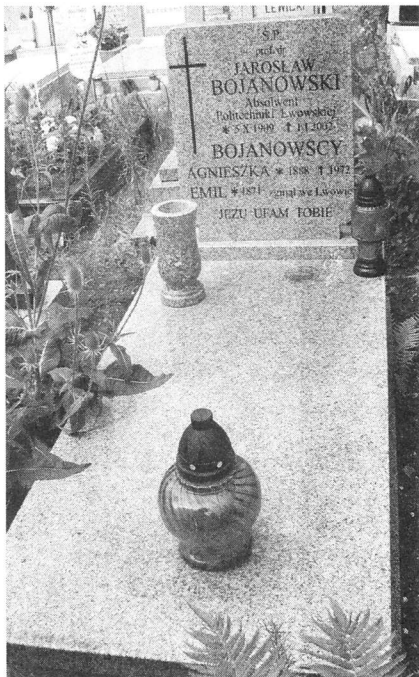
Z naszym Wydziałem dr inż. Jarosław Bojanowski związany był już od roku akademickiego 1951/1952 – ponieważ wówczas prowadził wykłady i ćwiczenia ze statyki i wytrzymałości materiałów. W latach 1952–1961 był zastępcą profesora w Katedrze Zespołowej Budownictwa Lądowego (w 1954 r. decyzją Ministra Szkolnictwa Wyższego otrzymał tytuł zastępcy profesora). W latach 1961–1971 był starszym wykładowcą oraz kierownikiem Katedry Mechaniki Budowli i Konstrukcji Budowlanych, a następnie starszym wykładowcą w Instytucie Budownictwa Wodnego i Ziemnego oraz kierownikiem Zakładu Mechaniki i Konstrukcji Budowlanych.

W 1969 roku uchwałą Rady Wydziału uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych na podstawie pracy doktorskiej pt. *Zjawiska cieplno-wilgotnościowe w małych przechowalniach owoców i zależności tych zjawisk od konstrukcji i wentylacji pomieszczeń*. W 1975 roku przeszedł na zasłużoną emeryturę.

Dr inż. Jarosław Bojanowski był sumiennym pedagogiem cieszącym się uznaniem i szacunkiem studentów oraz przełożonych. Właściwie wykonywał również obowiązki kierownika Katedry.

Opracował kilka skryptów, wydanych przez PWN i wielokrotnie wznawianych: *Zbiór zadań ze statyki*, *Zbiór zadań z wytrzymałości materiałów*, *Zasady statyki*, *Wytrzymałość materiałów*.

Posiadał również wyróżniające się osiągnięcia w rozwiązywaniu problemów o istotnym znaczeniu dla gospodarki narodowej. Uzyskane uprawnienia do wykonywania orzeczeń mykologiczno-budowlanych wykorzystał w szeregu ekspertyzach dotyczących budynków mieszkalnych i szkół na Dolnym Śląsku. Prowadził wykłady na kursach dla inżynierów i techników z zakresu ochrony budowlanej i aktywnie uczestniczył w pracach Stowarzyszenia Mykologów Budownictwa.

Za osiągnięcia w pracy zawodowej i społecznej otrzymał szereg odznaczeń, nagród i wyróżnień, w tym: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Odznakę PZITB, Odznaki za zasługi dla województwa wrocławskiego.

Dr inż. Jarosław Bojanowski był jedną z tych osób, które wniosły istotny wkład w rozwój naszego Wydziału i wpłynęły na jego kształt, a poprzez udział w kształceniu studentów na czterech uczelniach wniósł również swoją cegiełkę

w dzieło odbudowy powojennego Wrocławia.

Prof. Jarosław Bojanowski zmarł 1 stycznia 2002 r., został pochowany 8 stycznia na cmentarzu przy ul. Bujwida (pole 1, aleja rządowa, grób 511).

Wspomnienia

Dr Jarosław Bojanowski – był wieloletnim wykładowcą statyki budowli i wytrzymałości materiałów budowlanych na naszym Wydziale. Wykłady prowadził dostęпно i zrozumiale dla słuchaczy.

Zawsze podkreślał na wykładach i ćwiczeniach, że opanowanie wiedzy w zakresie statyki budowli przez studentów przyszłych meliorantów i wodziarzy jest nieodzowne do wykonywania pracy zawodowej w projektowaniu i wykonawstwie w trudnym środowisku wodnym. Był pedagogiem – nauczycielem wymagającym, lecz sprawiedliwym, człowiekiem skromnym o prawym charakterze. Swoją szeroką wiedzą i osobistym urokiem zdobył sobie wielu przyjaciół i popularność wśród społeczności akademickiej środowiska wrocławskiego.

Jako nauczyciel i wychowawca wielu roczników studentów naszego Wydziału jest niezapomniany i mile wspominany przez Absolwentów!

Prezes Zrzeszenia Absolwentów – Konstanty Pietraszko

Profesor Jarosław Bojanowski był urodzonym dydaktykiem, umiejącym nawiązać kontakt ze słuchaczami zarówno na wykładach, jak i na ćwiczeniach, a zwłaszcza na egzaminach, do których przykładał bardzo dużo uwagi. Trudny egzamin u Profesora upływał w ciepłej i serdecznej atmosferze bez zbędnego popędzania. Każdy student wiedział, że będzie oceniony surowo, ale bardzo sprawiedliwie. Szacunku dla studentów wymagał Profesor również od swoich asystentów, których często kontrolował z przygotowania do prowadzonych zajęć.

Drugą dziedziną działalności Profesora były badania ciepłno-wilgotnościowe w budynkach mieszkalnych oraz przechowalniach owoców, w szczególności jabłek.

Był wybitnym ekspertem mykologiczno-budowlanym, autorem wielu opracowań na terenie całego województwa dolnośląskiego.

Profesor Bojanowski był uczulony na punkcie zdrowego trybu życia i sposobu odżywiania się. Był bardzo dobrym pływakiem, a do podstawowej codziennej Jego diety należał czosnek i jabłko. Nosił zawsze przy sobie kasztany, które Jego zdaniem wspierały Go swoją energią.

Kazimierz Szczepaniak

WŁADYSŁAW BUNIAK
(1938–2001)

Prof. dr hab. Władysław Buniak urodził się 5 listopada 1938 roku w Kozówce, pow. Brzeżany, woj. tarnopolskie. Szkołę podstawową ukończył w Twardawie, a liceum ogólnokształcące w Głogówku. W 1956 roku podjął studia na Wydziale Rolniczym ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu, które ukończył w roku 1961, uzyskując tytuł magistra inżyniera rolnictwa.

Stopień doktora nauk rolniczych uzyskał w 1974 r. na Wydziale Rolniczym Akademii Rolniczej we Wrocławiu na podstawie rozprawy *Wpływ poziomego nawożenia potasowego na formy potasu w glebie*, natomiast w roku 1991 stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych na Wydziale Melioracji i Inżynierii Środowiska we Wrocławiu na podstawie rozprawy *Wpływ nawożenia i nawadniania na skład jakościowy gleb i roślin*. W roku 1995 mianowany został na stanowisko profesora nadzwyczajnego. Tytuł naukowy profesora otrzymał w roku 1998.

Odbył długoterminowe staże naukowe na Uniwersytecie im. M. Lutra w Halle (była NRD), Instytucie Rolniczym w Leningradzie (były ZSRR) oraz krótkoterminowe w Niemczech, Holandii, Węgrzech i Czechosłowacji.

Kierownik Zakładu Ekologii i Ochrony Środowiska od roku 1997. Wiceprzewodniczący Rady Zakładowej ZNP AR we Wrocławiu (1989–1990). Prezes Koła Polskiego Klubu Ekologicznego (PKE) AR we Wrocławiu (1993–1999). Przedstawiciel Wydziału w Radzie Bibliotecznej AR we Wrocławiu od 1999 r. oraz członek Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów powołanej przez Senat Uczelni.

Wiceprzewodniczący Koła Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa (SITR) Ośrodka Rzeczoznawstwa i Doradztwa Rolniczego we Wrocławiu (1980–1988), przewodniczący Sądu Koleżeńskiego PKE Zarządu Okręgu we Wrocławiu (1996–1999). Rzeczoznawca na liście Ministra Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych od 1999 r. w zakresie ochrony powierzchni ziemi oraz rzeczoznawca dyplomowany SITR w specjalności produkcja roślinna.

Promotor 2 prac doktorskich oraz 21 magisterskich, z których 5 zostało wyróżnionych. Wykonał 3 recenzje rozpraw doktorskich, 1 recenzję do tytułu profesora, 22 prac do druku oraz 25 projektów badawczych KBN.

Autor rozdziałów do 3 monografii, 3 skryptów do ćwiczeń z chemii (1987, 1994, 1999) oraz 133 publikacji naukowych, z czego 66 to oryginalne prace twórcze, w tym 15 w językach obcych. Wyniki uzyskanych badań referował na zagranicznych konferencjach naukowych, m.in. w Debreczynie, Bratysławie, Moskwie i Halle.

Zajmował się zagadnieniami wpływu nawożenia i nawadniania na skład jakościowy gleb i roślin, gospodarki odpadami komunalnymi oraz czynników antropogenicznych na stan środowiska przyrodniczego. Opracował wytyczne do nawożenia w warunkach nawodnień, program gospodarki odpadami komunalnymi dla Wrocławia oraz technologię zagęszczania torfu poekstrakcyjnego.

Odnaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką ZNP, Srebrną Odznaką SITR, Odznaką Zasłużony dla Akademii Rolniczej we Wrocławiu. Wyróżniony 2 nagrodami Ministra oraz 16 nagrodami Rektora Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Zmarł 2 stycznia 2001 r. Pochowany został na cmentarzu przy ul. Grabiszyńskiej (pole 45, grób 787).

WŁADYSŁAW DROZGOWSKI
(1906–1973)

Dr inż. Władysław Drozowski urodził się 16 czerwca 1906 roku na Ziemi Lubelskiej. Kończy w 1927 roku gimnazjum humanistyczne, a w 1931 Politechnikę Lwowską. Potrafił tego dokonać dzięki uporowi, wytrwałości i nieprzeciętnym zdolnościom (zarabiając na utrzymanie korepetycjami).

Pracę zawodową rozpoczyna w 1932 roku w Okręgowym Urzędzie Ziemskim w Kielcach. W 1939 roku zostaje zmobilizowany i bierze udział w obronie Modlina. Okupację spędza w Radomiu, pracując w Urzędzie Ziemskim. Po wyzwoleniu podejmuje pracę zawodową, poczynając od reformy rolnej w pow. pińczowskim (1945 r.), a na dyrektora Szczecińskiego Okręgowego Przedsiębiorstwa Mierniczego w 1964 r. kończąc.

Równoległe z pracą zawodową uczestniczy w pracy dydaktycznej w Technikum Dróg Wodnych w Szczecinie i Politechnice Szczecińskiej. Od 1 marca 1965 roku przechodzi do pracy dydaktycznej w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu do Katedry Geodezyjnych Urządzeń Rolnych na stanowisko starszego wykładowcy. Prowadzi zajęcia z „Geodezyjnych Urządzeń Terenów Rolnych i Leśnych”. W 1971 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych, a w 1972 roku przeszedł na emeryturę.

Działał społecznie w Stowarzyszeniu Geodetów Polskich. Za działalność zawodową i społeczną odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą i Srebrną Odznaką NOT, Złotą Odznaką „Za zasługi w dziedzinie geodezji i kartografii”, Złotą Odznaką „Gryfa Pomorskiego”.

Zmarł 3 września 1973 roku w Szczecinie.

ZBIGNIEW DZIEWOŃSKI
(1901–1983)

Prof. dr inż. Zbigniew Dziewoński urodził się 27 sierpnia 1901 roku w Kętach, województwo krakowskie, w rodzinie inteligenckiej. Wykształcenie średnie zdobył w gimnazjum klasycznym w Krakowie, a studia politechniczne z inżynierii wodnej ukończył na Politechnice Lwowskiej w latach 1919–1928. W okresie studiów przeżył kampanię frontową lat dwudziestych. Po uzyskaniu dyplomu inżyniera hydrotechnika podjął w 1929 roku pracę w Biurze Projektów Melioracji Polesia. W latach 1929–1932 pracował w Zarządzie Miejskim – Budowlanym w Krakowie, a w latach 1933–1939 był kierownikiem Wytwórni Maszyn Chłodniczych w Warszawie.

W okresie okupacji, w latach 1939–1941, był biegłym w Sądzie Grodzkim w Warszawie, a następnie – poszukiwany przez Gestapo – ukrywał się pracując w PCK w Warszawie i Krakowie.

Od 1945 roku Profesor Dziewoński brał udział w organizacji administracji polskiej na Ziemiach Odzyskanych. Do Wrocławia przybył 10 maja 1945 roku jako jeden z pionierów, gdzie na krótko objął stanowisko dyrektora Zakładów Kanalizacji m. Wrocławia. Już od września 1945 roku powrócił do wyuczonego zawodu hydrotechnika, obejmując stanowisko naczelnika Wydziału w Dyrekcji Dróg Wodnych we Wrocławiu.

W latach 1949–1952 podczas organizacji służb państwowych był kierownikiem Biura Studiów Kanału Odra – Dunaj, „Hydroprojektu”, Biura Projektów Budownictwa Morskiego Oddział we Wrocławiu.

W tym samym okresie podjął również pracę jako adiunkt w Uniwersytecie i Politechnice Wrocławskiej, gdzie prowadził zajęcia z przedmiotów drogi wodne i porty śródlądowe. Tamże w roku 1952 uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych za pracę *Kryterium stateczności gruntu w strefie filtracji pod budowlami piętrzącymi*. Z chwilą likwidacji studiów hydrotechnicznych na Politechnice Wrocławskiej i utworzeniu Wydziału Melioracji Wodnych przy Wyższej Szkole Rolniczej prof. Dziewoński przeniósł się na tę uczelnię na stałe, prowadząc wykłady z regulacji rzek, gospodarki wodnej, budownictwa wodnego i zbiorników wodnych. W czerwcu 1954 roku został docentem, w styczniu 1957 roku profesorem nadzwyczajnym, a w październiku 1968 roku profesorem zwyczajnym. Od roku 1971 pozostawał na zasłużonej emeryturze.

W 1946 roku był ekspertem delegacji polskiej na Międzynarodową Konferencję Pokojową, w 1947 roku ekspertem Biura Prac Kongresowych Ministerstwa Spraw Zagranicznych i członkiem Komitetu Polsko-Czechosłowackiego ds. Drogi Wodnej Odra – Dunaj i członkiem Komisji Gospodarki Wodnej w Centralnym Urzędzie Planowania.

W Akademii Rolniczej pełnił w latach 1954–1956 funkcję prodziekana Wydziału Melioracji Wodnych, od 1955 do 1959 roku prorektora Uczelni i w latach 1968–1970 kierownika Katedry Budownictwa Wodnego. W latach 1960–1962 był profesorem na Uniwersytecie Bagdadzkim w Iraku.

Był członkiem Stronnictwa Pracy, radnym m. Wrocławia; brał czynny udział w pracach Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych NOT, a poza tym w kilku towarzystwach naukowych.

Był dobrym organizatorem. Posiadał znaczący i trwały dorobek naukowy, który prezentował w licznych publikacjach, ekspertyzach, projektach oraz w wielu referatach i odczytach. Z Jego inicjatywy i przy Jego udziale rozwinięto w Polsce problem tzw. małej retencji.

Opracował pierwszy i jedyny dotychczas podręcznik akademicki *Rolnicze zbiorniki retencyjne*. Był wybitnym intelektualistą i humanistą, człowiekiem bardzo skromnym, o prawym charakterze.

Odszedł od nas 19 stycznia 1983 roku. Spoczywa na cmentarzu Św. Rodziny na Sępolnie (pole 12, rząd LVI, grób 4).

Wspomnienia

Profesor Zbigniew Dziewoński był jedną z najciekawszych postaci Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. Wybitny intelektualista, typowy człowiek renesansu o wielu zainteresowaniach, nie tylko naukowych. Działal z reguły „akcjami”, zapalając się do kolejnych idei. Pierwszą była koncepcja budowy kanału żeglugowego Odra-Dunaj (lata pięćdziesiąte). Następnie mówi nam np. o wytwarzaniu żywności z alg, umożliwiającej likwidację plagi głodu (produkcja nawet na dachu).

W latach 60. zajął się ważną koncepcją tzw. małej retencji dla potrzeb rolnictwa i przekonał do niej całą Polskę – w tym Ministerstwo Rolnictwa oraz Komitet Centralny PZPR (jako bezpartyjny!). Premier Jaroszewicz nakazał nawet budowę małego zbiornika wodnego w każdej gminie.

W przerwach między kolejnymi zadaniami naukowymi i inżynierskimi zajmował się wieloma ciekawymi problemami, np. teorią względności Einsteina.

Słynne były Jego opowieści o rozmaitych wyczynach, np. podczas wojny bolszewickiej – lekko, lecz pięknie i plastycznie je koloryzował. Był świetnym gawędziarzem, na czym korzystali również studenci podczas wykładów. Jako prorektor Uczelni apelował

podczas strajków studenckich w październiku 1956 „Trzeba przeciąć ten smród, który się za nami ciągnie!”. Pięknie i precyzyjnie mówił i pisał.

Jako kierownik Katedry Budownictwa Wodnego przedstawił w kilku słowach każdego z pracowników w ramach prezentacji kolejnych osiągnięć Katedry w skali całej Uczelni. Na przykład o inż. Zdzisławie Pielu, kierowniku Pracowni Projektowej przy Katedrze: „Inż. Pielu, dzięki któremu każdy z nas może jeszcze jakoś związać koniec z końcem”. Mnie przedstawił natomiast następująco: Dr Włodzimierz Parzonka, wielki przyjaciel młodzieży, grający na siedmiu fortepianach”. Jestem dumny, że tak (być może częściowo trafnie) scharakteryzował mnie mój opiekun naukowy.

Włodzimierz Parzonka

DANUTA DZIEŻYC
(1926–1994)

Dr inż. Danuta Dzieżyc z domu Heinisch vel Hajnisz, urodziła się 6 stycznia 1926 roku w Delejewie, pow. Stanisławów. W 1946 roku ukończyła Państwowe Liceum Pedagogiczne w Krakowie, a w 1948 r. rozpoczęła studia na Wydziale Lekarskim w Studium Wychowania Fizycznego Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Ze względów zdrowotnych była zmuszona je przerwać. W 1961 roku podjęła pracę na Wydziale Melioracji Wodnych i jednocześnie podjęła studia na Wydziale Rolniczym, które ukończyła w 1966 roku. W latach 1966–1976 pracowała jako asystent i starszy asystent na Wydziale Melioracji Wodnych Akademii Rolniczej we Wrocławiu, prowadząc również badania polowe z nawadnianiem i różnymi dawkami nawozów pod rośliny warzywne i okopowe w Rolniczym Zakładzie Doświadczalnym w Swojcu.

W 1976 roku uzyskała stopień doktora nauk rolniczych na podstawie rozprawy doktorskiej *Wpływ zróżnicowanych warunków wodnych i nawozowych na przyrost masy oraz wysokość i jakość plonów buraka pastewnego i ziemniaka na glebie lekkiej*. Po ciężkiej chorobie była zmuszona zrezygnować z pracy i przejść na wcześniejszą emeryturę w 1981 roku.

Jest współautorką akademickiego podręcznika *Podstawy rolnictwa* oraz autorką 27 publikacji naukowych.

Za pracę naukową uzyskała nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz 7 nagród indywidualnych i zespołowych Rektora, a także jedną nagrodę zespołową Rektora za współautorstwo podręcznika.

Zmarła 24 stycznia 1994 roku. Pochowana została w Krakowie.

Wspomnienia

Dr D. Dzieżyc była osobą pracowitą, skromną, posiadała dużą kulturę osobistą. Lubiana przez kolegów, miło było z Nią współpracować, porozmawiać, poradzić się czy pożartować. Potrafiła jednocześnie, w sobie tylko znany sposób, godzić obowiązki wynikające z bycia pracownikiem naukowym, bycia matką dwóch synów oraz żoną wybitnego uczonego.

Lech Nowak, Mieczysław Trybała

JÓZEF DZIEŻYC
(1921–2000)

Prof. zw. dr hab. dr h.c. Józef Dzieżyc urodził się 14 marca 1921 roku w Kazuliszkach, w województwie nowogródzkim, w rodzinie rolniczej. Do gimnazjum ogólnokształcącego, liceum pedagogicznego i następnie rosyjskiej szkoły średniej uczęszczał w stolicy swego rodzinnego powiatu Szczuczynie Nowogródzkim.

Podczas okupacji niemieckiej pracował jako nauczyciel w szkole podstawowej, rok w polskiej, a następnie w białoruskiej. Od 1942 roku w ZWZ-AK w obwodzie Szczuczyn Nowogródzki. Jako żołnierz 7 batalionu „Ponurego” 77 pułku piechoty AK uczestniczył m.in. w rozbrojeniu żandarmerii i policji w Wasiliszkach i Szczuczynie, w akcji „Burza” i „Ostra Brama”. W latach 1944–1946 pracował w polskiej szkole (zamienionej wkrótce w białoruską) oraz w Polskim Urzędzie Repatriacyjnym. Latem 1946 roku przyjechał do Wrocławia. Studia wyższe odbył na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki w Wrocławiu w latach 1946–1951, otrzymując dyplom inżyniera i magistra nauk agrotechnicznych w zakresie uprawy roli i roślin. W 1951 roku został zatrudniony na stanowisku asystenta, a w 1952 r. awansował na stanowisko st. asystenta w Katedrze Ogólnej Uprawy Roli i Roślin Wydziału Rolniczego. Stopień naukowy doktora (kandydata) nauk rolno-leśnych nadała Mu Rada Wydziału Rolniczego Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu w 1954 r. na podstawie rozprawy *Wpływ roślinności strukturotwórczej na przemianę niektórych grup związków azotowych w glebie* (promotor – prof. dr hab. Bolesław Świętochowski). W tym też roku został powołany na stanowisko adiunkta. Tytuł naukowy docenta uzyskał na Wydziale Rolniczym w 1957 r. na podstawie pracy habilitacyjnej *Rejonowość uprawy zbóż, okopowych oraz koniczyny i lucerny na Śląsku w latach 1914–1957*. Tytuł naukowy otrzymał w 1964 roku, natomiast tytuł profesora zwyczajnego w 1973 roku.

Działalność naukowa prof. Dzieżycyca dotyczyła trzech specjalności: uprawy roli i roślin, rejonizacji przyrodniczo-rolniczej, nawadniania i uprawy roślin nawadnianych. Dążył do rozwoju zespołowych i interdyscyplinarnych badań naukowych – zarówno stosowanych, jak i podstawowych. Zorganizował stacje doświadczalne nawadniania roślin w Swojcu i Samotworze, gdzie od 1962 r. prowadzi się badania z zakresu technologii i efektywności nawadniania deszczownianego, sterowania nawadnianiem za pomocą różnych metod, gospodarki wodnej roślin i gleb.

Całość dorobku naukowego prof. dr. hab. J. Dzieżycyca liczy ponad 250 prac, w tym 163 publikacje naukowe, 45 pozycje wydawniczych: podręczników, książek, skryptów i bibliografii oraz 52 publikacje popularnonaukowe. Opracował także 34 recenzje roz-

praw doktorskich, 30 recenzji prac habilitacyjnych, 33 oceny dorobku naukowego osób ubiegających się o tytuł profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego, ponad 100 ocen rozmaitych prac do druku.

Wyniki badań prof. J. Dzieżycy były referowane na licznych krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych oraz na 15 sympozjach organizowanych lub współorganizowanych przez Katedrę Rolniczych Podstaw Melioracji AR we Wrocławiu i dotyczących głównie roli wody w rolnictwie.

Znaczące są osiągnięcia prof. Dzieżycy w kształceniu kadry naukowej; pod Jego opieką 6 osób pomyślnie zakończyło przewód doktorski, 7 Jego wychowanków zostało doktorami habilitowanymi, a kilku profesorami.

Profesor Józef Dzieżyc w latach 1961–1965 pełnił funkcję kierownika Ośrodka Postępu Technicznego w Rolnictwie przy WSR we Wrocławiu. W roku 1961 został kierownikiem Katedry Rolniczego Użytkowania Terenów Zmeliorowanych na Wydziale Melioracji Wodnych, którą zorganizował od podstaw. Funkcję tę pełnił do 1970 roku. W latach 1962–1965 był prodziekanem Wydziału Melioracji Wodnych. Na stanowisko prorektora ds. Rolniczych Zakładów Doświadczalnych został wybrany w 1965 r. i funkcję tę pełnił do 1969 r. W latach 1969–1972 był prorektorem ds. nauki. Od 1970 do 1982 r. był dyrektorem Instytutu Rolniczych Podstaw Melioracji Akademii Rolniczej we Wrocławiu, a od 1982 do 1991 r. kierownikiem Katedry o tej samej nazwie. W 1981 roku został wybrany przez Kolegium Elektorów na stanowisko Rektora i funkcję tę pełnił do pierwszych dni stanu wojennego.

W ciągu 40-letniej działalności naukowej prof. dr hab. Józef Dzieżyc brał aktywny udział w pracach wielu komitetów PAN, towarzystw i rad naukowych, m.in.: Sekcji Sudeckiej w Komitecie Zagospodarowania Ziemi Górskich, Komitetu Przestrzennego Zagospodarowania Kraju, Komisji ds. Podniesienia Żyzności i Zagospodarowania Gleb Lekkich, Zespołu Gospodarki Wodnej w Komitecie Hodowli i Uprawy Roślin (przewodniczący), Komitetu Techniki Rolniczej, Komitetu Melioracji, Łąkarstwa i Torfoznawstwa, Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, Międzynarodowej Komisji Techniki Rolniczej (CJGR), Polskiego Towarzystwa Nauk Agrotechnicznych, Komitetu Nagród Państwowych przy Prezesie Rady Ministrów.

Senat Akademii Rolniczej w Lublinie nadał Mu najwyższą godność akademicką: tytuł doktora honoris causa.

Za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne prof. J. Dzieżyc otrzymał 9 nagród ministra oraz 15 nagród Rektora. Otrzymał również szereg odznaczeń państwowych, resortowych i regionalnych oraz tytuły honorowe, m.in.: Odznakę Tysiąclecia, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski i Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, tytuł honorowy „Zasłużony Nauczyciel Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”, medal „Za zasługi dla Akademii Rolniczej”. Za zasługi w walce z okupantem w szeregach AK wyróżniono Go przyznanym w Londynie w 1948 roku Medalem Wojska i w 1990 r. Krzyżem Armii Krajowej, a także Honorową Odznaką Żołnierza AK Okręgu „Now” w 1984 roku.

Zmarł 22 grudnia 2000 roku. Pochowany został na cmentarzu Batowice w Krakowie.

JACEK MARIA FULIŃSKI (1915-1998)

Prof. dr hab. inż. arch. Jacek Maria Fuliński urodził się 16 stycznia 1915 roku we Lwowie. Wychowanek Wydziału Architektonicznego Politechniki Lwowskiej, którą ukończył w 1940 roku uzyskując dyplom inżyniera nostryfikowany na Politechnice Gdańskiej w 1959 roku.

Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w roku 1960 w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu, po obronie pracy *Zagadnienia powierzchniowe w budownictwie*. Stopień doktora habilitowanego nauk technicznych osiągnął na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej w roku 1968 na podstawie rozprawy *Geometryczne elementy projektowania kratownic powierzchniowych*. Tytuł naukowy profesora uzyskał w roku 1985.

Działalność dydaktyczną rozpoczął w roku akademickim 1947/48 na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej jako starszy asystent i po czteroletniej przerwie kontynuował jako adiunkt Akademii Rolniczej we Wrocławiu w latach 1952–1970, następnie jako docent 1970–1984, prodziekan Wydziału Melioracji Wodnych w latach 1972–75 i profesor nadzwyczajny w roku 1985. Przeszedł na emeryturę w roku 1985.

Jest twórcą dyscypliny „morfologia budownictwa”, czyli nauki o kształtowaniu przestrzeni. W swoich pracach o wielościanach sformułował geometryczne zasady budowy cząsteczkowej fullerenów.

W latach 1948–52 był dyrektorem technicznym i naczelnym ponad 100-osobowego Biura Projektów Przemysłu Roszarniczego, które zostało uznane za najlepsze w skali kraju. Uczestniczył w odbudowie przemysłu lekkiego na Ziemiach Zachodnich i Północnych Polski. W latach 1946–48 był kierownikiem wydziału budowlanego Polskiej Żeglugi na Odrze.

Opublikował ponad 50 prac naukowych, w tym 4 monograficzne. Uzyskał 3 wyróżnienia w konkursach architektonicznych. Wypromował jednego doktoranta i prowadził część geometryczną w trzech pracach doktorskich. Był recenzentem 8 prac doktorskich, 2 habilitacyjnych, raz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora.

Odnaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Wyróżniony tytułem honorowym Zasłużony Nauczyciel Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Wielokrotnie nagradzany przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Rektora Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Zmarł 28 października 1998 roku. Pochowany jest we Wrocławiu na cmentarzu przy ul. Smętnej (pole 2, rząd XXII, grób 14).

Wspomnienia

*„Idziesz przez świat
i światu dajesz kształt
przez swoje czyny”*

„Powrót Odysa”, S. Wyspiański

Dziś po latach, w chwili kiedy odszedł od nas Profesor Fuliński, powyższy cytat można przywołać i umieścić go jako epitafium na cokole należnego mu pomnika.

Bo to właśnie Profesor całym swoim życiem, swoją bogatą wyobraźnią, kształtował świat rozpinając nad nim pajęczynę geometrycznych siatek. Jego niewyobrażalne w kształtach kopuły i formy geometryczne zamykały przestrzeń w piękne i wyraziste struktury, tak jakby chciał w nich zamknąć całe swoje twórcze życie.

A życie profesora J. Fulińskiego przypada na okres szczególny w historii Polski. Urodził się 6 stycznia 1915 roku we Lwowie. Egzamin dojrzałości złożył w 1933 roku w Państwowym Gimnazjum we Lwowie. Studia wyższe ukończył w 1940 roku na Wydziale Architektury Politechniki Lwowskiej, uzyskując dyplom inż. architekta.

Losy wojny rzuciły Go do Wrocławia. Od razu włączył się w odbudowę kraju. W okresie od 1946–1948 jako kierownik Wydziału Budowlanego Polskiej Żeglugi na Odrze odbudowuje wiele obiektów przemysłowych i mieszkalnych we Wrocławiu.

Następnie w latach 1948-1952 był dyrektorem technicznym i naczelnym ponad 100-osobowego Biura Projektów Przemysłu Roszarniczego, które zostało uznane za najlepsze w skali kraju. Wtedy odbudowuje i buduje kilkadziesiąt nowych fabryk przemysłu lekkiego, głównie na ziemiach zachodnich i północnych Polski. Był również czynnie zaangażowany w odbudowę naszej Uczelni, sporządzając jej pierwsze założenia projektowe.

Działalność dydaktyczną rozpoczął w 1947 roku na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej w charakterze st. asystenta i po czteroletniej przerwie kontynuował

jako adiunkt Akademii Rolniczej we Wrocławiu w latach 1952–1970, następnie jako docent 1970–1984 i profesor nadzwyczajny w 1985 roku.

Uzyskany dyplom na Politechnice Lwowskiej nostryfikował na Politechnice Gdańskiej w 1959 roku. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1960 roku w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu na podstawie pracy pt.: *Zagadnienia powierzchniowe w budownictwie*.

Habilitował się na wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej w 1968 roku, przedstawiając pracę pt. *Geometryczne elementy projektowania kratownic powierzchniowych*. Tytuł profesora uzyskał w 1985 roku.

Prof. Fuliński opublikował ponad 50 prac naukowych. Jego badania naukowe, jako kontynuatora lwowskiej szkoły geometrii wykreślnej i teorii architektury, skoncentrowały się na trzech głównych kierunkach:

- *Studia geometryczne poświęcone morfologii budownictwa wodnego*. Na ten temat ogłosił 8 prac, w tym jedną monograficzną.
- *Studia geometryczne nad morfologią przykryć powłokowych i konstrukcji przeszłowych*. Na ten temat ogłosił 34 prace, w tym trzy monografie.
- *Studia teoretyczne poświęcone wielościanom, m.in. podziałowi trójwymiarowej przestrzeni euklidesowej wielościanami*. W tej tematyce opublikował 11 prac.

Jest twórcą dyscypliny „morfologia budownictwa”, czyli nauki o kształtowaniu przestrzeni. W swoich pracach o wielościanach sformułował geometryczne zasady budowy cząsteczkowej fulerenów.

Profesor bardzo aktywnie uczestniczył w pracach różnorodnych komisji wydziałowych i uczelnianych, był współorganizatorem zjazdów, sesji naukowych, okolicznościowych wystaw, a także brał chętnie udział w rajdach i imprezach studenckich. Nie uczestniczył czynnie w życiu politycznym. Głęboko jednak przeżył uzyskanie niepodległości i powstanie Trzeciej Rzeczypospolitej.

W latach 1972–1975 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Melioracji Wodnych.

Profesor był m.in. członkiem zwyczajnym Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, członkiem Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, członkiem Stowarzyszenia Architektów Polskich oraz Polskiego Towarzystwa Geometrii i Grafiki Inżynierskiej. Za swoją postawę, zaangażowanie i osiągnięte wyniki był wielokrotnie nagradzany nagrodami Ministra i Rektora. Został odznaczony m.in. Odznaką 1000-lecia Państwa Polskiego, Odznaką 15-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska, Odznaką Budowniczego Miasta Wrocławia, Złotą Odznaką Związku Nauczycielstwa Polskiego, Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Został również wyróżniony tytułem honorowym Zasłużony Nauczyciel Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Jak skromnie żył, tak odszedł od nas. Zmarł 29 października 1998 roku. Do ostatnich chwil przebywał na Uczelni, pisał i tworzył czując, że ma tak dużo do powiedzenia, a tak mało zostało czasu. Odszedł pozostawiając wiele niedokończonych prac i zamierzeń badawczych. Na jego biurku odnajdujemy zdania w połowie przerwane, recenzje, porożkładane rysunki, modele konstrukcji przestrzennych.

Nie zabiegał o sławę, wiele Jego prac pozostało nieopublikowanych, tworzył dla przyjemności.

Życie ludzkie wyznaczone dwoma datami, datą urodzin i datą śmierci, profesor Jacek Fuliński wykorzystał na pracę dla innych. Jego osiągnięcia naukowe, skromność i życzliwość, prawość, umiejętność współpracy oraz wrażliwość na krzywdę pozostaną niedoścignionym wzorcem dla Jego Uczniów oraz źródłem inspiracji dla rozwiązywania problemów jakie przynosi życie.

W środowisku pracy posiadał poważanie i szacunek, tak wśród przełożonych jak i wśród współpracowników i studentów. Był uwielbiany przez młodzież. Posiadał wyjątkową umiejętność przekazywania swojej wiedzy studentom. Studentów traktował zawsze po partnersku. Przez studentów był odbierany jako uosobienie dobroci.

Odszedł od nas Człowiek wielkiego formatu i serca, Człowiek o wysokiej kulturze i obcowaniu z ludźmi, społecznik i patriota, wybitny uczony i pedagog, wychowawca wielu pokoleń młodzieży akademickiej. Pamięć o Nim będzie zawsze żywa wśród tych, którzy Go spotkali na swojej drodze życia.

Marian Mokwa, Leszek Pływaczyk

Profesor „J a c e k” obdarzony był fenomenalną pamięcią do nazwisk i twarzy. Znal i pamiętał wszystkich studentów, których uczył. Spotykając ich po latach na zjazdach przypominał, jakimi byli studentami, jak się uczyli, kto lubił geometrię, a kto sięgał po ściągę.

Pamiętam, jak pewnego razu w okresie wakacji, kiedy stolówka akademicka była nieczynna, jadłem z Profesorem obiad w restauracji „Piast”. Do naszego stolika przysiadł się starszy pan. Profesor przyglądał mu się uważnie i po chwili zagadnął:

– Pan inżynier Soplica, prawda?

Gość popatrzył nad talerza i odpowiedział;

– Zgadza się, my się znamy !?

– Tak – odpowiedział Profesor – Tuż po wojnie, kiedy byłem dyrektorem Biura Projektów Przemysłu Roszarniczego, zgłosił się Pan do mnie do pracy. Nie przyjąłem wówczas Pana ze względu na brak etatów.

– To prawda – odpowiedział Pan Soplica – tak było.

Popatrzył na Profesora, pokiwał głową i dodał:

– Niebywale.

Dalsza rozmowa zeszła na temat wspomnień o tamtych czasach.

Marian Mokwa

STEFAN FULIŃSKI
(1919–1984)

Doc. dr inż. Stefan Fuliński urodził się 5 maja 1919 roku we Lwowie. Tamże ukończył szkołę powszechną i średnią. Po wojnie przeniósł się do Krakowa i w 1947 roku ukończył studia wyższe na Wydziale Politechnicznym Akademii Górniczej, uzyskując tytuł magistra inżyniera budownictwa lądowego. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę jako asystent w Katedrze Statyki i Wytrzymałości Materiałów Politechniki Wrocławskiej. Z uczelnią tą był związany do końca życia.

W 1970 roku uzyskał stanowisko docenta w Instytucie Inżynierii Lądowej. W latach 1974–1979 doc. dr inż. Stefan Fuliński pracował na 1/2 etatu w Instytucie Budownictwa Wodnego i Ziarnego Akademii Rolniczej, prowadząc wykłady z Mechaniki budowli na kierunku budownictwa rolniczego.

Doc. Stefan Fuliński wychował wiele pokoleń inżynierów budownictwa lądowego i budownictwa rolniczego. Za działalność dydaktyczną i naukową został odznaczony w 1980 roku Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarł 24 lipca 1984 roku. Spoczywa na cmentarzu Św. Rodziny na Sępolnie.

BOGUSŁAW GAŁOŃSKI
(1932–1985)

Mgr inż. Bogusław Gałoński urodził się 17 grudnia 1932 roku w Trembowli. Studiował w latach 1951–1956 na Wydziale Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu, gdzie uzyskał w roku 1956 stopień magistra melioracji wodnych. Pracę naukowo-dydaktyczną na Wydziale Melioracji Wodnych rozpoczął 15.10.1956 roku. Na stanowiskach dydaktycznych pracował 29 lat, ostatnie cztery lata jako starszy wykładowca. Zajęcia dydaktyczne prowadził z ośmiu dyscyplin: hydrologii, hydrauliki, regulacji rzek, planowania gospodarki wodnej, budownictwa ogólnego, budownictwa wiejskiego, elementów nauk inżynierskich, zbiorników wodnych na studiach stacjonarnych i zaocznych Wydziału Melioracji Wodnych AR, a także z budownictwa wodnego na Wydziale Nauk Przyrodniczych na kierunku geologii Uniwersytetu Wrocławskiego. Prowadzenie zajęć w tak szerokim zakresie dowodzi wszechstronnego przygotowania.

Mgr inż. Bogusław Gałoński był wysoko cenionym nauczycielem, cieszącym się dużym autorytetem w środowisku akademickim. W roku 1980 został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi za dwudziestoletnią pracę pedagogiczną. W swoim dorobku naukowym miał publikacje z dziedziny hydrologii w czasopiśmie naukowych, uczestniczył również w ponad 30 pracach naukowo-badawczych, z których wiele było nagrodzonych przez JM Rektora AR.

Mgr inż. Bogusław Gałoński zmarł 11 sierpnia 1985 roku w pełni sił twórczych. Spoczywa na cmentarzu Osobowickim.

Wspomnienia

Jego nagła, niespodziewana choroba i szybkie odejście były dla nas, Jego kolegów i współpracowników, prawdziwym szokiem. Był przecież prawie zawsze z nami: towarzy-

ski, koleżeński, uczynny. Studenci zapamiętali Go jako bardzo dobrego dydaktyka, kole-dzy i przyjaciele - jako wspaniałego, zapalonego brydżystę, stałego uczestnika spotkań towarzyskich. Znane też były Jego pasje filatelistyczne. W domowej kolekcji pozostawił wartościowe zbiory znaczków.

Gdy porządkowaliśmy już po Jego odejściu materiały, które pozostawił, okazało się, że miał już prawie ukończoną pracę doktorską, jednakże z powodu zbyt niskiej wiary w siebie nie przedstawił jej i nie ukończył.....

Laura Radezuk

**Urszula GIECEWICZ
(1950–1998)**

Urszula Giecwicz urodziła się 12 grudnia 1950 roku we Wrocławiu. Po ukończeniu szkoły średniej podjęła pracę jako pracownik administracyjny w Akademii Rolniczej we Wrocławiu. W Dziekanacie Wydziału Melioracji i Inżynierii Środowiska pracowała 28 lat, w tym przez 12 lat była jego kierownikiem.

Organizowała pracę w dziekanacie, który obsługiwał dydaktykę na trzech kierunkach studiów dziennych i dwóch kierunkach studiów zaocznych oraz na studiach doktoranckich (łącznie 1600 studentów).

Na szczególne podkreślenie zasługuje zaangażowanie, z jakim prowadziła całość spraw związanych z rozwojem kadry naukowej na Wydziale.

Pani Urszula Giecwicz była pracownikiem sumiennym, zdyscyplinowanym i odpowiedzialnym. Cieszyła się sympatią współpracowników i studentów. Zawsze pogodna, skromna i życzliwa. Jej uśmiech powodował, że również wszyscy wokół Niej czuli się wspaniale. Z dużą cierpliwością potrafiła odpierać ciosy, które przynosiło Jej życie.

Otrzymała „Srebrny Krzyż Zasługi” w 1997 roku.

Zmarła 6 maja 1998 roku.

Wspomnienia

„Ula” była osobą wesołą, towarzyską i pełną dobroci. Potrafiła cieszyć się drobiazgami. Jej uśmiech powodował, że również wszyscy wokół Niej czuli się wspaniale. Z dużą cierpliwością potrafiła odpierać ciosy, które przynosiło Jej życie.

Była również osobą troskliwą, kochającą dom i rodzinę.

Irena Czarkowska

STANISŁAW GNOT
(1946-2002)

Prof. zw. dr hab. Stanisław Gnot urodził się 10 października 1946 roku w Przemyślu. Studia na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego – kierunek matematyka ukończył w 1969 roku. Stopień doktora nauk matematycznych uzyskał w 1974 r. w Instytucie Matematycznym PAN, natomiast stopień doktora habilitowanego nauk matematycznych w 1984 r. na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. Tytuł naukowy profesora otrzymał w 1991 r. na wniosek Rady Wydziału Matematyki i Fizyki Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Był specjalistą w zakresie statystyki matematycznej. Opublikował ponad 60 oryginalnych prac naukowych w renomowanych czasopismach o zasięgu międzynarodowym, głównie w zakresie estymacji parametrów i testowania hipotez w modelach liniowych i teorii eksperymentu. Był On niestrudzonym orędownikiem zastosowań metod matematycznych i statystycznych w różnych dziedzinach badań i odnosił na tym polu duże sukcesy. Potrafił z powodzeniem współpracować z badaczami reprezentującymi różne

szkoły i wszędzie zyskiwał sobie wdzięczność i sympatię.

Był promotorem 2 prac doktorskich. Wykonał 17 recenzji prac doktorskich, 2 recenzje prac habilitacyjnych oraz jedną recenzję w sprawie ubiegania się o tytuł naukowy profesora. Autor monografii i współautor podręcznika ze statystyki. Brał udział w kilkunastu konferencjach zagranicznych i proszony był do wygłoszenia wykładów, m.in. w Dortmundzie, Londynie i Lizbonie.

W latach 1990–1993 pełnił funkcję Przewodniczącego Komisji ds. Statystyki Matematycznej przy Komitecie Nauk Matematycznych Polskiej Akademii Nauk.

W latach 1991–1994 był kierownikiem Katedry Matematyki i kierownikiem Zakładu Statystyki Akademii Rolniczej we Wrocławiu. W latach 1996–1999 pełnił funkcję prorektora ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze. Od 1999 roku pracuje na Politechnice Zielonogórskiej w Instytucie Matematyki na stanowisku profesora zwyczajnego.

Zmarł 9 kwietnia 2002 roku. Jest pochowany we Wrocławiu na cmentarzu przy ul. Smętnej (pole 16b, rząd II, grób 19).

Wspomnienia

Poprzez rzetelną pracę i niebanalne wyniki budował swój autorytet naukowy, poprzez wyjątkową uczciwość i krytycyzm – autorytet moralny, a poprzez otwartość i życzliwość wobec ludzi oraz rzadko spotykane poczucie humoru – przyjaźń i sympatię. Nigdy nie uciekał od trudnych tematów – także natury wychowawczej i społeczno-politycznej (zwłaszcza w okresie stanu wojennego) – tak krystalizował się wizerunek wybitnego naukowca i mądrego nauczyciela – człowieka z wielką charyzmą, wszędzie tam, gdzie można go było spotkać. Profesor cieszył się wielkim i z pewnością zasłużonym uznaniem nie tylko w kraju, ale i na świecie, o czym mogły zaświadczyć listy kondolencyjne, które napływały z różnych ośrodków zagranicznych. Ci, którzy go znali lub choćby przez chwilę z nim przebywali, doznawali wiele radości i szczerze poważali. A oto jeden wybrany fragment z wielu przemówień nad Jego grobem:

(...) Jego śmierć jest wielką stratą dla nauki, dla matematyki polskiej w szczególności. Był on nieustrudzonym orędownikiem zastosowań metod matematycznych i statystycznych w różnych dziedzinach badań i odnosił na tym polu duże sukcesy. Potrafił z powodzeniem współpracować z badaczami reprezentującymi różne szkoły i wszędzie zyskiwał sobie wdzięczność i sympatię. Wszystkim nam będzie go bardzo brakowało. Pozostanie w naszej pamięci jako Wybitny Uczony i Drogi Kolega. (...) Wraz z moimi koleżankami i kolegami z Poznania, dla których Stanisław Gnot był wzorem uczonego i szlachetnego człowieka, łączę się z wszystkimi w smutku po Jego stracie. Niech pozostanie w Wieczności.

*Szczerze oddany – **Tadeusz Caliński***

(prof. zw. dr hab. – matematyk, biometra o międzynarodowej randze z AR w Poznaniu)

Profesor cieszył się niezwykłą popularnością wśród kolegów i współpracowników. Był znawcą i miłośnikiem piłki nożnej. Opowiadał barwnie o swojej karierze piłkarza i sędziego. Lubił wędkowanie i uwielbiał zbierać grzyby. Promieniował ciepłem i życzliwością. Na wielu konferencjach Jego pokój był centrum formalnych i nieformalnych spotkań zaprzyjaźnionych statystyków z wielu krajów. Wszyscy pamiętamy niezapomnianą atmosferę i dyskusje z Wisły, Błaziejewka, Kozubnika, Gronowa. Jako szef unikał formalizmów, dla wszystkich był Staszkiem, dla niektórych Stasiem. Cenił zdanie innych, a do spraw oceny pracowników podchodził bardzo poważnie i uczciwie. Zmarł po długiej i ciężkiej chorobie nowotworowej, która powoli niweczyła jego twórcze siły. Ale, pomimo cierpienia, niemalże do ostatnich dni swego życia rozmawiał i myślał o różnych problemach, o swoich współpracownikach i wielu niedokończonych pracach.

Andrzej Michalski (KM AR Wrocław)

**WŁADYSŁAWA HAYNY
(1909–1988)**

Władysława Hayny urodziła się 30 maja 1909 roku. Była długoletnią pracownicą Dziekanatu – od utworzenia Wydziału Melioracji Wodnych.

Zmarła 23 czerwca 1988 roku. Została pochowana na cmentarzu przy ul. Grabiszyńskiej.

Wspomnienia

Władysława Hayny – wieloletnia kierowniczka sekretariatu od początku powstania Wydziału, była jego współorganizatorem razem z profesorem Stanisławem Bacem.

Posiadała szeroką wiedzę i doświadczenie w zakresie organizowania pracy administracyjnej w szkolnictwie akademickim. Była osobą pogodnego usposobienia, czynną, chętnie służyła radą i pomocą

studentom i kandydatom na studia. Charakteryzowała Ją dobroć i rzetelność w załatwianiu interesantów, z poczuciem odpowiedzialności urzędniczej i niezwykle uprzejmym i prawym stosunku do spraw ludzkich.

Uczestniczyła w organizowaniu różnych uroczystości wydziałowych i spotkań towarzyskich na Wydziale.

Powszechnie lubiana wśród współpracowników i studentów.

Taką Ją pamiętamy i mile wspominamy!

Pierwszy Starosta Wydziału – Konstanty Pietraszko

ROMAN HLIBOWICKI
(1911–1999)

Prof. dr inż. Roman Hlibowicki urodził się 8 września 1911 r. w Przemyślu. Studia geodezyjne podjął na Oddziale Mierniczym Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej. Po zakończeniu wojny prof. Roman Hlibowicki znalazł się w Krakowie, gdzie w latach 1945–1946 nostryfikował uzyskany w czasie okupacji dyplom magisterski w Akademii Górniczo-Hutniczej. W roku 1946 przeniósł się do Wrocławia i podjął pracę naukowo-dydaktyczną na jedynej wówczas Uczelni – Uniwersytecie i Politechnice.

W październiku 1950 roku na Wydziale Rolnym Uniwersytetu i Politechniki powstała Katedra Miernictwa, której został kierownikiem. Do momentu wyodrębnienia się Wyższej Szkoły Rolniczej został zastępcą organizatora Wydziału Melioracji Wodnych. W roku 1952 doc. inż. Roman Hlibowicki uzyskał stopień doktorski na Politechnice Wrocławskiej.

Na Wydziale Melioracji Wodnych Roman Hlibowicki pracował do 30 sierpnia 1981 roku, od roku 1963 jako profesor. Nieprzerwanie kierował Katedrą Geodezji, przekształconą od 1970 roku w Instytut Geodezji i Zastosowań Matematyki. Pełnił wiele odpowiedzialnych funkcji organizacyjnych i społecznych na Wydziale, w Uczelni i poza Uczelnią, a mianowicie: prodziekan Wydziału Melioracji Wodnych 1951–1953; dziekan Wydziału Melioracji Wodnych 1954–1958, 1961–1966, prorektor Uczelni 1965–1968, organizator Oddziału Geodezji i Urzędzeń Rolnych 1959–1960, kierownik Katedry Miernictwa (Geodezji) 1950–1973, kurator Katedry Fotogrametrii 1960–1967, kurator Katedry Geodezji Wyższej 1960–1967, kurator Katedry Geodezyjnych Urzędzeń Rolnych 1960–1961, dyrektor Instytutu Geodezji i Zastosowań Matematycznych 1973–1981, kierownik Zakładu Geodezji i Fotogrametrii IGiZM 1973–1981, delegat Rady Wydziału Melioracji Wodnych do Senatu 1961–1962, 1972–1973, członek senackiej Komisji ds. Zleceń 1961–1963, 1965–1966, 1968, członek Senackiej Komisji ds. Wychowawczo-Dydaktycznych 1962–1963, członek Senackiej Komisji Statutowej 1965–1966, 1968, przewodniczący Senackiej Komisji ds. Budżetowych od 1972, redaktor serii *Geodezja Urzędzeń Rolnych Zeszytów Naukowych* 1960–1980, przewodniczący Zespołu. Dydaktyczno-Wychowawczego Ministerstwa dla kierunku Geodezja Urzędzeń Rolnych 1960–1980.

Wykładał miernictwo i geometrię wykreślną, geodezję, topografię i kartografię matematyczną, geodezję wyższą, astronomię geodezyjną, geodezję dynamiczną i kartografię.

Jest autorem podręczników: *Geodezja dla meliorantów* (5 wydań) 1963–1971, PWN, *Geodezja* – 1975, PWN, *Geodezja wyższa i astronomia geodezyjna* – 1981, PWN (wyróżnienie nagrodą ministra), *Geodezja wyższa i astronomia geodezyjna – zadania i przykłady* – 1989, PWN.

Jest Kawalerem Orderu Odrodzenia Polski, Zasłużonym Nauczycielem PRL, posiada Złoty Krzyż Zasługi, Odznakę 1000-lecia PP, Medal „Za zasługi dla Akademii Rolniczej”. Został wyróżniony nagrodami Ministra i Rektora.

Zmarł 15 czerwca 1999 roku w Lublinie. Pochowany został w grobowcu rodzinnym w Dąbrowicy k. Lublina.

Dla uznania zasług profesora Romana Hlibowickiego oraz Jego upamiętnienia, w dniu 18 maja 2000 roku, z okazji Jubileuszu 40-lecia studiów geodezyjnych na Akademii Rolniczej we Wrocławiu, nadano sali wykładowej II G Jego imię.

Wspomnienia

Profesora Romana Hlibowickiego, absolwenci (których poznałem) kilku kierunków studiów na Politechnice (architekci i budowlańcy) i Uniwersytecie (geolodzy i geografowie) we Wrocławiu, a przede wszystkim melioranci i geodeci wrocławskiej uczelni rolniczej, zapamiętali jako eleganckiego Pana i wspaniałego wykładowcę przedmiotów geodezyjnych. Nawet najtrudniejsze partie wykładanych przedmiotów podawał jasno i zrozumiale dla wszystkich. Był wymagający, a jednocześnie sprawiedliwie oceniający wiadomości na egzaminach.

Miło wspominam katedralne Mikołajki, które z Jego inicjatywy organizowali nowo zatrudnieni w Katedrze. Przygotowywali „program artystyczny” i scenariusz wspomagany graficznie przez Janusza Tyszkiewicza.

Wysoka kultura osobista zjednywała Mu grono niezawodnych przyjaciół, za którymi bardzo tęsknił po przeprowadzeniu się w 1991 roku do Lublina.

Pamięć o Profesorze została utrwalona tablicą pamiątkową na Jego cześć. Imię Profesora nadano wydziałowej Sali II G w czasie uroczystości 40-lecia studiów geodezyjnych w Akademii Rolniczej we Wrocławiu w dniu 18 maja 2000 roku.

Stefan Cacoń

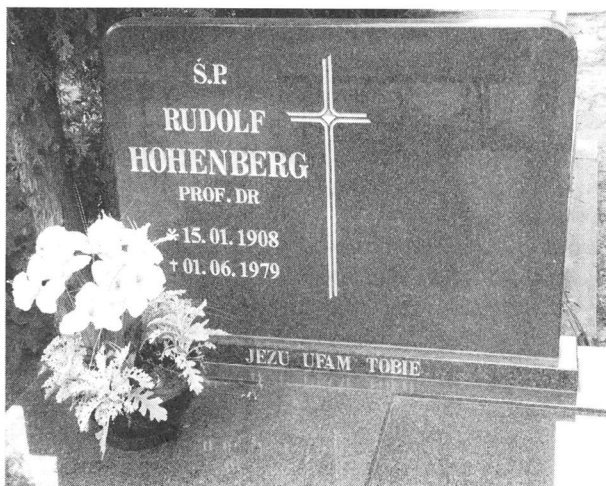

RUDOLF HOHENBERG
(1908–1979)

Prof. dr hab. Rudolf Hohenberg urodził się 15 stycznia 1908 roku w Podkamieniu k. Tarnopola. Po ukończeniu szkoły średniej i uzyskaniu matury seminaryjnej, jako ekstern, uzupełnił maturę gimnazjalną i podjął studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. W 1938 roku uzyskał absolutorium, niestety wybuch wojny uniemożliwił obronę przygotowanej rozprawy magisterskiej.

W latach 1939–1945 pracował w szkole podstawowej oraz średniej we Lwowie, a następnie w Leżajsku w województwie rzeszowskim. Studia ukończył w roku 1948 na Uniwersytecie Poznańskim, gdzie uzyskał na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii stopień magistra filozofii w zakresie matematyki.

W roku 1946 podjął pracę w Katedrze Melioracji i Inżynierii Rolnej Wydziału Rolniczego na Uniwersytecie Wrocławskim. Prowadził zajęcia dydaktyczne ze statystyki, matematyki wyższej i mechaniki teoretycznej. Tu poznał problematykę zastosowań matematyki w rolnictwie. Jako ekstern uzupełnił studia rolnicze. Z tej też dziedziny napisał pracę *Wzrost plonu jako funkcja kompleksu czynników wzrostu plonów*, na podstawie której uzyskał w 1951 r. stopień doktora nauk rolniczych (promotor – prof. dr hab. Tadeusz Rübenbauer). Po powołaniu Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu w roku 1951 Rada Wydziału Melioracji Wodnych powierzyła Mu zorganizowanie Zakładu Ma-

tematyki, a po uzyskaniu tytułu zastępcy profesora – kierownictwo Katedry Matematyki. W roku 1954 został prorektorem, pełnił tę funkcję przez jedną kadencję. Następnie, przez dwie kadencje (1956–1958 i 1958–1961) był prodziekanem Wydziału Melioracji Wodnych. W 1957 roku powołany został na stanowisko docenta etatowego w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu. W roku 1970 otrzymał stopień doktora habilitowanego na Wydziale

Rolnym Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie. W roku 1973 otrzymał tytuł profesora z zakresu nauk ekonomicznych. W WSR pracował do roku 1962. Następnie podjął pracę w Wyższej Szkole Ekonomicznej we Wrocławiu, gdzie do 1978 roku pracował na stanowisku kierownika Katedry Matematyki.

Opublikował 30 prac naukowych, kilka skryptów i podręcznik. Wszystkie Jego prace naukowe związane były pośrednio lub bezpośrednio z rolnictwem. Statystyka matematyczna łączyła Jego zainteresowania w jedną całość.

W 1974 roku odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł 1 czerwca 1979 roku. Pochowany został na cmentarzu przy ul. Bardzkiej we Wrocławiu (pole B V 4).

Wspomnienia

Profesor Rudolf Hohenberg był człowiekiem skromnym, o dobrym sercu, nieskazitelnym charakterze, życzliwym i wyrozumiałym, mocno zaangażowanym w pracę wychowawczą młodzieży akademickiej. Zawsze na wykładach podkreślał, że matematyka jest „królową nauki i gimnastyką umysłu”. Wymagał od studentów wnikliwego opanowania wiedzy w tym zakresie. Wykłady prowadził klarownie i dostępnie dla studentów. Był wymagający, lecz sprawiedliwy w ocenie zdobytej wiedzy przez studentów.

Koleżeństwo i pogodne usposobienie zjednały Mu w środowisku akademickim szacunek i życzliwość, był powszechnie lubiany, pogodny i uczynny, o niezwykle rzetelnym i prawym stosunku do spraw ludzkich i takim pozostał w naszej pamięci.

Konstanty Pietraszko (prezes Zrzeszenia Absolwentów)

STANISŁAW HUS
(1950–1998)

Dr hab. inż. Stanisław Hus, prof. nadzw. urodził się 1 maja 1950 roku w Futomie, gmina Błazowa, woj. rzeszowskie. W 1969 roku ukończył z wyróżnieniem Technikum Melioracji Wodnych w Szczecinie – Dąbiu, a w 1974 r. – Wydział Melioracji Wodnych Akademii Rolniczej we Wrocławiu. W 1974 roku podjął pracę w Instytucie Melioracji Rolnych i Leśnych Akademii Rolniczej we Wrocławiu. W roku 1982 za pracę *Zmiany stężenia dwutlenku węgla w glebie nawadnianej gnojowicą* Rada Wydziału Melioracji Wodnych Akademii Rolniczej we Wrocławiu nadała Mu stopień dra nauk technicznych, a w 1993 roku na podstawie przedłożonej rozprawy habilitacyjnej *Wpływ gnojowicy oraz gnojówki i ścieków wiejskich na jakość wód w niektórych potokach w Sudetach* – stopień dra hab. nauk rolniczych w dyscyplinie kształtowania środowiska o specjalności oczyszczanie i wykorzystanie ścieków. W 1997 roku został mianowany profesorem nadzwyczajnym AR we Wrocławiu.

W latach 1988–1995 odbył zagraniczne staże naukowe w Słowacji i Czechach oraz dwukrotnie w Jełgawie – Łotwa. W kraju odbył staże na terenie RZD Puczniew, w Instytucie Agrofizyki PAN w Lublinie, w Strzelińskim Kombinacie Rolnym oraz w Zakładzie Ochrony Gruntów i Zaopatrzenia w Wodę PGR Wrocław – Osobowice.

Jego dorobek składa się z ponad 120 pozycji, w tym 64 opublikowane prace naukowe. Wyniki swych badań naukowych przedstawił w 27 referatach wygłoszonych na konferencjach i seminariach naukowych w kraju i za granicą. Opracował skrypt pt. *Chemia wody, ścieków i gnojowicy* (działy wybrane). Był promotorem jednej i recenzentem kilku rozpraw doktorskich.

Wielką aktywność naukową i zawodową prof. Stanisława Husa przerwał przedwczesny zgon, 29 maja 1998 roku Pochowany został na cmentarzu przy ul. Grabiszyńskiej we Wrocławiu (pole 51, grób 450).

Wspomnienia

Kierownictwo Instytutu było w 1998 r. bliskie wystąpienia do Rady Wydziału z wnioskiem o wszczęcie postępowania mającego na celu zatrudnienie dra hab. inż. Stanisława Husa na stanowisku profesora. Czekaliśmy tylko, aby uległ poprawie stan jego zdrowia.

Stasiu był utalentowanym, pracowitym i skromnym nauczycielem akademickim. Nigdy nie odmawiał pomocy kierownictwu Instytutu. Zgromadził duży dorobek, dzięki któremu w perspektywie kilku – kilkunastu miesięcy zapewne otrzymałby tytuł profesora nauk rolniczych.

Stanisław Kostrzewa

Staszek był wyjątkowo spokojnym oraz bardzo pracowitym człowiekiem. Często zachowywał się tak, jakby obawiał się wyrządzić komuś krzywdę. Jednocześnie pragnął pomóc każdemu. Jeżeli ktoś poprosił o cokolwiek, zostawiał swoją pracę, aby pomóc innym. Postępowanie takie zjednywała Mu wielu przyjaciół, jednocześnie czuł się bardzo potrzebny innym.

Przedwczesna śmierć sprawiła, że nie mógł zrealizować swoich planów, marzeń oraz celów naukowych.

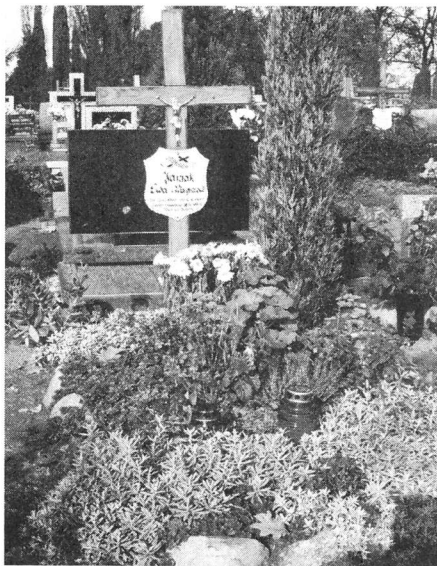
Józef Sasik

ZBIGNIEW JANIAK
(1943–1999)

Dr inż. Zbigniew Janiak urodził się 12 października 1943 roku w Brzozowcu, pow. Turek. Liceum ogólnokształcące w Błaszach ukończył w 1961 roku, a studia na Wydziale Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu w 1966 roku. Jego praca dyplomowa wyróżniona została nagrodą Ministra Szkolnictwa Wyższego w konkursie na najlepsze prace o Ziemiach Zachodnich i Północnych. Po studiach rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Gruntoznawstwa i Budownictwa Ziemnego.

W 1974 roku na podstawie rozprawy *Analiza kształtowania się składu chemicznego i poziomu wód gruntowych na terenach Wrocławia dla oceny ich agresywności w stosunku do materia/ów budowlanych* uzyskał stopień dra nauk technicznych. Prowadził wykłady z mechaniki gruntów, odbudowy terenów zdewastowanych. Wydał skrypt *Mechanika gruntów*. Był rzeczoznawcą w zakresie ochrony powierzchni Ziemi oraz geotechniki w

budownictwie wodnym. Brał udział w nadzorach przy realizacji zbiorników i składowisk odpadów przemysłowych. Projektował i realizował systemy monitoringowe wód i gruntów. Był projektantem zbiornika wodnego w Mściwojowie oraz współautorem patentów dotyczących: sposobu składowania odpadów transportowanych hydraulicznie i sposobu rozprowadzania płynnych odpadów w rzekach żeglownych.

Był autorem licznych opracowań o charakterze badawczym i studialnym oraz artykułów naukowych z zakresu hydrogeologii i geotechniki.

Dr Zbigniew Janiak był społecznikiem. Pracował w różnych zespołach pozarządowych oraz kościelnych.

W pamięci kolegów i studentów pozostanie na zawsze jako szlachetny i prawy człowiek, obiektywny i wymagający nauczyciel, rzetelny naukowiec i najwyższej klasy inżynier.

Zginął tragicznie wraz z żoną 17 kwietnia 1999 roku. Pochowany został na cmentarzu przy ul. Smętnej (pole 14, rząd XXVI, grób 26a).

Wspomnienia

Zbyszek to człowiek orkiestra i to symfoniczna! On w niej grał i to nie tylko na skrzypcach, pisał dla niej, dyrygował i sprzątał. Był zachłannym na życie, niczym nie zmąconym optymistą o niespożytych siłach. Jego doba była z gumy rozciągającej się do 36 i więcej godzin. Wraz z żoną Ewą, ciepłym, życzliwym, cierpliwym i bezinteresownym lekarzem stworzyli szczęśliwy, wielopokoleniowy Dom. Choć miejsce pobytu zmieniali szereg razy, zawsze wtapiali się w nową społeczność, otwierając dla niej nie tylko serce. Miał olbrzymi szacunek dla starych, wyrzucanych rzeczy, które potrafił ożywić w innej formie i w innym celu.

Kiedy nocą w lipcu 1997 przerwany został prawy przyczółek jazu Szczytniki, to nie wojsko które po wszystkim odebrało oficjalną pochwałę w jadłospisie, a połączone orkiestry Janiaka, Gucwińskiego i mieszkańców Dąbia, wiążąc linami do drzew worki z tłuczniem i kraty z wybiegu dla wilków, ujarzmiły rozszalałe wody Odry.

Jesteśmy Mu wdzięczni za śmiałe, trudne, a czasem szalone przedsięwzięcia, których był autorem, a przy realizacji których uczyliśmy się natury rzeczy i razem zdobywaliśmy doświadczenie. Drugim domem Zbyszka był samochód w którym było wszystko, co pozwalało wywiercić odpowiednio głęboki otwór, by zajrzeć w głąb ziemi, przepłynąć na drugą stronę rzeki, zjeść i przespać się. Pewnego kwietniowego dnia, w strugach deszczu na drodze pod Ostrzeszowem, z tego samochodu Oboje z żoną zostali zabrani z powrotem do Nieba.

Henryk Orzeszyna

MIECZYŚLAW KARPIŃSKI (1924–1990)

Mieczysław Karpiński urodził się 17 lipca 1924 roku. W 1956 roku podjął pracę, jako mistrz, w Katedrze Gruntoznawstwa i Budownictwa Ziemi Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu.

Zmarł 17 października 1990 roku. Spoczywa na cmentarzu przy ul. Grabiszyńskiej (pole 43A, grób 331).

Wspomnienia

„Pan Miecio” – tak Go nazywaliśmy, był autorytetem w dziedzinie konstrukcji różnego rodzaju przyrządów i skomplikowanych urządzeń, tzw. „złota rączka”. Z jego usług korzystała cała Uczelnia. Zarzucany był taką ilością prac, że nigdy nie mógł im sprostać.

Profesor Przestalski uznał, że jedynym sposobem na wykonanie potrzebnego na ćwiczenia przyrządu jest zamknięcie „Pana Miecicia” w laboratorium fizyki. Zamknął laboratorium na klucz i poszedł do domu, zapominając że w środku uwięziony został „Pan Miecio”. Gdy przyrząd został skończony, dobiegła północ. „Pan Miecio” dorobił klucz i uwolnił się, pozostawiając na stole kartkę z napisem „dzień dobry Panie Profesorze”.

„Pan Miecio” potrafił „wyczarować” takie rozwiązania, które budziły podziw u wybitnych fachowców. Gdy uległa zniszczeniu pompka wtryskowa do rejestratora firmy „Philips”, a na wymianę trzeba było oczekiwać około pół roku, „Pan Miecio” wyprodukował nową w ciągu tygodnia. Kiedy po kilku miesiącach przyjechał z Niemiec przedstawiciel firmy i zobaczył działający przyrząd, nie mógł wyjść z podziwu. Wymienił pompkę wtryskową, a zrobiona przez „Pana Miecicia” zabrał ze sobą do firmy, żeby pokazać „co Polak potrafi”.

Marian Mokwa

MARIA KRYSZECKA
(1946–2002)

Mgr inż. Maria Krystecka urodziła się 29 listopada 1946 roku w Dzieckowie, pow. Sępólno. W roku 1966 otrzymała dyplom technika rolnika jako absolwentka Państwowego Technikum Rolniczego w Wołowie. Po ukończeniu technikum odbyła roczny staż w PGR Krzeczyn Wielki, pow. Lubin.

Pracę na Uczelni rozpoczęła 1 października 1967 roku jako technik w Katedrze Rolniczego Użytkowania Terenów Zmeliorowanych. W kwietniu 1967 roku została przeniesiona do Katedry Meteorologii i Klimatologii, zajmując kolejno stanowiska strażnika wodnego, technika, st. technika oraz specjalisty.

Pracując na Uczelni, stale podnosiła swoje wykształcenie i kwalifikacje. W 1975 roku ukończyła studia inżynierskie, a w 1976 obroniła pracę magisterską na zawodowych studiach zaocznych na Wydziale Rolniczym. Na zasłużoną emeryturę odeszła 18 grudnia 2001 roku.

Podczas całego okresu pracy w Wyższej Szkole Rolniczej, a potem Akademii Rolniczej była osobą twórczą, wykazującą wiele własnej inicjatywy i zdolności. Od początku głównym terenem Jej pracy było Obserwatorium Agro- i Hydrometeorologii AR Wrocław – Swojec. Początkowo wykonywała obserwacje standardowe i pomiary ewaporometryczne, następnie zaczęła prowadzić obserwacje agrofenologiczne, by w końcu stać się osobą odpowiedzialną za całość prac agrotechnicznych w Obserwatorium. Dzięki Jej pracy i zaangażowaniu możliwa była realizacja wielu zleconych prac badawczych, których była ważnym wykonawcą i współautorką raportów końcowych. Efektem tej pracy były współautorstwo pięciu recenzowanych prac naukowych oraz uczestnictwo w kilku konferencjach ogólnopolskich. Za zasługi w dziedzinie badań naukowych otrzymała w roku 1975 nagrodę JM Rektora AR we Wrocławiu.

Zmagają się od wielu lat z ciężką chorobą, niemal do ostatnich miesięcy nie próbowała ograniczyć swej aktywności zawodowej, wykonując m.in. obserwacje na Swojcu.

Mgr inż. Maria Krystecka zmarła 22 marca 2002 roku i została pochowana na cmentarzu parafialnym w Obornikach Śląskich.

MARIAN KRZESZOWSKI
(1941–1993)

Dr inż. Marian Krzeszowski urodził się 27 sierpnia 1941 roku w Buczałach, woj. lwowskie. Po wyzwoleniu, wraz z rodziną, osiedlił się na Dolnym Śląsku. W 1960 roku ukończył Technikum Geodezyjne we Wrocławiu. W 1965 roku, jako jeden z najlepszych absolwentów pierwszego rocznika studiów geodezyjnych we Wrocławiu, podjął pracę naukową i dydaktyczną na stanowisku asystenta w Katedrze Geodezji Wyższej.

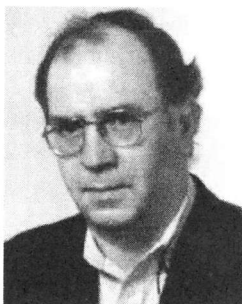
Bardzo szybko skryształizował swoje zainteresowania naukowe i ukierunkował prace badawcze. Tematykę tę stanowiły problemy teoretyczne i praktyczne z zakresu badania geometrii jezdnii i mechanizmów jezdnych pojazdów szynowych transportu przemysłowego oraz inne zagadnienia z pogranicza geodezji inżynierskiej i mechaniki urządzeń jezdnych transportu szynowego (sownice, dźwignice, pochylnie). W 1972 roku na Wydziale Melioracji Wodnych obronił rozprawę doktorską pt. *Metodyka geodezyjnych badań przemieszczeń pochylni rzecznych*. Wyniki pracy badawczej znalazły uznanie zarówno w środowisku naukowym, jak i w jednostkach nadzoru technicznego żeglugi na Odrze oraz Odrzańskich Stoczni Rzecznych.

Był promotorem ponad stu prac. Jego dorobek naukowy obejmuje ponad 80 prac opublikowanych i około 40 opatentowanych projektów wynalazczych. Za działalność naukowo-badawczą był wielokrotnie nagradzany nagrodami rektorskimi oraz odznaczeniami zawodowymi. Do szczególnych Jego osiągnięć należało opracowanie metody sterowania urządzeń służących do drążenia i betonowania za pomocą aparatury laserowej. Od 1992 roku był kierownikiem projektu badawczego KBN pt. „Opracowanie zintegrowanych systemów geodezyjnej kontroli dźwignic i ich podtorza podczas

eksploatacji”. Do ostatniej chwili pracował z wielką energią. Realizował początkowy i decydujący o przyszłych rezultatach etap projektu badawczego, kończąc równocześnie pracę habilitacyjną.

Zmarł nagle 5 maja 1993 roku, przy budowlu hydrotechnicznej – tej, na której niedawno sprawował nadzór geodezyjny w czasie jej budowy. Spoczywa na cmentarzu przy ul. Grabiszyńskiej (pole 8G, grób 4A).

PAWEŁ KRZYSTOŃ
(1950–2001)

Paweł Krzystoń urodził się 9 listopada 1950 roku. Pracę w Instytucie Inżynierii Środowiska, na stanowisku technika, podjął w 1972 roku.

Zmarł 9 maja 2001 roku. Został pochowany na cmentarzu przy ul. Bujwida (pole 3, aleja boczna, grób 771).

Wspomnienia

Laboratorium wodne było jego drugim domem. Tutaj przy tokarce spędzał całe dni. Wykonywał swoje prace z dużym zaangażowaniem, precyzją, nieraz do późnych godzin nocnych. Można powiedzieć, że był „pracoholikiem”. Nie stronił przy tym od kieliszka i dobrego cygara, którymi był obdarowywany za wykonywane drobne naprawy.

Incydent, który Mu się przydarzył, zmienił dalsze Jego życie. Pewnego dnia wieczorem rzucony w warsztacie do kosza niedopalek spowodował pożar, który z trudem ugasił. Tak się tym wydarzeniem przejął, że postanowił skończyć z nalogiem i wstąpił do kluby AA. Po pewnym czasie został jego prezesem. Stał się niewątpliwie największym abstynentem naszego wydziału.

Marian Mokwa

MARIA KRZYWIECKA
(1946–1992)

Dr Maria Krzywiecka urodziła się w 1946 r. w Sycowie, gdzie w roku 1964 uzyskała maturę, a następnie rozpoczęła studia na Wydziale Matematyki-Fizyki-Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego, które ukończyła z wyróżnieniem w 1968 roku. Bezpośrednio po studiach przez rok odbywała staż w Działach Naukowych SHR Danków-Laski. W 1969 roku została zatrudniona na stanowisku asystenta w Katedrze Statystyki Matematycznej AR we Wrocławiu, a po uzyskaniu stopnia dr nauk przyrodniczych nadanego przez Radę Naukową Instytutu Biologii Stosowanej AR we Wrocławiu w 1976 roku awansowała na stanowisko adiunkta.

Przez wiele lat prowadziła wykłady i ćwiczenia z matematyki na oddziale Mechanizacji Rolnictwa oraz ćwiczenia ze statystyki matematycznej na Wydziale Rolniczym i Zootechnicznym. W oparciu o wieloletnie doświadczenia dydaktyczne opracowała bardzo przydatny i przez studentów chętnie wykorzystywany skrypt *Przewodnik do ćwiczeń ze statystyki matematycznej*, który miał trzy wydania. Była wzorowym pracownikiem naukowo-dydaktycznym. Głęboko zaangażowana w pracę badawczą, aktywnie uczestniczyła w seminariach i konferencjach naukowych. Jest autorką lub współautorką kilkunastu prac naukowych. Nagrodzona kilkakrotnie nagrodami rektorskimi zarówno za działalność naukową, jak i dydaktyczną. W roku 1990 została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi. Była wieloletnim członkiem Polskiego Towarzystwa Biometrycznego. Na szczególną uwagę zasługuje jej ogromne zaangażowanie w pracy dydaktycznej. Pomimo posiadania szerokiej wiedzy m.in. w zakresie zastosowań statystyki zachowywała właściwą sobie wielką skromność.

Zmarła 11 XII 1992 roku. Spoczywa na cmentarzu Św. Rodziny na Sępolnie (pole 18, rząd XVI, grób 19).

Wspomnienia

Kiedy odeszła, zadawaliśmy wtedy pytanie, dlaczego Bóg zabrał Ją w pełni sił twórczych, zawsze pełną zapалу, życzliwości i uśmiechu. Ale kiedy odeszła, zobaczyliśmy kogo straciliśmy ze swego grona. Jakim była cennym darem dla nas wszystkich. Bóg obdarował Ją wieloma talentami, którymi chętnie służyła innym.

Podziwialiśmy Jej naturalną mądrość i wielki ład, jaki panował w Jej wnętrzu. Przy tych wszystkich talentach była bardzo pracowita. Trudno było przeglądać się w takim pięknym lustrze. Uczyliśmy się od niej codziennej staranności i wierności.

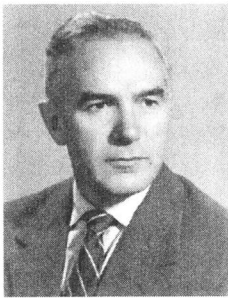
Była wspaniałym dydaktykiem, kochała studentów, była bardzo wymagająca, a jednocześnie bardzo wyrozumiała na studenckie słabości. Dla nich specjalnie napisała skrypt ze statystyki matematycznej. Skrypt ten był wielokrotnie wznawiany. I choć minęło wiele lat, to wciąż jest wykorzystywany przez studentów.

W pracy naukowej była bardzo twórcza i dociekliwa. Jej wystąpienia na konferencjach były pedantycznie przygotowane i wygłaszane z niezwykłą precyzją. W 1980 roku uczestniczyła w Światowym Kongresie Towarzystwa Bernoulli Society w Taszkencie.

Dla nas rówieśników była przykładem do naśladowania. Wiele się od niej nauczyliśmy.

I choć minęło już wiele lat od Jej odejścia, ciągle żyje wśród nas, żyją Jej na trwałe pozostawione objawy zwykłej ludzkiej życzliwości. I za to Jej bardzo dziękujemy.

Ryszard Deszcz

ADAM LANG
(1911–1999)

Doc. dr inż. Adam Lang urodził się 25 września 1911 roku w Buszcu, woj. tarnopolskie. Po ukończeniu Państwowego Gimnazjum w Złoczowie podjął studia geodezyjne na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera uzyskał w 1934 roku, a w latach 1934–1937 odbył studia wojskowe w Szkołach Podchorążych Artylerii, gdzie uzyskał dyplom ppor. artylerii. W latach 1937–1939 był oficerem dywizjonu w 25 pułku artylerii lekkiej w Kaliszu.

Od początku działalności Katedry Miernictwa na Wydziale Rolniczym jest współpracownikiem prof. Romana Hlibowickiego. Zostaje adiunktem i w roku 1959 uzyskuje stopień naukowy doktora nauk technicznych. Pracuje też społecznie w Stowarzyszeniu Geodetów Polskich NOT, gdzie w latach 1950–1965 był członkiem Zarządu Oddziału i był przewodniczącym Komisji Oświatowo-Szkoleniowej.

W roku 1967 zostaje powołany na stanowisko docenta. Pełni obowiązki kierownika Katedry Fotogrametrii w latach 1967–1969, aż do połączenia się trzech Katedr w zespólną Katedrę Geodezji. W Katedrze Geodezji, a później Instytucie Geodezji i Zastosowań Matematycznych pracuje do 1981 roku, kiedy to przechodzi na emeryturę.

Jego zainteresowania naukowe dotyczyły geodezji inżyniersko-przemysłowej i rachunku wyrównawczego. Jest autorem publikacji z dziedziny wyrównań sieci geodezyjnych. Był inicjatorem utworzenia studenckiego Koła Naukowego Geodetów i długoletnim jego opiekunem.

Był odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi i odznakami resortowymi oraz studenckimi.

Zmarł 18 sierpnia 1999 roku. Spoczywa na cmentarzu Św. Rodziny na Sępolnie we Wrocławiu (pole 15, rząd XXIII, grób 2).

Wspomnienia

Doc. dr inż. Adam Lang był człowiekiem wielkiego serca, przyjacielem młodzieży i młodych pracowników nauki. Pełniąc funkcję dziekana Oddziału Geodezji, pomagał studentom w rozwiązywaniu ich życiowych problemów. Przez wiele lat opiekował się studenckim Kołem Naukowym Geodetów, a w okresie wakacji organizował obozy naukowe, w czasie których uczył młodzież nie tylko zawodu, ale również życia i uczciwości. Obozy te były także miejscem odpoczynku i wspólnej zabawy. Zostawiły trwałe ślady w pamięci wielu absolwentów. Był człowiekiem niezwykle aktywnym. Swoją młodzieńczą sylwetkę i kondycję fizyczną zawdzięczał między innymi częstej grze w tenisa. Codziennie, o ile warunki pogodowe na to pozwalały, chodził z Biskupina z ul. Mielczarskiego, przy której mieszkał, przez Park Szczytnicki do pracy i z powrotem. Nawet będąc już na emeryturze i odwiedzając Uczelnię, nie korzystał z tramwaju, wolał spacer utartym przez lata szlakiem.

Andrzej Klimczak

Wspomnienia

Mgr inż. Jan Łaska był znakomitym nauczycielem zawodu geodety. W Technikum Geodezyjnym we Wrocławiu nauczył mnie rzemiosła geodezyjnego. Jako nauczyciel akademicki świetnie łączył teorię z praktyką. Był jak dobry ojciec. Pełniąc funkcję opiekuna mego roku (rocznik 1967), nagradzał życzliwym słowem, ale także pogroził, jak trzeba było. Na spotkaniach koleżeńskich zawsze życzliwie Go wspominamy.

Stefan Cacoń

STANISŁAW MARCILONEK
(1920–1997)

Prof. zw., dr hab. Stanisław Marcilonek urodził się 14 października 1920 roku w Szalcinach w woj. wileńskim. Studia wyższe odbył w latach 1946–1951 na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Uzyskał dyplom inżyniera rolnika i magistra nauk agrotechnicznych w zakresie melioracji wodnych. W latach 1951–1952 pracował w Technikum Wodno-Melioracyjnym w Gdańsku-Oruni. W 1953 roku zatrudniony został w Katedrze Melioracji Rolnych i Leśnych Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. W 1955 roku na Wydziale Melioracji Wodnych WSR we Wrocławiu ukończył Krajowe Studia Aspiranckie pod kierunkiem prof. dr. inż. Stanisława Baca (sen.), uwieńczone obroną rozprawy doktorskiej pt. *Stosunki wodno-pokarmowe i biologiczne gleby oraz plonowanie roślin nawadnianych włącznie ściekami miejskimi*. W 1964 roku uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie melioracji rolnych po przedstawieniu rozprawy pt. *Zużycie i niedobory wodne roślin uprawnych*. Równocześnie został powołany na stanowisko docenta etatowego w Katedrze Melioracji Rolnych i Leśnych. W latach 1953–1960 dodatkowo pracował w Instytucie Melioracji i Użytków Zielonych – Terenowym Ośrodku we Wrocławiu, gdzie prowadził badania z zakresu rolniczego wykorzystania ścieków. Odbył kilka zagranicznych staży naukowych w instytutach naukowo-badawczych oraz na uczelniach rolniczych na terenie: Czech, Rosji i Węgier. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1972, a profesora zwyczajnego w 1982 roku. Był kierownikiem Katedry Melioracji Rolnych i Leśnych (1967–1970), dyrektorem Instytutu Melioracji i Kształtowania Środowiska (1970–1991), prodziekanem Wydziału Melioracji Wodnych (1967–1970), prorektorem ds. Nauki (1970–1972), wiceprzewodniczącym Komitetu Melioracji PAN oraz przewodniczącym Zespołu Problemowego ds. Eksploatacji Systemów Melioracyjnych tego Komitetu (1976–1982), przewodniczącym Rady Naukowej Instytutu Melioracji i Użytków Zielonych w Falentach (1976–1985), przewodniczącym Komisji Dydaktyczno-Wychowawczej Wydziałów Melioracji Wodnych Ministerstwa Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1967–1971), przewodniczącym Senackiej Komisji ds. Rozwoju Kadr Naukowych i Współpracy z Zagranicą (1980–1987).

Profesor był bardzo aktywnym członkiem wielu towarzystw naukowych i naukowo-technicznych, m.in. Komisji Nauk Rolniczych Oddziału Wrocławskiego PAN, Komitetu Melioracji PAN, Sekcji Sudeckiej Zagospodarowania Ziemi Górskich PAN, Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, Krajowej Komisji International Commission on Irrigation and Drainage, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych

NOT. Koordynował pracę dużych interdyscyplinarnych zespołów naukowo-badawczych lub grup problemów, a wśród nich: dla potrzeb Dolnego Śląska „Opracowanie perspektywnego programu nawodnień rolniczych w wojództwie wrocławskim” (1970–1972); w ramach programu centralnego PR-7 „Kształtowanie i wykorzystanie zasobów wodnych” – kierunek 01 (1976–1980) oraz kierunek 07 (1981–1985); w ramach programu resortowego Ministerstwa Edukacji Narodowej RR-II-19 „Doskonalenie systemów wodno-melioracyjnych w zakresie podstaw projektowania, wykonawstwa i eksploatacji” (1986–1990).

Był wybitnym specjalistą w zakresie melioracji rolnych. Stworzył cenioną w Polsce szkołę naukową eksploatacji urządzeń i systemów melioracyjnych. Opracował jej podstawy teoretyczne i rozwiązania praktyczne, które poddawał szerokiej dyskusji i ocenie na zorganizowanych przez siebie 2 ogólnopolskich konferencjach naukowych *Doskonalenie eksploatacji systemów melioracyjnych*. Dorobek naukowy Profesora obejmował zagadnienia: nawodnienia ściekami miejskimi ze szczególnym uwzględnieniem ich oczyszczania i wykorzystania w produkcji roślinnej; polowe zużycie wody przez rośliny uprawne i użytki zielone; ocena potrzeb i sposoby melioracji w środowisku przyrodniczym; zastosowanie nawodnień deszczownianych do intensyfikacji produkcji na użytkach zielonych; ocena funkcjonowania systemów drenarskich na gruntach ornych; sterowanie retencją gruntową w dolinach rzecznych; eksploatacją urządzeń i systemów melioracyjnych.

Był autorem lub współautorem ponad 200 opracowań naukowych i prac wdrożeniowych, w tym 3 skryptów oraz 2 wydań podręcznika akademickiego *Eksploatacja urządzeń melioracyjnych*. Pod Jego naukową opieką zrealizowano 7 rozpraw doktorskich i 100 prac magisterskich. Opracował 24 recenzje rozpraw doktorskich, 9 habilitacyjnych, 7 ocen dorobku w związku z postępowaniem o nadanie tytułu profesora, 4 recenzje dla Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych, a także recenzję w sprawie nadania doktoratu honoris causa.

Został uhonorowany m.in. Odznaką XV-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska, Odznaką Tysiąclecia Państwa Polskiego, Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Edukacji Narodowej, Odznaką „Zasłużony dla woj. wrocławskiego i miasta Wrocławia”, Medalem za zasługi dla Akademii Rolniczej we Wrocławiu, Odznaką Zasłużony

Pracownik Rolnictwa, Złotą Honorową Odznaką NOT.

Zmarł 21 lipca 1997 roku. Spoczywa na cmentarzu św. Wawrzyńca przy ul. O. Bujwida we Wrocławiu.

JAN ŁASKA
(1907–1986)

Mgr inż. Jan Łaska urodził się 9 czerwca 1907 roku w Wilkołazach w województwie lubelskim. Studia geodezyjne ukończył w okresie międzywojennym na Politechnice Lwowskiej. Po zakończeniu wojny, od września 1944 roku do sierpnia 1947 roku pracował w byłym Urzędzie Ziemskim miasta Lublina, wykonując pomiary związane z reformą rolną w powiatach kraśnieńskim i puławskim.

Po przeniesieniu się do Wrocławia, w sierpniu 1947 roku, rozpoczął pracę dydaktyczną z zakresu geodezji w szkolnictwie wyższym, początkowo na stanowisku adiunkta w Politechnice Wrocławskiej, a po utworzeniu Oddziału Geodezji Urządzeń Rolnych w Wyższej Szkole Rolniczej jako starszy wykładowca w Katedrze Geodezji. Wykładał geodezję i topografię, prowadził praktyki geodezyjne, kierował licznymi pracami dyplomowymi magisterskimi i inżynierskimi na studiach stacjonarnych i zaocznych. Równoległe uczył w Technikum Geodezyjnym im. K. Weigla we Wrocławiu.

Jest współautorem skryptu centralnego „Geodezja” wydanego przez PWN (1975). Pełnił z dużym zaangażowaniem funkcje wychowawcze jako opiekun lat i członek różnych komisji dydaktyczno-wychowawczych.

Dał się poznać jako typ wykładowcy doceniający ściśle związki między teorią a praktyką zawodową. Był długoletnim, zasłużonym działaczem SGP. Przez trzy kadencje był przewodniczącym koła, wielokrotnie członkiem Zarządu Oddziału Wrocławskiego (przewodniczącym Komisji Rewizyjnej, Sądu Koleżeńskiego).

Za swą długoletnią i różnorodną pracę został odznaczony licznymi orderami i odznaczeniami, m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, złotą odznaką „Zasłużony dla Dolnego Śląska”, złotą odznaką „Budowniczy Wrocławia”, złotą odznaką „Za zasługi w dziedzinie geodezji i kartografii”, złotą odznaką honorową SGP, złotą odznaką honorową NOT oraz Medalem X-lecia PRL i brązowym medalem „Za zasługi dla obronności kraju”. Za zasługi dla SGP wpisany został do Księgi Zasłużonych dla Geodezji.

Zmarł we Wrocławiu 19 stycznia 1986 roku. Spoczywa na cmentarzu Św. Rodziny na Sępolnie.

Wspomnienia

Profesor Stanisław Marcilonek był osobą nadzwyczaj zorganizowaną w swoich działaniach, co przejawiało się w efektywnym kierowaniu ówczesną Katedrą, a potem Instytutem. Jego walory osobowe, jak skromność, moralność, etyka i życzliwość, były źródłem zadowalającego rozwiązywania nieporozumień i udzielania dobrych rad. Wiodącą była Jego troska o wielostronny rozwój Instytutu, o jego rangę na Wydziale i Uczelni. Z dużą uwagą śledził postępy w pracy naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej, służył nieprzerwanie wszelakiego rodzaju pomocą.

Oceniając rezultaty pracy, kierował się wyrozumiałością, wskazywał drogę do pokonywania trudności, ale zawsze drogę prawą. Jego duża wiedza naukowa, umiejętność tworzenia klimatu dobrej współpracy, rzetelność i obiektywizm sprawiły, że cieszył się On niezaprzeczalnym autorytetem i szacunkiem otoczenia.

Donat Dejas

Profesor S. Marcilonek był bardzo kulturalnym i zrównoważonym przełożonym. Dyskutując podsuwał problem badawczy oraz zachęcał, aby się nim zająć. Prace doktorskie czy habilitacyjne oceniał życzliwie, stawiając jednak wysokie wymagania.

Profesor wyróżniał się pracowitością, skromnością, wysoką kulturą i ogromną życzliwością dla każdego człowieka, a także umiłowaniem przyrody. W działalności naukowej i dydaktycznej bardzo wyraźnie podkreślał ekologiczną funkcję melioracji. Był znakomitym pedagogiem, wybitnym uczonym, niekwestionowanym autorytetem moralnym i naukowym, wychowawcą kilku pokoleń pracowników nauki i młodzieży akademickiej. Przez cały okres działalności naukowej nawiązywał do osobowości prof. dr. h.c. Stanisława Baca (seniora) jako swego umiłowanego nauczyciela i wspianego wychowawcy.

Stanisław Kostrzewa, Krzysztof Nyc

ZBIGNIEW MARYON
(1925–1989)

Dr inż. Zbigniew Maryon urodził się 13 grudnia 1925 r. w Warszawie. Po ukończeniu Wydziału Budownictwa Lądowego na Politechnice Wrocławskiej rozpoczął w 1950 roku pracę w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu. Początkowo pracował w Katedrze Geodezji, a następnie (do 1962 roku) na stanowisku adiunkta w Katedrze Mechaniki Budowli i Konstrukcji Budowlanych.

Prowadził zajęcia dydaktyczne na Wydziale Melioracji Wodnych z przedmiotu Budownictwo Stalowe i Żelbetonowe.

W 1962 roku rozpoczyna pracę w Instytucie Techniki Budowlanej, gdzie prowadzi laboratoryjne badania naukowe w zakresie materiałów budowlanych – zakończone doktoratem z dziedziny budownictwa wiejskiego (silosy).

W ciągu 11-letniej pracy na Uczelni odznaczał się zapaśnięciem do pracy dydaktycznej z młodzieżą oraz naukowej. Był koleżeński i lubiany przez studentów.

Zmarł 17 stycznia 1989 roku we Wrocławiu. Spoczywa na cmentarzu przy ul. Osobowickiej (kwatery 50).

JAN MEDYK
(1945–1992)

Dr inż. Jan Medyk urodził się 16 czerwca 1945 roku w Ostrowie Nowym, pow. Rudki w woj. Iwowskim. W 1946 roku przyjechał z rodziną na Ziemię Zachodnie i zamieszkał w Strzelcach. Liceum Ogólnokształcącego ukończył w 1964 roku, a w 1968 roku Państwową Szkołę Techniczną Melioracji Wodnych w Kluczborku. W latach 1968–1969 pracował w Rejonowym Przedsiębiorstwie Melioracyjnym w Kluczborku. W latach 1969–1974 studiował na Wydziale Melioracji Wodnych, uzyskując tytuł magistra inżyniera. W tym samym roku rozpoczął pracę jako asystent stażysta. W 1982 roku na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Ocena jakości drenowań wykonywanych maszynami Po-ldren i ETC-202 na obszarze południowo-zachodniej Polski* uzyskał stopień naukowy dra nauk technicznych i powołany został na stanowisko adiunkta.

Jego praca naukowo-badawcza oraz dydaktyczna związana była ściśle z technologią i organizacją robót wodno-melioracyjnych. Brał udział w opracowaniach dotyczących automatyzacji i mechanizacji przepompowni melioracyjnych. Był autorem lub współautorem 8 publikacji oraz 14 prac naukowo-badawczych.

Odbił kilka staży naukowych w Uniwersytecie w Rostoku oraz w Stanach Zjednoczonych – stypendium naukowe Fulbrighta. Czynnie uczestniczył w seminariach i konferencjach naukowych, wygłaszając referaty. Brał również czynny udział w szkoleniu zawodowym kadry inżyniersko-technicznej przedsiębiorstw melioracyjnych. Jego prace zostały wysoko ocenione przez odbiorców. Za działalność naukowo-badawczą otrzymał 3 nagrody J.M. Rektora.

Dr inż. Jan Medyk był mocno zaangażowany w pracy dydaktycznej. Organizował praktyki studenckie, był opiekunem Studenckiego Koła Naukowego Meliorantów im. Stanisława Baca. Za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyki otrzymał nagrodę J.M. Rektora.

W pracach społecznych wykazywał bardzo dużą aktywność – w okresie studiów angażował się w działalność ZSP i SZSP, a w okresie pracy w Instytucie był przewodniczącym Rady Młodych Pracowników Nauki, reprezentując ich interesy w Senacie i organizacjach młodzieżowych. Wielokrotnie organizował imprezy sportowe na Wydziale Melioracji i Inżynierii Środowiska. Za zasługi w organizacjach studenckich i młodzieżowych został odznaczony Brązową Odznaką SZSP i Srebrnym Krzyżem im. Janka Krasickiego. Wielokrotnie był także członkiem wydziałowych komisji rekrutacyjnych. Dr inż. Jan Medyk był doświadczonym dydaktykiem i życzliwym kolegą.

Zmarł 14 sierpnia 1992 roku. Spoczywa na cmentarzu w Namysłowie.

Wspomnienia

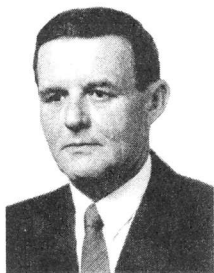
W Instytucie ceniliśmy zawsze pełną gotowość dra J. Medyka do włączenia się w działalność społeczną. Organizował wielokrotnie mecze piłki nożnej między Instytutami, Katedrami i specjalnościami studiów. W komitetach organizacyjnych konferencji podejmował się odpowiedzialnych zadań, chętnie organizował ćwiczenia terenowe dla studentów, pomagał nam w zakupie materiałów i sprzętu badawczego – miał dobre rozeznanie, gdzie można coś załatwić. Pomagał bezinteresownie wszystkim, którzy zwrócili się do niego o pomoc.

Stanisław Kostrzewa

Przed rozpoczęciem studiów pracował na budowach melioracyjnych, zaowocowało to dobrym przygotowaniem praktycznym do zawodu oraz znajomościami, z których korzystaliśmy w realizacji swoich zadań badawczych. Było to również bardzo pomocne w prowadzeniu zajęć dydaktycznych, szczególnie na studiach zaocznych. Jego duża wiedza praktyczna oraz życzliwość były pomocne również kolegom w ich pracy dydaktycznej, szczególnie na zajęciach projektowych.

Nadmienić należy, że jako jeden z nielicznych był stypendystą Fulbrighta. Po powrocie chętnie dzielił się wiedzą zdobytą w czasie tego wyjazdu. Przedwczesna śmierć nie pozwoliła na zakończenie rozprawy habilitacyjnej, która była podobno bliska ukończenia.

Józef Sasik

EDWARD MROZOWICKI (1939–1999)

Dr inż. Edward Mrozowicki urodził się 3 sierpnia 1939 roku w Skalacie, woj. tarnopolskie. W 1945 roku przyjechał z rodziną na Ziemię Zachodnie i zamieszkał w Koźlu. W 1966 roku podjął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Budownictwa Wiejskiego. W 1974 roku na podstawie rozprawy doktorskiej *Wydzielenie typów podstawowych jednostek terytorialnych dla potrzeb planowania przestrzennego terenów wiejskich. Studium metodyczne na podstawie powiatu milickiego* uzyskał stopień naukowy dra nauk technicznych w zakresie geodezyjnego urządzania terenów wiejskich i został powołany na stanowisko adiunkta w Instytucie Planowania i Urządzania Terenów Wiejskich.

Jego praca naukowo-badawcza oraz dydaktyczna związana była z urządzaniem i gospodarką przestrzenną na obszarach wiejskich oraz gospodarką nieruchomościami. Opublikował ok. 40 prac naukowych i ok. 20 opracowań nie publikowanych.

Był wyróżniającym się dydaktykiem, lubianym przez studentów. Angażował się w działalność wychowawczą oraz organizacyjną na Wydziale i Uczelni. Był wielokrotnie wyróżniany nagrodami Rektora Akademii Rolniczej we Wrocławiu oraz odznaczeniami zawodowymi. W 1986 roku został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Jego odejście jest wielką stratą, nie tylko dla bliskich, ale także dla współpracowników i studentów. W pamięci naszej pozostanie na zawsze jako wymagający, ale życzliwy nauczyciel akademicki, lubiany kolega, serdeczny przyjaciel, ceniony współpracownik, człowiek prawy.

Zmarł 18 października 1999 roku. Pochowany został we Wrocławiu na cmentarzu przy ul. Smętnej (pole 16A, rząd III, grób 30).

Wspomnienia

„Nie ma ludzi niezastąpionych”. To powiedzenie krąży w powszechnym użyciu. A jednak, gdy Edek odszedł od nas, okazało się, że jest wiele spraw, których nikt nie rozwiąże tak jak On.

Podziwialiśmy Jego pracowitość, skrupulatność i dokładność, często graniczącą wręcz z pedantyzmem. Do każdego działania był przygotowany wcześniej, planował je z dużym wyprzedzeniem. Do dzisiaj w procesie dydaktycznym korzystamy z opracowanych przez Niego schematów i formularzy.

Był wspaniałym dydaktykiem. Kochał studentów, był bardzo wymagający, a jednocześnie bardzo cierpliwy i wyrozumiały. Przywiązywał dużą wagę do form zachowania i konsekwentnie je egzekwował.

W pracy naukowej był bardzo rzetelny i dociekliwy. Każde swoje wystąpienie miał pedantycznie przygotowane. Dla nas kolegów był niedościgłym przykładem. Wiele się od Niego nauczyliśmy.

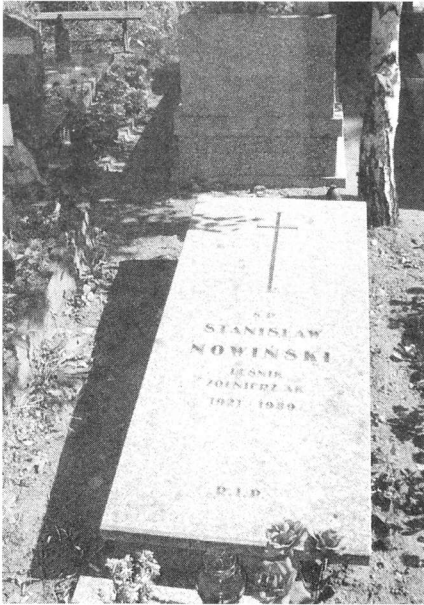
Brakuje nam Jego obecności, Jego poczucia humoru i zasad, z którymi był nierozzerwalnie związany.

Zofia Więckowicz

STANISŁAW NOWIŃSKI
(1921–1989)

Dr inż. Stanisław Nowiński urodził się 12 września 1921 roku w Krakowie, w rodzinie inteligenckiej. W 1939 roku ukończył Liceum im. Tadeusza Kościuszki w Kaliszu. W tym okresie aktywnie uczestniczył w organizacji harcerskiej. W czasie wojny pracował jako robotnik budowlany. W 1941 roku w czasie transportu na roboty do Niemiec udaje mu się zbiec na stacji Wrocław Główny, skąd przedostaje się na obszar Generalnej Guberni i podejmuje pracę jako manipulant leśny (w Lelowie na Kielecczyźnie). Tam też wstępuje do Armii Krajowej. Po zakończeniu wojny zapisuje się na Wydział Leśny Uniwersytetu Poznańskiego, który kończy w 1950 roku. W latach 1948–1949 oraz 1951–1955 pracuje w Oddziale Urządzania Lasu Dyrekcji Lasów Państwowych w Poznaniu. W latach 1949–1951 jest asystentem na Uniwersytecie Poznańskim, początkowo w Katedrze Meteorologii, a następnie Urządzania Lasu. W 1955 roku przenosi się na stałe do Wrocławia i rozpoczyna aspiranturę w Katedrze Melioracji Rolnych i Leśnych pod kierunkiem prof. Stanisława Baca, prowadząc jednocześnie zajęcia dydaktyczne z melioracji rolnych i melioracji leśnych. W 1964 roku podejmuje pracę w powstałej stacji Sudeckiej Zakładu Gospodarki Górskiej PAN, a od 1 kwietnia 1969 roku w Zakładzie Ochrony Przyrody PAN.

Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1965 roku na Wydziale Melioracji Wodnych AR we Wrocławiu za pracę *Zależność deficytu odpływu od średniego wzniesienia i lesistości zlewni cząstkowych w źródłiskowej zlewni Bobru*. W 1979 roku przenosi się do Instytutu Badawczego Leśnictwa, gdzie pracuje aż do przejścia na emeryturę w 1986 roku.

Pomimo pracy w PAN oraz IBL stale utrzymywał kontakt z Wydziałem, gdzie w latach 1964-1986 prowadził nadal wykłady z melioracji leśnych. Dorobek doktora Stanisława Nowińskiego obejmuje kilkadziesiąt prac publikowanych i niepublikowanych z zakresu leśnictwa, melioracji leśnych, hydro-

logii, torfoznawstwa i ochrony przyrody.

Pracował społecznie w Sekcji Sudeckiej Komitetu Zagospodarowania Ziem Górskich PAN, od 1969 r. jako jej sekretarz. Również bardzo aktywnie uczestniczył w pracach Rady Naukowej Karkonoskiego Parku Narodowego, gdzie od 1979 r. pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Rady.

Dr Stanisław Nowiński posiadał bardzo cenne cechy charakteru, takie jak: uczynność, życzliwość i bezinteresowność. Zyskał tym sobie przyjaźń i szacunek kolegów i współpracowników. Uchodził za wybitnego znawcę historii II wojny światowej.

Zmarł 17 września 1989 roku. Spoczywa na cmentarzu Św. Rodziny na Sępólnie.

Wspomnienia

Prawie 10 lat pracowałem w tym samym gabinecie uczelnianym z dr. S. Nowińskim. Był leśnikiem specjalizującym się w melioracjach leśnych, blisko współpracował z prof. dr. hab. Stanisławem Bacem seniorem. Można go zaliczyć, z całą odpowiedzialnością, w poczet chodzącej encyklopedii wiedzy o II wojnie światowej, studiował wszystkie dostępne pozycje literatury na ten temat. Popołudniami i wieczorami prowadził, z licznie przybywającymi kolegami, dyskusje bądź naukowe, bądź analizujące różne szczegóły II wojny światowej. Wyróżniał się umiejętnością parzenia dobrej herbaty i wypalaniem sporej ilości papierosów. Jednak w okresie postu nigdy po papierosa nie sięgał. Rozstał się z nami, ginąc nieszczęśliwie na ulicy Wrocławia.

Stanisław Kostrzewa

ANTONI OMELAŃSKI (1933–1990)

Dr inż. Antoni Omelański urodził się 5 maja 1933 roku. Studia na Wydziale Melioracji Wodnych ukończył w 1963 roku. W latach 1962–1977 był pracownikiem w Instytucie Budownictwa Wodnego i Ziarnego. Stopień doktora uzyskał na podstawie rozprawy doktorskiej *Ocena przestrzennego rozkładu fizycznych i reologicznych własności odpadów flotacji rud miedzi składowanych w zbiornikach osadowych pod kierunkiem prof. dra hab. W. Parzonki.*

Zmarł 9 października 1990 roku, został pochowany na cmentarzu przy ul. Osobowickiej.

Wspomnienia

Antosia Omelańskiego pamiętam z papierosem w końcu ust, z „falą włosów” na głowie, z grzebieniem w tylnej kieszeni spodni oraz z bardzo ładnego charakteru

pisma. To On wprowadził mnie w dydaktyczną przygodę współpracy ze studentami.

Pamiętam setki woreczków z próbkami, które przywoziliśmy ze zbiornika odpadów poflotacyjnych Gilów, które następnie Antoś badał na wiskozymetrze w laboratorium dla swojego doktoratu. Antoś, bo tak zwracali się do niego koledzy, bardzo lubił prowadzić zajęcia ze studentami, dla których był nad wyraz wyrozumiały.

W kilka lat po doktoracie otrzymał propozycje stanowiska dyrektorskiego w przedsiębiorstwie wykonawczym wodociągów i kanalizacji. Radził się wszystkich, co robić i po długim namyśle zdecydował się opuścić swój pokój w laboratorium wodnym. Potem wpadał od czasu do czasu na Wydział, ale odnosiłem wrażenie, że nie ma tej satysfakcji z pracy, jaką miał pracując w Katedrze Budownictwa Wodnego. Potem spadły na niego kłopoty rodzinne i wreszcie choroba, która Go zabrała.

Dla mnie pozostanie tym, który uczył mnie pierwszych kroków w nauczaniu hydrauliki i którego wzorce staram się przekazać młodszym kolegom.

Jerzy Sobota

CZESŁAW OPALIŃSKI
(1928–2002)

Prof. dr hab. Czesław Opaliński urodził się 14 września 1928 roku w Gródku Jagiellońskim koło Lwowa. Następnie wraz z rodziną został przesiedlony na Dolny Śląsk i zamieszkał we wsi Kwietniki w powiecie Jawor. W 1946 roku został przyjęty do Liceum Pedagogicznego w Jeleniej Górze, gdzie uzyskał maturę. Pracował w szkole dla dorosłych w Kamieniolomach koło Jawora, a następnie w szkole w Jaworze. Studia na Uniwersytecie Wrocławskim, na kierunku rolnictwo ukończył w 1954 roku. Następnie podjął studia doktoranckie i równocześnie pracę nauczycielską, najpierw w Technikum Rolniczym w Bierutowie, a następnie w Technikum Melioracyjnym we Wrocławiu – Praczach. Stopień doktora nauk rolniczych uzyskał w 1959 roku. Promotorem pracy doktorskiej był prof. dr hab. Bronisław Golonka. Stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych uzyskał w 1967 roku. Tytuł profesora nadzwyczajnego nauk rolniczych uzyskał w 1976 roku, a profesora zwyczajnego w 1990 roku. W 1998 roku przeszedł na emeryturę.

Specjalizował się w ekonomice budownictwa wodno-melioracyjnego oraz rolniczego. W latach 1961–1962 odbył staż naukowo-dydaktyczny w Stanach Zjednoczonych jako stypendysta Rządu Federalnego (Ministerstwa Edukacji) i uzyskał certyfikat ukończenia studiów w dziedzinie systemu kształcenia zawodowego na średnim i uniwersyteckim poziomie w USA. Odbył również staże naukowe na Uniwersytecie w Moskwie i w Bułgarii.

W latach 1969–1972 pełnił funkcję dziekana Wydziału Melioracji Wodnych AR we Wrocławiu. Przez cztery kadencje był członkiem Senatu AR. Wieloletni członek komisji PAN Ekonomiki Rolnictwa oraz Techniki Rolniczej.

Wypromował 5 doktorów, w tym jednego z Ghany. Był opiekunem 76 prac magisterskich. Wykonał 8 recenzji prac doktorskich, 4 habilitacyjnych oraz 3 przy postępowaniu o nadanie tytułu profesora. Opracował i wydał kilka podręczników, m.in. *Ekonomika melioracji* oraz *Ekonomika budownictwa rolniczego*. W druku jest podręcznik akademicki *Zarządzanie małym przedsiębiorstwem*.

Uczestniczył w wielu międzynarodowych konferencjach i kongresach, m.in. w Budapeszcie, Wiedniu, Moskwie, Waszyngtonie, w Carboudale (St. Illinois), Dawis (St. California) w Marienthal (RFN). Do Jego znaczących osiągnięć naukowych należy zaliczyć opracowanie technologii produkcji biogazu z gnojowicy z dodatkiem węgla brunatnego oraz ocieplanie budynków inwentarskich pianką krylaminową (mocznikowo-formaldehydową).

Odznaczony Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi oraz Medalem Edukacji Narodowej. Otrzymał dwie nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego, jedną Ministra Rolnictwa oraz 12 nagród Rektora Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Prof. Czesław Opaliński zmarł 1 kwietnia 2002 r., został pochowany we Wrocławiu na cmentarzu przy ul. Grabiszyńskiej (pole 30, grób 98).

Wspomnienia

Człowiek renesansu. Był tym, który od nauczyciela w Technikum Melioracyjnym we Wrocławskich Praczech doszedł do tytułu naukowego profesora. Kochał wieś. Czuł ból i troski rolnika. Umiłował sobie młodzież. Dla niej pozostawał otwarty do końca swojego

życia. Działacz społeczny, gorący propagator wiedzy w środowiskach technicznych i rolniczych, miłośnik folkloru i tradycji. Posiadał wyjątkowy dar lekkiego pióra. Świetny mówca. Te przymioty jednały mu każde środowisko, a zwłaszcza studenckie. Inspirator i propagator badań naukowych nad odnawialnymi źródłami energii. Współtwórca i organizator Szkół Letnich budownictwa rolniczego. W środowisku studenckim Uczelni – autorytet w sprawach ekonomiki gospodarki rynkowej. Te przymioty sprawiały, że zajęcia dydaktyczne z jego udziałem były oblegane przez studentów. Trudno było dostać się do grupy jego dyplomantów. Egzaminy u niego wyróżniały się tym, że z gabinetu słychać było przede wszystkim jego głos tłumaczący zawilości zadanego pytania. Z wieloletniej współpracy pamiętam go jako pogodnego, uczynnego i inspirującego Dyrektora, miłego i koleżeńskiego współpracownika oraz serdecznego przyjaciela. Choć odszedł, pozostały po nim ślady – publikacje naukowe i dydaktyczne, ukształtowana przez niego kadra dydaktyczna oraz wierni mu przyjaciele.

Bogumił Bryl

JULIAN PERKAL
(1913–1965)

Prof. dr Julian Perkal urodził się 24 kwietnia 1913 roku w Łodzi. W latach 1932–1937 studiował matematykę na Uniwersytecie Warszawskim. W 1950 roku obronił na Wydziale Przyrodniczo-Matematycznym Uniwersytetu Wrocławskiego pracę doktorską *Uwagi o oznaczeniach objętości pni drzewnych* (promotor – prof. dr hab. Hugo Steinhaus). W 1955 roku objął stanowisko docenta, a dwa lata później otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego.

Po studiach, aż do wybuchu II wojny światowej, pracował jako technik w prywatnym biurze mierniczym. W okresie wojny przebywał w Uzbekistanie. Po powrocie do kraju w 1946 roku osiedla się we Wrocławiu i rozpoczyna pracę na Uniwersytecie i Politechnice na stanowisku starszego asystenta w Katedrze profesora Steinhaus. Od 1949 roku pracuje również w Instytucie Matematycznym Polskiej Akademii Nauk na stanowisku adiunkta.

W 1962 roku odbył 6-miesięczny staż naukowy w Uniwersytecie Berkeley (USA). We wrześniu 1951 roku podjął pracę w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu, na Wydziale Rolniczym, na stanowisku zastępcy profesora w Katedrze Statystyki. Jednocześnie zostaje kierownikiem Katedry Statystyki. Od początku października 1952 roku do końca lutego 1953 roku był prodziekanem na Wydziale Rolniczym. We wrześniu 1953 roku, po zakończeniu pracy w WSR, kontynuuje pracę na Uniwersytecie Wrocławskim. Był kierownikiem Katedry Zastosowań Matematyki (1960–1965) i przez dwa lata (1956–1958) dziekanem Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii UW. W 1964 roku zostaje powołany na okres 3 lat na członka Rady Naukowej Instytutu Biologii Stosowanej WSR we Wrocławiu. Był również kierownikiem Działu Zastosowań Przyrodniczych, Gospodarczych i Technicznych oraz członkiem Rady Naukowej Instytutu Matematycznego PAN, członkiem Komitetu Nauk Matematycznych PAN, członkiem Prezydium Komisji Antropometrii PAN, członkiem Komisji Terapii Wydziału VI Nauk Medycznych PAN, członkiem Rady Naukowej Zakładu Antropologii PAN, kuratorem Zakładu Statystyki i Metod Matematycznych Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie, redaktorem naczelnym *Listów Biometrycznych*, prezesem Oddziału Wrocławskiego Polskiego Towarzystwa Matematycznego, członkiem Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego oraz innych towarzystw naukowych krajowych i zagranicznych. Był współzałożycielem i pierwszym prezesem Polskiego Towarzystwa Biometrycznego.

Był promotorem 6 prac doktorskich. Opublikował 91 prac naukowych. Jego trzytomowy podręcznik *Matematyka dla rolników i przyrodników* został wyróżniony nagrodą Ministra Szkolnictwa Wyższego. Prawie wszystkie spośród Jego prac dotyczą zastosowań matematyki. Opracował zarówno konkretne zagadnienia praktyczne antropologii, medycyny, dendrometrii, biologii i rolnictwa, jak też ogólne metody przydatne w różnych dziedzinach nauk eksperymentalnych. Był jednym z najbliższych współpracowników profesora Steinhausa i kontynuatorem wielu Jego pomysłów i osiągnięć naukowych.

Rezultaty swoich prac prezentował na wielu konferencjach naukowych, m.in. w Czechosłowacji, Francji, Niemczech i na Węgrzech.

Zmarł 17 września 1965 roku. Pochowany został na cmentarzu przy ulicy Grabiszyńskiej we Wrocławiu.

ZDZISŁAW POGODZIŃSKI
(1932–1999)

Prof. dr hab. arch. Zdzisław Pogodziński urodził się 11 marca 1932 roku w Radomiu. Pracę doktorską *Niektóre zagadnienia wodne w planowaniu przestrzennym terenów wiejskich* obronił w roku 1968 na Wydziale Melioracji Wodnych w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu, a stopień doktora habilitowanego nauk technicznych uzyskał w roku 1976 na podstawie rozprawy *Planowanie przestrzenne terenów wiejskich*. Tytuł profesora nauk technicznych uzyskał w 1992 roku.

Pracę na Uczelni rozpoczął w 1960 roku. Był współtwórcą kierunku budownictwo. W latach 1975–1979 był prodziekanem, a w 1979–1981 dziekanem Wydziału Melioracji Wodnych. W latach 1989–1999 dyrektor Instytutu Budownictwa Rolniczego. Wieloletni członek Komitetu Techniki Rolniczej PAN.

Od połowy lat 60. uczestniczył w realizacji wieloletnich zespołowych tematów badawczych w ramach problemów węzłowych, rządowych i resortowo-branżowych oraz w pracach wykonanych dla potrzeb jednostek gospodarki narodowej. Był inicjatorem i organizatorem badań, ich kierownikiem naukowym, autorem metodyki oraz współuczestnikiem realizacji. Wyniki pięciu opracowań wykorzystane zostały w praktyce.

Opublikował 14 oryginalnych prac twórczych, 2 monografie, 5 podręczników i skryptów. Wypromował 4 doktorów.

Otrzymał trzykrotnie nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz 9 nagród Rektora.

Odnaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem 40-lecia Polski Ludowej, Medalem

Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką „Zasłużony dla woj. wrocławskiego i Miasta Wrocławia”.

Zmarł w 1999 roku. Pochowany został na cmentarzu św. Wawrzyńca przy ul. Bujwida we Wrocławiu (pole 3, aleja boczna, grób 676).

Wspomnienia

Profesor Zdzisław Pogodziński to na pewno barwna postać naszego Wydziału. Przez wiele, wiele lat uczył młodzież, wychowywał kadre, a przy tym był towarzyskim i serdecznym Kolegą.

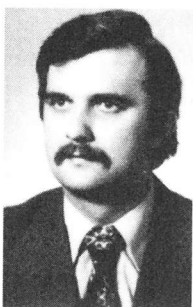
Profesor był, jak to wszyscy wiedzieli, zapalonym myśliwym. Jak to w tym fachu bywa, przechowywanych w domu trofeów zebrano się wiele, a opowiadań jeszcze więcej. Trzeba przyznać, że Profesor opowiadał nie tylko o sukcesach, ale także o incydentach zabawnych, chciałoby się nawet powiedzieć o porażkach.

Pewnego wczesnego ranka wraz z całym rynsztunkiem myśliwskim i oczywiście z ukochanym i wyjątkowo mądrym psem wyjechał Profesor na polowanie. Pech chciał, że na drodze, zupełnie pustej o tej porze, wysiadł na chwilę z samochodu, drzwiczki „jakoś same” się zatrzasnęły i wewnątrz pozostał pies, zaś Pan na zewnątrz. Nie pomogły żadne rozkazy ani tłumaczenia mądrymu przecież psu, żeby chciał chociaż troszkę uchylić drzwi lub szybę w oknie. Po nieudanych próbach musiał Profesor powędrować do oddalonej i kilka kilometrów wsi, ażeby zatelefonować, a przecież komórek wtedy jeszcze nie było.

Profesor był również ogrodnikiem w obrębie swojej działki przydomowej na Zaci-szu. Rezultaty były bardzo dobre, trawnik, ozdobne krzewy i drzewka dobrze utrzymane – wszystko to bardzo pięknie, ale... Jakież więc „ale ...”, otóż w ferworze prac ogrodniczych Profesor zapominał często o podstawowych zasadach BHP. Kosiarka do trawy, która sama wjechała na nogę, łyknięcie mocnego środka owadobójczego z nieoznakowanej butelki po lemoniadzie i inne podobne sprawy doprowadzały do tego, że nie tylko małżonka Profesora, ale i my współpracownicy słuchaliśmy ze strachem o „fachowych” pracach w ogrodzie.

Oczywiście poza myślistwem i ogrodnictwem Profesor zajmował się także nauką i dydaktyką. Jego sławna „cegła”, tj. książka o kilkuset stronach i rysunkach nosiła tytuł Planowanie przestrzenne terenów wiejskich. Była ona postrachem dla kilku pokoleń studentów, a także młodych doktorów, a łączyła się tak ściśle z nazwiskiem Profesora, że wystarczyło gdziekolwiek w kraju wspomnieć o planowaniu wiejskim, a zaraz pytano o Profesora. Ze względu na przemiany społeczno-gospodarcze wiele rozdziałów zdezaktualizowało się, ale trzeba lojalnie przyznać, że podręcznika traktującego tak całościowo o planowaniu przestrzennym do tej pory nie ma.

Zuzanna Borcz

IRENEUSZ PYTEL
(1949–1984)

Dr inż. Ireneusz Pytel urodził się 14 marca 1949 roku w Nowej Rudzie (woj. wrocławskie). Studia na Wydziale Melioracji Wodnych Akademii Rolniczej we Wrocławiu ukończył w 1973 roku uzyskawszy tytuł magistra inżyniera melioracji wodnych. Pracę rozpoczął w Instytucie Melioracji Rolnych i Leśnych Akademii Rolniczej we Wrocławiu. W roku 1982 na podstawie rozprawy doktorskiej nt. *Oczyszczanie gnojowicy bydłowej w glebie piaszczystej* uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych.

W działalności naukowo-badawczej zajmował się zagadnieniami związanymi z gospodarką ściekową oraz możliwością utylizacji ścieków w produkcji rolniczej i oczyszczania w naturalnym środowisku glebowym. Był autorem i współautorem 18 prac oraz 11 oryginalnych wdrożonych opracowań dla potrzeb praktyki. Zarząd Główny SITWM uznał Go rzeczoznawcą w zakresie rolniczego wykorzystania ścieków.

Doktor Ireneusz Pytel prowadził zajęcia dydaktyczne na Wydziale Melioracji Wodnych oraz na Wydziale Rolniczym. Był opiekunem kilku prac dyplomowych. Czynnie angażował się w działalność społeczną, był również aktywnym członkiem Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych oraz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych NOT.

Za pracę naukowo-badawczą, wychowawczą i społeczną 7-krotnie otrzymał nagrodę Rektora Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Zmarł 9 czerwca 1984 roku. Spoczywa na cmentarzu przy ul. Grabiszyńskiej (pole 2, grób 25).

Wspomnienia

Dr I. Pytel był osobą niezwykle pracowitą i bardzo lubianą w Instytucie. W ostatnim semestrze miał dużo zajęć dydaktycznych ze studentami – zastępował chorego kolegę. Na kilka dni przed śmiercią, w godzinach popołudniowych, zajrzał do mojego pokoju nieśmiało pytając, czy nie poczęstowałbym Go kawą (w tym czasie była na kartki). W czasie rozmowy powiedział mi, że czuje się zmęczony i cieszy się, że zbliżają się wakacje – niestety nie było Mu to dane.

Stanisław Kostrzewa

Kolega Ireneusz Pytel cieszył się opinią dobrego wychowawcy młodzieży akademickiej i wzorowego pracownika naukowego. Zalety te oraz prostota w kontaktach z ludźmi, koleżeńskość i pogodne usposobienie zjednywały Mu w środowisku pracy poważanie, szacunek i życzliwość.

Często spotykaliśmy się z u Niego w pokoju (z reguły było to dość liczne grono – a tam znajdował się naprawdę duży stół) dyskutując nad metodyką badań, zachodzącymi zmianami społecznymi. Nieodzownym atrybutem tych spotkań była mocna herbata. Zawsze mogliśmy liczyć na życzliwą radę lub słowa otuchy.

Józef Sasik

EUGENIUSZ RALSKI
(1910–1981)

Prof. dr hab. inż. Eugeniusz Ralski urodził się 6 listopada 1910 r. w Osieczanach koło Myślenic. W 1929 roku ukończył gimnazjum w Myślenicach i po uzyskaniu świadectwa dojrzałości rozpoczął studia na Wydziale Rolniczym UJ w Krakowie. W 1933 roku podjął pracę jako asystent w Katedrze Botaniki UJ w Krakowie i tam w 1934 roku uzyskał stopień doktora nauk rolniczych. Po doktoracie, w latach 1935–1937 pracował jako starszy asystent w Katedrze Hodowli Roślin i Genetyki na Wydziale Rolniczo-Lasowym Politechniki we Lwowie z siedzibą w Dublinach. W 1937 roku zatrudniony został jako starszy asystent w Katedrze Botaniki UJ. W okresie okupacji brał czynny udział w działalności konspiracyjnej jako członek AK. Był współorganizatorem tajnego Wydziału Rolniczego UJ w Krakowie. W 1944 roku zostaje osadzony w obozie koncentracyjnym w Płaszowie koło Krakowa.

Po wyzwoleniu, w lutym 1945 roku, podejmuje pracę w Katedrze Uprawy Roślin UJ w Krakowie na stanowisku adiunkta. W 1945 roku, na podstawie rozprawy *Wrażliwość pszenic na rdzę brunatną Puccinia triticina Eriksson* zostaje habilitowany i powołany na kierownika Katedry Uprawy Roślin UJ. W roku 1946 zostaje powołany przez Delegata Rządu na kierownika Katedry Fitopatologii i Ochrony Roślin Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (którą organizuje od podstaw) oraz mianowany profesorem nadzwyczajnym. We wrześniu 1946 roku zostaje aresztowany i skazany na karę śmierci za nieujawnienie przynależności do AK i WiN. Po apelacjach i amnestiach – pod koniec 1956 roku odzyskał wolność. W okresie 10-letniego pobytu w więzieniu napisał 7 oryginalnych podręczników i dokonał pięciu przekładów.

W 1956 roku zorganizował od podstaw Katedrę Ekologii Roślin na Wydziale Melioracji Wodnych WSR we Wrocławiu, kierując nią do 1963 roku. W roku 1959 odbył trzymiesięczny staż naukowy w USA. W 1974 roku uzyskał nominację na profesora zwyczajnego. Był promotorem wielu prac doktorskich i recenzentem prac habilitacyjnych. Współpraca w dziedzinie badań naukowych z Departamentem Rolnictwa USA oceniona została nadaniem „Certyfikatu Uznania”. W roku 1980 przeszedł na emeryturę.

Zmarł 24 maja 1981 roku w Osieczanach.

Wspomnienia

Prof. E. Ralski miał bardzo szerokie zainteresowania naukowe. Był autentycznym prześladowanym patriotą, wspaniałym wykładowcą o dużym poczuciu humoru, życzliwym dla studentów i pracowników naukowych, a jednocześnie potrafił egzekwować wiedzę i polecenia. Potrafił cieszyć się drobnymi nawet rzeczami i odpierać ciosy, których życie Mu nie skapilo.

Mieczysław Trybała

JACEK REJMAN
(1941–2003)

Dr inż. Jacek Rejman urodził się 17 sierpnia 1941 roku we Lwowie. Ekspatriowany znalazł się wraz z rodziną we Wrocławiu, gdzie w roku 1959 ukończył XII Liceum Ogólnokształcące, a w 1965 studia magisterskie na kierunku geodezji urządzeń rolnych w ówczesnej Wyższej Szkole Rolniczej.

Z wyjątkiem trzech lat, gdy bezpośrednio po studiach zatrudniony był w Biurze Geodezji w Środzie Śląskiej, cały 33-letni okres pracy zawodowej dr inż. Jacek Rejman związał z uczelniami: Politechniką Wrocławską i Zielonogórką oraz macierzystą Akademią Rolniczą, gdzie w Katedrze Geodezji i Fotogrametrii pracował do roku 2001 na stanowisku starszego wykładowcy.

Studia, jako absolwent pierwszego rocznika Oddziału Geodezji Urządzeń Rolnych, ukończył z oceną bardzo dobrą. W roku 1980 doktoryzował się w Politechnice Wrocławskiej, na podstawie rozprawy zatytułowanej *Analiza przemieszczeń pionowych reperów niwelacji precyzyjnej na terenie górniczym Walbrzycha*. Tematyka związana z geodezją inżynierską była treścią Jego, liczącego 30 prac, dorobku publikacyjnego.

Był członkiem Kolegium Twórczości Technicznej Akademii Inżynierskiej w Polsce, cenionym nauczycielem akademickim i świetnym inżynierem. Jako pomysłodawca i organizator I Jesiennej Szkoły Geodezyjnej stworzył ważną platformę wymiany doświadczeń geodetów teoretyków i praktyków. Szkoły, podobnie jak zainicjowane przez Niego geoolimpiady, spartakiady, rajdy, spotkania absolwentów, okazały się formami trwałymi, wspaniale scalającymi całe środowisko geodezyjne regionu. Imprezy z lokalnych przekształcały się w ponadregionalne, np. w I Rajdzie Geodety uczestniczyło 300 osób, a w XV, ogólnopolskim – 1000. Jesienne Szkoły Geodezyjne przyciągały referentów nie tylko z kraju, ale i – z współpracujących z ośrodkiem wrocławskim politechnik: czeskich i niemieckich.

Dr inż. Jacek Rejman ujawnił swe talenty organizacyjne już jako student. Jego pasją była turystyka. Był pierwszym prezesem uczelnianego Akademickiego Klubu Turystycznego, pomysłodawcą I Rajdu Primaaprilisowego, w ramach którego, wraz z Lechem Krawiczem dokonali przejścia pieszego z Karpacza do Wrocławia. Pełnił wiele funkcji. W latach 1974–1976 był prezesem Koła Zakładowego SGP przy Politechnice Wrocławskiej, a w 1998–2001 – wiceprezesem Zarządu Oddziału SGP. Przez dwie kadencje, do roku 1986, był Członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Nauk o Ziemi. W ostatnich latach był też Prezesem Fundacji Bolesława Chrobrego i wiceprezesem Stowarzyszenia Absolwentów XII Liceum Ogólnokształcącego we Wrocławiu oraz członkiem

Zarządu Zrzeszenia Absolwentów Wydziału Melioracji Wodnych Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Odznaczony był Srebrną Odznaką za Zasługi w Dziedzinie Geodezji i Kartografii (1975), odznakami SGP: Srebrną (1987 i 1997) oraz Złotą (1996), odznaką Za Zasługi w Rozwoju Województwa Zielonogórskiego (1997) oraz Złotą Odznaką Honorową NOT (2002).

Ale nie te szeroko zakrojone przedsięwzięcia były dla ich Inicjatora i Organizatora najważniejsze, choć cieszył się z nich szczerze i „po Jackowemu”. To co nam na trwałe pozostawił, to wzór bezwarunkowej przyjaźni, doceniania wartości kultywowania żywych związków z każdym środowiskiem, którego stawał się w życiu ważną częścią – czy była to rodzina, czy koledzy gimnazjalni, czy przyjaciele ze studiów, czy środowisko zawodowe. Cenił i traktował poważnie ludzi, których w życiu spotkał i nigdy ich nie mijał. Wydawało się, że oni byli Mu potrzebni, a dziś widzimy, jak Jego otwarte serce było ważne dla nas. Wybacz Jacku, jeśli Ci tego w porę nie okazaliśmy i przyjmij nasze podziękowania za ten najcenniejszy dar, który nam przekazałeś.

Zmarł 2 lipca 2003 r., pochowany został na cmentarzu Osobowickim we Wrocławiu.

MIECZYŚLAW RÓŻAŃSKI (1925–1987)

Dr inż. Mieczysław Różański urodził się w 1925 roku w Nowym Targu. Studia wyższe ukończył w 1951 roku na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej. Bezpośrednio po studiach podjął pracę na stanowisku asystenta w nowo utworzonej Katedrze Miernictwa na powołanym w 1951 roku Wydziale Melioracji Wodnych. W 1955 roku został przeniesiony do Katedry Gruntoznawstwa i Budownictwa Ziarnego, która w 1971 roku weszła w skład utworzonego Instytutu Budownictwa Wodnego i Ziarnego, w którym pracował do dnia swojej śmierci.

Stopień doktora nauk technicznych nadany mu został przez Radę Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej w roku 1965 w oparciu o pracę *Nowa metoda oznaczania granic konsystencji gruntów mało spoiстых*, która wyróżniona została nagrodą Ministra.

Zajęcia dydaktyczne prowadził w zakresie ośmiu dyscyplin technicznych, w tym m.in. z budownictwa ziemnego, gruntoznawstwa, budowy dróg rolniczych, małych mostów i mechaniki gruntów.

Pełnił m.in. funkcje przewodniczącego Rady Oddziałowej ZNP, członka Rady Zakładowej ZNP, wiceprzewodniczącego Komitetu Geotechniki Oddziału Wojewódzkiego NOT we Wrocławiu. Za swoje osiągnięcia był odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orde-

ru Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką ZNP, Medalem za Zasługi dla Obronności Kraju, Medalem 40-lecia PRL oraz wyróżniony nagrodami Rektora i Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Dr inż. Mieczysław Różański zmarł nagle w czasie zajęć dydaktycznych w dniu 20 stycznia 1987 roku. Spoczywa na cmentarzu w Nowym Targu.

Wspomnienia

Osobowość dr. Mieczysława i krzątania w sprawach innych dawały poczucie przynależności do społeczności, którą ktoś ochrzcił „trzecim piętrem”. Holdował przekonaniu, że Rodzina jest największą wartością, jakiej od Boga możesz doświadczyć i której powinieneś poświęcić wszystkie siły. Cieszył się naszymi i naszych dzieci sukcesami. Uczyl samodzielności w myśleniu i w pracy, zamieniając z Nim kilka zdań wiedziałeś, że to co robisz, nie idzie w dobrym kierunku. Pełnym uśmiechu stwierdzeniem, że spod miernych głów i rąk wychodzą marne rzeczy, zachęcał brać studencką do większego wysiłku. Ponieważ mieszkał w pobliżu uczelni, nas mieszkających dalej wyręczał w wieczornych zajęciach. Pewnego feralnego wieczoru zasnął na korytarzu, ... nie było wtedy telefonów komórkowych ... i nie zdążyli, by Go nam przywrócić!

Henryk Orzeszyna

ADAM SCHMUCK
(1904–1971)

Prof. dr hab. Adam Schmuck urodził się 29 stycznia 1904 roku we Lwowie. Od roku 1924 studiował na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu im. Jana Kazimierza we Lwowie. Po ukończeniu studiów przez dwa lata był asystentem w Instytucie Geofizyki i Meteorologii macierzystej Uczelni, a następnie pracował jako wykładowca w szkołach średnich. W roku 1932 uzyskał stopień doktora w zakresie geofizyki i meteorologii.

Po zakończeniu wojny przyjechał do Wrocławia i w roku 1946 objął stanowisko st. asystenta, a następnie adiunkta w Katedrze Meteorologii i Klimatologii Uniwersytetu Wrocławskiego. W roku 1951 uzyskał stopień doktora habilitowanego i objął kierownictwo Katedry Hydrometeorologii na nowo utworzonym Wydziale Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu; funkcję tę pełnił aż do śmierci w roku 1971. W roku 1954 został profesorem nadzwyczajnym, w roku 1960 – zwyczajnym.

Zorganizował od podstaw, a następnie ciągle wzbogacał działalność badawczą i dydaktyczną Katedry, nadając jej jasno sprecyzowany kierunek: zapewnienie meliorantom i hydrologom nowoczesnych i rzetelnych informacji hydrometeorologicznych. Pod Jego kierownictwem powstały liczne obiekty badawcze w części nizinnej Dolnego Śląska i w Sudetach. Tematyka prac Profesora dotyczyła głównie badań nad parowaniem z wolnej powierzchni wodnej, rejonizacji klimatycznej Dolnego Śląska oraz ilościowej i jakościowej charakterystyki warunków termicznych i opadowych na obszarze Polski. Jego działalność naukową cechowała zawsze wielka dokładność i rzetelność oraz stałe doskonalenie warsztatu badawczego i poszukiwanie nowych, oryginalnych rozwiązań. Dorobek naukowy Profesora obejmuje 99 opublikowanych pozycji.

Poświęcał również wiele uwagi i zainteresowania sprawom dydaktyki. Był autorem licznych skryptów i podręczników akademickich. Szczególną życzliwością, połączoną z wysokimi wymaganiami, otaczał doktorantów (6) i habilitantów (2). Był prodziekanem Wydziału Melioracji Wodnych (1953–1954) i przez dwie kolejne kadencje prorektorem Wyższej Szkoły Rolniczej.

Profesor Adam Schmuck był wybitnym uczonym. Powszechnie lubiany przez kolegów, współpracowników i młodzież studencką, zawsze pogodny i uczynny, o niezwykle rzetelnym i prawym stosunku do prac badawczych i ludzkich spraw. Mimo ciężkiej i długiej choroby pracował wytrwale do ostatniego dnia swojego życia.

Zmarł 20 kwietnia 1971 roku. Spoczywa na cmentarzu Św. Rodziny przy ul. Smętnej we Wrocławiu (pole 3, rząd I, grób 16).

Wspomnienia

Prof. dr. hab. Adama Schmucka spotkałem po raz pierwszy jesienią 1964 roku, gdy jako student II roku ówczesnego Wydziału Melioracji Wodnych WSR we Wrocławiu rozpoczynałem zajęcia z meteorologii i klimatologii. Do głowy mi wówczas nie przyszło, że będzie to mój pierwszy Mistrz i Nauczyciel w przyszłej pracy naukowej. Nas, studentów zawsze zastanawiało, po co Profesor nosi (często z pomocą asystentów i pracowników technicznych) ogromne rulony map, arkuszy bristolu i temu podobnych akcesoriów; po pierwszym wykładzie wszystko było jasne. O „dziwactwach”, „sztuczkach” i podchwytliwych pytaniach Profesora krążyły legendy –

dużą część z nich mogłem już jako młody asystent zweryfikować. Ale w ocenie i opiniach studentów prof. Adam Schmuck należał do nielicznego grona prawdziwych autorytetów. Choć w większości surowi i wymagający, wzbudzający respekt i szacunek, a czasami nawet strach przed egzaminami, byli jednocześnie postrzegani przez studentów jako sprawiedliwi i dobrze nam życzący „ojcowie”. Patrząc na poważną zawsze minę, krzaczaste brwi i grube okulary prof. Schmucka czuło się podświadomie, iż jest to Człowiek, który każdego oceni sprawiedliwie i na pewno – jeśli na to nie zasłużył – nie skrzywdzi.

Drugi etap moich kontaktów (niestety krótki, bo trwający niecałe 3 lata) z Profesorem rozpoczął się w październiku 1968 roku. Po powrocie z ostatnich studenckich wakacji i obronie pracy dyplomowej okazało się, że miejsce pracy w innej katedrze, w której zamierzałem rozpocząć asystenturę, jest już zajęte. Wtedy dowiedziałem się, że w Katedrze Meteorologii i Klimatologii, którą w dalszym ciągu kierował prof. Adam Schmuck, poszukują stażysty naukowo-technicznego. Na miękkich i drżących nogach poszedłem na pierwszą rozmowę, której efektem była propozycja pracy. W tym kilkuletnim okresie mojej bliskiej znajomości Profesora poznawałem lepiej znane mi i odkrywałem nowe zwyczaje, przymioty charakteru i inne cechy Jego osobowości.

Bardzo mocna, gorąca herbata musiała być wniesiona do gabinetu Profesora o godzinie 10 (z tolerancją najwyżej 2 minut, nie więcej!). Mapy zwinięte w rulony były odstawiane w rogu pokoju 10 minut przed rozpoczęciem wykładu. W tym samym czasie, na specjalnym wieszaku były rozwieszane plansze, które Profesor zabierał na wykład. Sam doskonale zorganizowany i systematyczny wymagał tego samego od współpracowników i studentów. Nie cierpiał bałaganiarstwa i improwizacji. Nie uznawał spóźnień i niepunktualności, nie było argumentów mogących uzasadnić niewykonanie czegoś w terminie. Nie potrafił zrozumieć, jak można przyjść na egzamin bez pióra lub ołówka. Przy wyjazdach w teren, które świetnie organizował, niemal „zabijał” wzrokiem każdego

kto przychodził nieodpowiednio ubrany. Ale to były sporadyczne przypadki, bo przecież wszyscy doskonale wiedzieli, jak trzeba się zachować. A podczas takich wyjazdów – obojętnie czy dalej i na dłużej w Sudety, czy na wały i śluzy nadodrzańskie – Profesor jakby zapominał o swoim stanowisku, dorobku, osiągnięciach i zasługach i stawał się duszą towarzystwa. Niezliczone barwne anegdoty, wspomnienia z przedwojennego Lwowa, opowieści o kontaktach z luminarzami polskiej i światowej geografii i klimatologii, których Profesor znał osobiście, na długo zostawały w pamięci. Ogromna życzliwość i troska Profesora o prawidłowy rozwój i kolejne awanse młodej kadry ujawniły się – niestety po raz ostatni – podczas rozmowy, w której upewnił się, że wiem czego chcę i na czym polega pisanie pracy doktorskiej. Profesor zaproponował mi przejście na etat starszego asystenta i określił proponowany temat pracy doktorskiej. Kilka tygodni później prof. dr. hab. Adama Schmucka nie było już wśród nas. Po krótkiej, nieuleczalnej chorobie nerek zmarł.

Marian Rojek

JAN SEKUŁA
(1923-1998)

Doc. dr Jan Sekuła urodził się 30 kwietnia 1923 roku w Syryni (woj. katowickie). W 1947 roku, po ukończeniu Państwowego Gimnazjum dla Dorosłych, przez rok studiował w Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie.

W latach 1948–1952 odbył studia I stopnia na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Natomiast studia II stopnia odbywa na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu – kończy je w 1953 roku. Swoją wiedzę z zakresu statystyki matematycznej pogłębia poprzez uczestnictwo w dwuletnim Studium Podyplomowym NOT-u *Nowoczesne metody statystyki matematycznej* (1956–1958).

W roku 1963 obronił na Wydziale Rolniczym WSR we Wrocławiu pracę doktorską *Studia nad wpływem starzenia się ziarna siewnego kukurydzy na plon i niektóre jego parametry* (promotor – prof. dr hab. Tadeusz Rübenbauer), uzyskując stopień doktora nauk rolniczych.

W roku 1953 podjął pracę w Katedrze Statystyki WSR we Wrocławiu, zajmując kolejno stanowiska od asystenta do docenta. W latach 1979–1982 był zastępcą dyrektora Instytutu Geodezji i Zastosowań Matematycznych. Od 15 lutego 1982 roku do końca września 1982 r. pełnił obowiązki dyrektora tego instytutu. W latach 1982–1991 był kierownikiem Katedry Matematyki. W latach 1978–1981 był prodziekanem na Wydziale Melioracji Wodnych. W latach 1956–1958 był przewodniczącym Uczelnianej Komisji Mieszkaniowej, a w latach 1961–1969 sekretarzem Rady Zakładowej ZNP. W latach siedemdziesiątych, przez kilka lat, był szefem Zakładowej Służby Samoobrony. Przez dwie kadencje był prezesem Polskiego Towarzystwa Biometrycznego.

Był promotorem pomyślnie zakończonych trzech prac doktorskich. Recenzował kilkanaście prac doktorskich i kilka rozpraw habilitacyjnych. Był autorem lub współautorem kilkudziesięciu prac naukowych z zakresu zastosowań matematyki w naukach rolniczych. Rezultaty swoich prac prezentował na wielu konferencjach krajowych i zagranicznych, m.in. na Światowym Kongresie Towarzystwa Bernoulli Society (Taszkient, 1980 r.).

Na początku lat dziewięćdziesiątych, po przejściu na emeryturę, w dalszym ciągu prowadził zajęcia dydaktyczne. Rozwinął współpracę praktyków z doświadczalnych stacji hodowli roślin i matematyków zajmujących się zastosowaniami. Przyczynił się do stworzenia pomostu naukowego między tymi dwiema grupami zawodowymi. Był jednym z założycieli Polskiego Towarzystwa Biometrycznego.

Za swoją działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną został odznaczony: Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Odznaką 1000-lecia i Złotą Odznaką ZNP. Otrzymał nagrodę Ministra oraz kilka nagród Rektora.

Zmarł 24 października 1998 roku. Pochowany został na cmentarzu św. Wawrzyńca przy ul. Bujwida (pole 4, aleja główna, grób 631).

Wspomnienia

Los rzucił młodego Jana Sekułę na czas wojny na roboty do Niemiec. Przeżycia z tego okresu miały wielki wpływ na późniejszą pracę akademicką. Wychowawca wielu pokoleń młodych Polaków miał dla nich zawsze czas, umiał z nimi rozmawiać i ich słuchać. Studenci odwiedzali się swojemu Profesorowi i wychowawcy, bardzo tłumnie uczęszczając na Profesora wykłady.

Dla nas młodszych stał się wzorem kultury osobistej. Nigdy nigdzie się nie spóźniał. Był człowiekiem o finezyjnym dowcipie. Często zwracał uwagę na różnego rodzaju nieprawidłowości w sposób nie krzywdzący nikogo ale zmuszający do zastanowienia się.

Cale życie poświęcił Uczelni. Działał w wielu organizacjach. Był jednym z założycieli Polskiego Towarzystwa Biometrycznego i wieloletnim jego prezesem. Był członkiem wielu komisji uczelnianych. Działał bardzo aktywnie na rzecz studentów. Był prodziekanem na naszym Wydziale.

Z Uczelnią związał swoje życie naukowe w 1953 roku. Z jednej strony rozwinął współpracę z praktykami z doświadczalnych stacji hodowli roślin, a z drugiej z matematykami zajmującymi się zastosowaniami. Poprzez swoją działalność naukową stworzył pomost naukowy między tymi dwiema grupami zawodowymi. W 1980 roku uczestniczył w Światowym Kongresie Towarzystwa Bernoulli Society w Taszkencie.

Doktoranci docenta Jana Sekuły to matematycy, którzy swoje prace doktorskie poświęcili zastosowaniom matematyki w rolnictwie. Jedną z trzech wypromowanych przez Niego osób z powodzeniem kontynuuje pracę naukową, uzyskując kilka lat temu stopień doktora habilitowanego.

Ryszard Deszcz

ROMAN SURA
(1947–2003)

Mgr inż. Roman Sura urodził się 6 sierpnia 1947 r. w Kępnie. Po ukończeniu w 1967 r. Państwowej Szkoły Górniczej w Chorzowie – specjalność technik geofizyk – podjął pracę w Wojewódzkim Zarządzie Dróg Publicznych we Wrocławiu na stanowisku technika. W 1968 roku rozpoczął studia na Wydziale Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. Studiował do roku 1971, kiedy to na skutek wypadku zmuszony był przerwać studia. Kontynuował je w trybie zaocznym i ukończył w 1990 roku, uzyskując tytuł magistra inżyniera melioracji wodnych.

W 1973 roku rozpoczął pracę w Instytucie Budownictwa Wodnego i Ziarnego Akademii Rolniczej we Wrocławiu na stanowisku technika. W 1996 roku awansował na stanowisko starszego specjalisty.

Brał udział w pracach naukowo-badawczych z zakresu modernizacji systemu ochrony od powodzi doliny Odry oraz zagospodarowania wód kopalnianych.

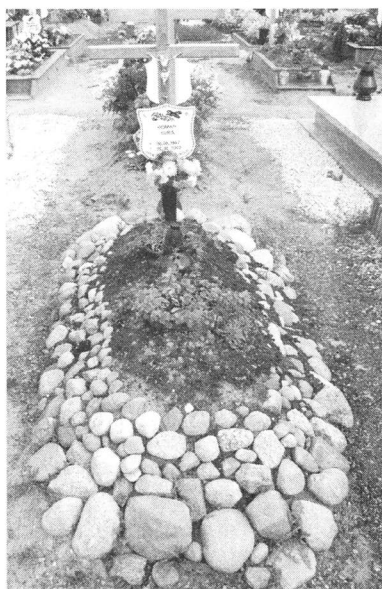
Za osiągnięcia w pracy zawodowej został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Odznaką „Zasłużony dla Akademii Rolniczej we Wrocławiu” oraz Medalem „Za zasługi

dla Wydziału Inżynierii Kształtowania Środowiska i Geodezji Akademii Rolniczej we Wrocławiu”.

Był On pracownikiem sumiennym, zdyscyplinowanym, z dużym zaangażowaniem wypełniającym swoje obowiązki. Działał społecznie na terenie Uczelni, będąc przedstawicielem pracowników inżynierjno-technicznych w Radzie Wydziału i Senacie Akademii Rolniczej. Brał aktywny udział w szeregu ciałach kolegialnych i komisjach. Był też działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”.

Pomimo ciężkiej choroby do ostatnich chwil swojego życia czynnie uczestniczył w działalności Uczelni. Pozostał w pamięci społeczności akademickiej jako lubiany kolega i wyróżniający się pracownik, któremu cała społeczność akademicka tak wiele zawdzięcza.

Zmarł 19 października 2003 roku, pochowany został na Cmentarzu przy ulicy Bardzkiej we Wrocławiu (pole M VI 3).

ADAM SZPINDOR
(1924–2001)

Prof. dr hab. inż. Adam Szpindor urodził się 23 grudnia 1924 roku w Przemyślu. Studia na Wydziale Inżynierii Politechniki Wrocławskiej ukończył w roku 1951. Stopnie doktora nauk technicznych otrzymał na podstawie rozprawy *Metoda obliczania okresowych odpływów jednostkowych z małych zlewni sudeckich* (1963) oraz doktora habilitowanego nauk technicznych, na podstawie dorobku naukowego i rozprawy *Gospodarczy bilans wodny w podejmowaniu decyzji z zakresu zaopatrzenia w wodę rolnictwa* (1963) przyznała Mu Rada Wydziału Melioracji Wodnych Akademii Rolniczej we Wrocławiu, a tytuł profesora nadzwyczajnego nauk technicznych Rada Państwa w roku 1976. Jeszcze w czasie studiów, w roku 1947, podjął pracę zawodową. Po uzyskaniu dyplomu pracował w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego we Wrocławiu na stanowisku kierownika Pracowni Techniki Sanitarnej, a od roku 1955 starszego projektanta.

Pracę na wyższych uczelniach rozpoczął w roku 1951 w wieczorowej Szkole Inżynierskiej we Wrocławiu. W grudniu 1954 roku zatrudniony został na stanowisku starszego asystenta w ówczesnej Katedrze Budownictwa Wodnego Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu, awansując na stanowiska: adiunkta (1963), docenta (1968) i profesora (1976). W październiku 1991 roku – na własną prośbę – przeszedł na emeryturę.

W latach 1969–1972 był prodziekanem, a w kadencji 1972–1975 dziekanem Wydziału Melioracji Wodnych. Był w grupie współorganizatorów Instytutu Budownictwa Rolniczego w Akademii Rolniczej we Wrocławiu, którego dyrektorem był w latach 1973–1983 oraz 1987–1989. Od roku 1973 kierował Zakładem Budownictwa Sanitarnego – przekształconym później w Zakład Techniki Sanitarnej Wsi – w macierzystym Instytucie. W latach 1988–1990 był dyrektorem Oddziału Wrocławskiego Instytutu Ochrony Środowiska.

W latach 1973–1982 był przewodniczącym Zespołu Dydaktyczno-Wychowawczego dla kierunku melioracji wodnych przy Ministrze Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki, a w latach 1975–1981 członkiem podobnego zespołu dla kierunku budownictwo. Przez wiele lat był członkiem Komitetów Naukowych PAN (Gospodarki Wodnej, Techniki Rolniczej oraz Inżynierii Środowiska). Był też powoływany w skład rad naukowych resortowych instytutów badawczych: Kształtowania Środowiska, Ochrony Środowiska, Gospodarki Przestrzennej i Komunalnej oraz Budownictwa Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa w Warszawie. W tym ostatnim pełnił w latach 1977–1991 funkcję przewodniczącego Rady Naukowej. Był czynnym działaczem stowarzyszeń zawodowych (SITWM i PZITS), pełniąc m.in. nieprzerwanie od roku 1978

funkcję przewodniczącego Sekcji Głównej Techniki Sanitarnej Wsi PZITS. Był członkiem krajowych i międzynarodowych stowarzyszeń naukowych.

Otrzymał liczne nagrody, wyróżnienia i odznaczenia, m.in.: tytuł honorowy „Zasłużony Nauczyciel PRL”, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Rodła, Złotą Odznakę ZNP, Odznakę Budowniczego Wrocławia, Złote odznaki SITWM, PZITS oraz NOT, medal „Zasłużony dla AR we Wrocławiu”.

Zmarł 19 stycznia 2001 roku. Jest pochowany we Wrocławiu na cmentarzu przy ul. Bujwida (pole 3, aleja boczna 437).

Wspomnienia

Od pierwszych kontaktów nazywaliśmy Go Mistrzem. Najpierw było to „ksywka”, a potem stało się wręcz tytułem. Przez całe swoje życie Mistrz był bardzo pozytywnie i przyjaźnie nastawiony do napotykanym na swej drodze ludzi. Nasz pierwszy kontakt z Nim miał miejsce w marcu 1968 roku. Byliśmy wtedy studentami I roku. Na naszej Uczelni, podobnie jak na innych wrocławskich uczelniach, trwał studencki strajk okupacyjny. W czwartym albo piątym dniu strajku postawiono wznówić zajęcia nie opuszczając murów Uczelni. Studenci I roku, jako najbardziej narażeni na ewentualne „wpływy i perswazje”, dołączeni zostali do V roku i razem słuchaliśmy wykładów. I właśnie wtedy jeden z nich, z wodociągów i kanalizacji, prowadził dr Szpindor. Niewiele z tamtego wykładu pozostało, byliśmy wówczas bardzo zmęczeni, ale zapamiętaliśmy Jego pogodny usposobienie i umiejętność nawiązania kontaktu ze słuchaczami. Drugie nasze spotkanie miało miejsce w lutym 1969 roku. Byliśmy wtedy członkami Koła Naukowego Hydrotechników, a Mistrz jego opiekunem. Wspólny wyjazd na badania i pomiary do Bystrzycy Kłodzkiej pamiętamy do dziś. Razem spędzony tydzień pozwolił nam na bliższe poznanie Mistrza. Okazał się człowiekiem niezwykle pogodnym, z poczuciem humoru, a przy tym erudytą z którym porozmawiać można było na każdy temat. Kolejne nasze spotkanie to kontakt z wykładowcą i prodziekanem. Jego wykłady to rzetelnie i fachowo przekazywana wiedza. Jeśli czuł, że w jakiejś części prowadzonego przez Niego przedmiotu ktoś inny może przekazać słuchaczom więcej, zapraszał tę osobę na wykład i cieszył się, że wszyscy skorzystali na takim rozwiązaniu. I ostatnie nasze spotkanie, które trwało kilkadziesiąt lat, to spotkanie z szefem i bezpośrednim przełożonym. Po skończeniu studiów podjęliśmy pracę w zakładzie, którego kierownikiem był właśnie Mistrz. Wyjątkowe zdolności organizacyjne i umiejętność kierowania zespołami sprawiły, że został też dziekanem i dyrektorem instytutu. Zapamiętaliśmy Go jako człowieka życzliwego podwładnym i współpracownikom, a także kogoś kto wspaniale potrafił zażegnawać i rozwiązywać wszelkie konflikty.

W roku 1991 Mistrz odszedł na wcześniejszą emeryturę, motywując to chęcią „zrobienia miejsca młodszym”. Dalej jednak utrzymywał kontakt z Wydziałem, brał też czynny udział w pracach jego Rady. To z Jego przemyśleń i sugestii wzięła się dzisiejsza nazwa naszego Wydziału. Dla nas, jego uczniów i wychowanków, Mistrzem pozostanie na zawsze.

Jerzy Piotrowski, Ryszard Wiśniewski

JAN SZYMAŃSKI
(1917–2005)

Prof. dr hab. inż. Jan Szymański urodził się 16 czerwca 1917 roku w Łasku. Po ukończeniu szkoły średniej studia wyższe rozpoczął w 1938 r. w Politechnice Warszawskiej, a ukończył je dopiero po wojnie w Politechnice Wrocławskiej w 1950 roku, uzyskując tytuł magistra nauk technicznych i inżyniera budownictwa wodnego. Pracę naukowo-dydaktyczną podjął jako student w 1949 roku w Katedrze Melioracji i Inżynierii Rolnej Uniwersytetu i Politechniki Wrocławskiej, przechodząc wszystkie etapy rozwoju pracownika naukowo-dydaktycznego.

Stopień doktora nauk technicznych otrzymał w 1962 roku na Wydziale Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu na podstawie rozprawy doktorskiej *Straty wody w stawach zlewni Baryczy na tle stosunków klimatyczno-glebowych*, natomiast stopień doktora habilitowanego nauk technicznych uzyskał w 1968 roku, na podstawie rozprawy *Wpływ lasów, wód i bagien na wysokość opadów atmosferycznych na obszarze Zachodniej Polski*. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1980 roku. Brał czynny udział we współpracy naukowej z Uniwersytetem w Rostocku.

Pełnił m.in. obowiązki członka Senatu, Komisji dyscyplinarnej ds. studentów, Komisji ds. modernizacji planów i programów studiów, członka Uczelnianej Komisji ds. oceny pracowników naukowo-dydaktycznych, członka sądu koleżeńskiego; członka Komitetu Melioracji PAN, a także wielu towarzystw i organizacji społecznych, był współorganizatorem konferencji naukowych.

Promotor 6 doktoratów i 109 prac magisterskich, recenzent licznych prac doktorskich i habilitacyjnych.

Dorobek profesora J. Szymańskiego obejmuje ponad 120 pozycji, w tym większość została opublikowana i prezentowana na licznych konferencjach krajowych i międzynarodowych. Ponadto opracował wiele projektów i ekspertyz na rzecz gospodarki narodowej.

W badaniach podstawowych zajmował się kształtowaniem elementów bilansu wodnego terenu (wpływu lasów, wód i bagien na wysokość opadów). W badaniach podstawowych zajmował się kształtowaniem elementów bilansu wodnego terenu (wpływu lasów, wód i bagien na wysokość opadów atmosferycznych), stosunkami wodnymi i hydrologicznymi małych zlewni oraz zagadnieniami gospodarki wodnej w małych zlewniach. Stworzył szkołę gospodarki wodnej stawów rybnych.

Uczestniczył w badaniach nad wpływem spiętrzenia wód Odry w Brzegu Dolnym oraz projektowanego spiętrzenia w Malczycach na stosunki wodne terenów przyległych. Uzyskane wyniki wykorzystane zostały dla ustalenia wpływu spiętrzenia i wstępnej koncepcji melioracji i użytkowania doliny Odry.

W latach 1976–1990 był kierownikiem tematu badawczego „Ocena i weryfikacja potrzeb wodnych stawów rybnych” w ramach PR-7 i PR-4, koordynatorem I stopnia w programie badawczym RR-II-20 „Optymalizacja gospodarki wodnej i chowu ryb w warunkach pogarszającego się środowiska przyrodniczego”.

Jest autorem 7 skryptów do ćwiczeń projektowych oraz współautorem podręcznika akademickiego *Podstawy melioracji rolnych* (1987).

Otrzymał 2 nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i 15 nagród Rektora. Został wyróżniony Odznaką Budowniczego Wrocławia, Odznaką „Zasłużony dla Akademii Rolniczej we Wrocławiu”, Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, tytułem honorowym „Zasłużony Nauczyciel PRL”, Medalem 40-lecia Polski Ludowej, Złotą Odznaką Honorową SITWM.

Profesor Jan Szymański zmarł 13 lutego 2005 r., został pochowany 17 lutego 2005 roku na Cmentarzu Św. Rodziny we Wrocławiu przy ulicy Smętnej.

Wspomnienia

Profesor w swoim życiu kierował się zawsze uczciwością i bezinteresownością. Nigdy nie zabiegał o nagrody i wyróżnienia. Pogodne usposobienie, dobroć, dyskrecja i konsekwencja w działaniu, a także szczególna umiejętności życzliwego i serdecznego kontaktu z ludźmi zjednywały Mu w środowisku pracy poważanie, szacunek i życzliwość tak wśród przełożonych, jak i współpracowników oraz studentów. Był wzorem do naśladowania także jako mąż i ojciec rodziny.

Zawsze bardzo bacznie – jak ojciec – obserwował nasze sukcesy (prywatne oraz awanse zawodowe), ale także zauważał nasze potknięcia. Pierwsze z nich zawsze wywoływały uśmiech na Jego twarzy, drugie powodowały powstawanie zmarszczek.

Ciepło wspominamy dyskusje, szczególnie na tematy zawodowe, kiedy bardzo cierpliwie naprowadzał nas na właściwą drogę, a my czuliśmy się tak jakbyśmy sami rozwiązali dany problem. Będąc naszym mistrzem potrafił jednocześnie przyjąć nasz punkt widzenia i zmienić zdanie, jeżeli mieliśmy rację. Zawsze czuliśmy opiekę ojcowską, za którą jesteśmy szczególnie wdzięczni.

Odszedł od nas człowiek wielkiego umysłu i dobroci, wybitny uczony i pedagog, wielki patriota, wychowawca wielu pokoleń pracowników nauki i młodzieży akademickiej. Trudno wyrazić to, co pozostaje w naszych sercach, które przepełnia smutek, żal i poczucie straty bliskiej osoby.

Andrzej Drabiński, Leszek Pływaczyk, Józef Sasik

OSWALD TRELENBERG
(1936–1968)

Mgr inż. Oswald Trelenberg urodził się 13 kwietnia 1936 r. w Ostrzeszowie. Ukończył Technikum Geodezyjne we Wrocławiu, a następnie Wydział Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej (1959 r.). Specjalizował się w zakresie fotogrametrii. Bezpośrednio po studiach pracował w Przedsiębiorstwie Geodezyjnym Gospodarki Komunalnej we Wrocławiu, a następnie od roku 1960 jako asystent w Katedrze Geodezji (nowo powstałego Oddziału Geodezji Urzędów Rolnych). Po wyodrębnieniu Katedry Fotogrametrii pracował w niej na stanowisku starszego asystenta. W swej pracy naukowej podjął szereg nowych tematów, dotyczących zagadnień fotogrametrii, a także zajmował się nietopograficznymi zastosowaniami fotogrametrii jedno- i dwuobrazowej.

Zyskał sobie nie tylko szacunek, ale zaufanie i przyjaźń kolegów i studentów, którzy boleśnie odczuli Jego nagłą, nieoczekiwaną śmierć w dniu 29 maja 1968 roku. Spoczywa na cmentarzu przy ul. Grabiszyńskiej.

MARIA TRZEBIŃSKA
(1896–1968)

Doc. mgr inż. Maria Trzebińska urodziła się 21 grudnia 1896 roku w Kleszczówku, w powiecie suwalskim. W Suwałkach ukończyła rosyjskie gimnazjum w roku 1913. W tymże roku rozpoczęła studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Wydarzenia wojenne zmuszają ją do opuszczenia Krakowa. Po wojnie wstąpiła na Wydział Inżynierii Wodnej Politechniki Warszawskiej, który ukończyła w roku 1927.

Od początku pracy zawodowej w roku 1928 zajmowała się problematyką melioracji wodnych. Od roku 1939 pracowała w Biurze Urzędzeń Rolnych jako projektant i kierownik robót na budowach w wielu województwach. Podczas okupacji hitlerowskiej pracowała jako geodeta i meliorant. W roku 1945 przybywała wraz z pionierami na Ziemię Zachodnią i rozpoczęła pracę w Wojewódzkim Urzędzie Ziemskim we Wrocławiu, z tymczasową siedzibą w Cieplicach, jako kierownik Oddziału Melioracji Rolnych. Organizowała służbę wodno-melioracyjną na Dolnym Śląsku i opracowała szereg ważnych dla rozwoju podupadłego rolnictwa projektów melioracyjnych.

W roku 1950 została powołana na stanowisko adiunkta w Katedrze Melioracji i Inżynierii Rolnej na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Gdy w roku 1951 powstaje Wydział Melioracji Wodnych, zostaje zastępcą profesora, a od roku 1956 kierownikiem Katedry Melioracji Rolnych i Leśnych. Za osiągnięcia dydaktyczne i naukowe Centralna Komisja Kwalifikacyjna powołuje ją w roku 1959 na stanowisko docenta.

Jej prace naukowe wywarły duży wpływ na teoretyczny i praktyczny rozwój dziedzin drenowania gruntów ornych, nawodnień użytków zielonych, ochrony przeciwpowodziowej, nawodnień deszczownianych oraz programowania urzędzeń wodno-melioracyjnych na Dolnym Śląsku.

Członek Komitetu Melioracji, Łąkarstwa i Torfoznawstwa PAN, Wydziału Technicznego Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego, Polskiego Towarzystwa Meteorologicznego i Hydrologicznego.

Promotor 6 doktorantów. Wykonała 8 recenzji prac doktorskich. Była recenzentem wielu opublikowanych prac naukowych i opracowań projektowych.

Opublikowała 25 prac naukowych. Przeredagowała i uzupełniła 2 tomy podręcznika prof. Czesława Zakaszewskiego *Melioracje Rolne*, ocenionego jako jeden z najlepszych wówczas podręczników w Europie. Autorka wielu projektów i ekspertyz z dziedziny melioracji wodnych.

Była znanym i cenionym specjalistą w swojej dziedzinie. Pod Jej kierunkiem ponad 60 studentów wykonało prace dyplomowe. Zorganizowała w ramach Katedry Zakłady

Melioracji Rolnych, Melioracji Leśnych i Rolniczego Wykorzystania Ścieków, na czele których stanęli wychowankowie Katedry.

Odnaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem 10-lecia PRL, Złotym Krzyżem Zasługi, Srebrną Odznaką SITWM i Odznaką 1000-lecia Państwa Polskiego. Wyróżniona 2 nagrodami Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego oraz 7 nagrodami Rektora Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Zmarła 5 listopada

1968 roku. Spoczywa na cmentarzu w Suchedniowie.

Wspomnienia

Jako doświadczony inżynier praktyk potrafiła znakomicie łączyć wiedzę teoretyczną ze sztuką wykonawstwa melioracyjnego. Z dużym zainteresowaniem i uwagą więc słuchali studenci Jej wykładów. Zdziwiała energią działania, tak w pracy naukowej, jak i w zarządzaniu ówczesną Katedrą Melioracji Rolnych i Leśnych. Jej duże inżynierskie doświadczenie okazywało się bezcenne, gdy w czasie pobytów na obiektach wodno-melioracyjnych objaśniała znaczenie urządzeń dla polepszenia zdolności produkcyjnej gleby, ich techniczne szczegóły, zasady eksploatacji i niezbędne zabiegi konserwacyjne. Ceniła sobie dobre stosunki współzycia między ludźmi. Uroczystości imieninowe w domu odbywały się zawsze w dwóch terminach – były, jak mówiła, „piernikalia” dla rówieśników i „juwenalia” dla młodszych współpracowników. Była wymagającym przełożonym, przy czym poprzeczkę wymagań stawiała sobie także wysoko.

Donat Dejas

Doc. M. Trzebińska była barwną postacią, wyróżniała się wielką dynamiką działania. Była dynamiczna zarówno w Katedrze, na posiedzeniach Rady Wydziału, na konferencjach, jak i w trakcie egzaminowania studentów. Nie zadowalały Ją płytkie, byle jakie wypowiedzi studenta. Brać studencka bała się Pani docent. Posiadała w sobie mnóstwo energii, a wyraz temu dawała zwłaszcza na ćwiczeniach terenowych – nierówności gruntów rolnych i rowy pokonywała sprawniej niż studenci.

Posiadała ogromne doświadczenie zawodowe, przed II wojną światową prowadziła poważne budowy hydrotechniczne. Prowadzone przez nią zajęcia były ciekawe, zwłaszcza kiedy przekazywała wiedzę z zakresu wykonawstwa elementów budowlanych i prac melioracyjnych prowadzonych w trudnych warunkach środowiskowych.

Miała psa wabiącego się Kram. Przeżywała każdą jego ucieczkę w poszukiwaniu partnerki lub przygód. Ku uciesze swej Pani wracał po kilku dniach głodny, zmęczony i pełen skruchy.

Doktorant Pani Docent – Stanisław Kostrzewa

WŁADYSŁAW TRZECIAK (1943–1998)

Dr inż. Władysław Trzeciak urodził się 11 sierpnia 1943 r. w Zamościu. W 1962 roku ukończył Technikum Wodnych Melioracji we Wrocławiu-Praczech i rozpoczął studia na Wydziale Melioracji Wodnych. Po ich ukończeniu w 1967 roku został zatrudniony na stanowisku asystenta stażysty w ówczesnym Instytucie Melioracji Rolnych i Leśnych, w Zakładzie Organizacji i Technologii Robót Wodno-melioracyjnych. Po uzyskaniu tytułu dra nauk technicznych na podstawie rozprawy *Analiza operacji przy wykonywaniu drenowania za pomocą maszyn ETC-202 na budowach Dolnego Śląska* został powołany na stanowisko adiunkta, na którym pracował (z dwuletnią przerwą) do 1987 roku.

Warunki rodzinne zmusiły Go do przeprowadzenia się do Gdańska, gdzie w latach 1983–85 był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Sprzętu i Transportu Wodno-Melioracyjnego w Pruszczu Gdańskim na stanowisku głównego specjalisty ds. organizacji produkcji, zaś po roku 1987 roku jako nauczyciel przedmiotów zawodowych w Zespole Szkół Rolniczych w Gdańsku.

Jego działalność naukowo-badawcza koncentrowała się na problematyce organizacji i technologii robót wodno-melioracyjnych. W obszarze tym posiadał duże osiągnięcia publikatorskie oraz wdrożeniowe jako współtwórca 4 patentów. Wprowadził wiele innowacji do dydaktyki, dzięki czemu prowadzone przez Niego zajęcia cieszyły się uznaniem studentów. Związany był blisko z praktyką wykonawczą i projektową. Swoją wiedzą służył jako konsultant. Pomimo wielu obowiązków na uczelni nauczał także przez 6 lat w Technikum Melioracji Wodnych we Wrocławiu. Odbył zagraniczne staże naukowe w Uniwersytecie w Rostoku, Wyższej Szkole Rolniczej w Brnie oraz Instytucie Mechanizacji i Organizacji Pracy w Wageningen (Holandia).

Dr inż. Władysław Trzeciak został uhonorowany wieloma wyróżnieniami, nagrodami i odznaczeniami: nagrodą Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, nagrodami Rektora Akademii Rolniczej we Wrocławiu, nagrodami Zespołu Szkół Rolniczych w Gdańsku, nagrodą Rady Wojewódzkiej NOT we Wrocławiu „za wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki”. Odznaką Zasłużony dla Województwa Wrocławskiego i Miasta Wrocławia, Złotą Odznaką S1TWM i Srebrną Odznaką Honorową NOT.

Dr inż. Władysław Trzeciak zmarł 22 marca 1998 roku. Został pochowany, w grobie rodzinnym, na cmentarzu w Lesznie. Zachowamy Jego osobę w naszej pamięci jako życzliwego koleżę, znakomitego pracownika naukowo-dydaktycznego, zaangażowanego społecznika i prawego człowieka.

Wspomnienia

Dr Władysław Trzeciak był osobą twórczą, miał żylkę konstruktora, majsterkowicza. Między innymi własnoręcznie wykonał dwukółową składaną przyczepę kempingową, w której po rozłożeniu dwie osoby mogły spać. Używając jej, podróżował Fiatem 126p, z synem Rafałem po ówczesnej Czechosłowacji.

Na korytarzu Instytutu Melioracji Rolnych i Leśnych w przeglądarce przeźroczy skonstruowanej według własnego pomysłu udostępniał studentom kolorowe obrazy najnowszych maszyn do robót hydrotechnicznych i ziemnych.

W jego mieszkaniu stały dwa wygodne funkcjonalne fotele, które wykonał według własnego pomysłu.

Wielka szkoda, że osoba tak twórcza, pełna pomysłów i wielkiej pracowitości już nie jest z nami. Jako pracownik Uczelni i nasz kolega odznaczał się wielką odpowiedzialnością, był słowny i nikomu nie odmawiał pomocy.

Stanisław Kostrzewa

KAROL TWOROWSKI
(1902–1979)

Doc. dr inż. Karol Tworowski urodził się 16 lutego 1902 roku w Tarnopolu, w Małopolsce Wschodniej. Szkołę powszechną ukończył w Tarnopolu, zdając egzamin maturalny w 1921 roku. W roku 1922 rozpoczyna studia na Wydziale Inżynierii Politechniki Lwowskiej, które – ze względu na trudną sytuację materialną rodziny – łączy z pracą zawodową. W latach 1921–1922 pracuje jako technik w Powiatowym Biurze Odbudowy Tarnopola. W latach 1922–1928 pracuje jako nauczyciel w Wieczorowej Szkole Nauczycielskiej we Lwowie, a następnie w latach 1933–1935 jako technik w Biurze Regulacji Miasta Lwowa. W 1935 roku kończy studia akademickie, uzyskując stopień inżyniera dróg i mostów. W roku akademickim 1935/36 obejmuje stanowisko st. asystenta w Katedrze Kolei Politechniki Lwowskiej. W latach 1937–1938 pracuje jako kierownik biura projektów dróg kanalizacji w Zarządzie Miejskim we Lwowie, a następnie związany jest z budową lotnisk, by w pierwszej połowie 1939 roku przejść na stanowisko wykładowcy w Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych w Katowicach.

W latach okupacji pracuje początkowo (1939–1941) jako konstruktor i kierownik budowy drogi Gliniany - Przemyślany, w latach 1941/42 obejmuje kierownictwo budowy kolei wąskotorowe.), a w latach 1944–1946 jako wykładowca w Technikum Budowlanym we Lwowie. W roku akademickim 1945/46 jest pracownikiem Politechniki Lwowskiej jako specjalista w zakresie gruntoznawstwa technicznego.

W ramach akcji przesiedlenia Polaków z Małopolski Wschodniej wyjeżdża w 1946 roku do Wrocławia. W sierpniu 1946 roku rozpoczyna pracę w Politechnice Wrocławskiej na stanowisku adiunkta i organizatora Katedry Kolei na Wydziale Budownictwa. Z dniem 1 października 1951 roku powołany zostaje na stanowisko zastępcy profesora i obejmuje funkcję prodziekana Wydziału Budownictwa. W tym czasie włącza się do tworzenia nowego Wydziału Melioracji Wodnych w Wyższej Szkole Rolniczej, wydzielonej podówczas z Uniwersytetu i Politechniki, obejmując w 1951 roku kierownictwo Katedry Budownictwa Lądowego. Bierze aktywny udział w organizowaniu życia dydaktycznego i naukowego na tym Wydziale oraz kształceniu młodej kadry naukowej.

Organizuje laboratorium gruntoznawstwa technicznego wraz z zespołem badań terenowych. Prowadzi liczne badania geotechniczne dla potrzeb odbudowy Wrocławia i Dolnego Śląska. W roku 1953 obejmuje kierownictwo Katedry Organizacji i Mechanizacji Budowy na wydziale Budownictwa Politechniki Wrocławskiej, którą kieruje do 1968 roku, tj. do chwili wprowadzenia na uczelni struktury instytutowej. Z dniem 1 października 1956 rezygnuje z kierownictwa Katedry Gruntoznawstwa

i Budownictwa Ziarnego w WSR we Wrocławiu, zamierzając poświęcić się pracy tylko w jednej uczelni.

W latach 1957–1959 obejmuje funkcję prorektora Politechniki Wrocławskiej d/s Młodzieży. W 1968 roku zostaje powołany przez Ministra Szkolnictwa Wyższego na stanowisko docenta etatowego. Od 1968 roku do chwili przejścia na emeryturę w 1972 roku kieruje Zakładem Technologii Robót Zmechanizowanych w Instytucie Budownictwa.

Był odznaczony m.in.: Krzyżem Niepodległości, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem X-Lecia, Odznaką Tysiąclecia Państwa Polskiego, Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej oraz innymi odznaczeniami resortowymi i regionalnymi.

Zmarł 16 lutego 1979 roku. Spoczywa na cmentarzu przy ul. Bujwida (pole 5, al. boczna 57).

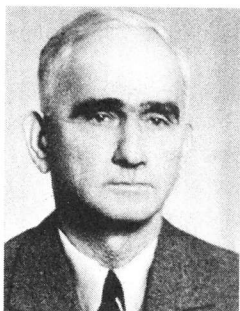
Wspomnienia

Profesor Karol Tworowski jako doświadczony inżynier praktyk doskonale łączył wiedzę teoretyczną z praktyką, w zakresie robót ziemnych i drogowych. Wykłady prowadził bardzo klarownie, starał się przekazać swą wiedzę praktyczną i teoretyczną jak najbardziej zrozumiale dla swych słuchaczy. W wolnych chwilach, w rozmowie ze studentami chętnie dzielił się swoimi doświadczeniami i przygodami, przewidywanymi i nie przewidywanymi podczas pracy zawodowej przy budowie dróg na Kresach Wschodnich i na budowach we Wrocławiu. Chętnie wspominał czasy studenckie z Politechniki Lwowskiej i problemy napotymane przy organizowaniu pomocy studenckiej w Lwowskich „Bratniakach”.

Był wymagającym nauczycielem, jednocześnie dobrodusznym i sprawiedliwym człowiekiem w ocenie zdobytej wiedzy przez studenta.

Był lubiany w środowisku akademickim i mile wspomniany przez Współpracowników i Absolwentów naszego Wydziału

Konstanty Pietraszko – pierwszy starosta Wydziału

WŁODZIMIERZ TYMRAKIEWICZ
(1898–1975)

Prof. dr hab. Włodzimierz Tymrakiewicz urodził się 5 lutego 1898 roku w Opakach, pow. Złoczów, woj. tarnopolskie. Studia ukończył na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. W okresie międzywojennym był asystentem a później adiunktem u prof. dra Stanisława Kulczyńskiego, kierownika Instytutu Systematyki i Morfologii Roślin wspomnianego Uniwersytetu. Zajmował się głównie badaniem torfowisk Polesia oraz paleobotaniką i zagadnieniami florystyczno-geograficznymi (1928–1935).

W okresie powojennym, który można nazwać wrocławskim, domenę zainteresowań naukowych Profesora stanowiły chwasty segetalne i biologia torfowisk. W wyniku wieloletnich badań terenowych i prac kameralnych powstała rozprawa habilitacyjna *Chwasty pól uprawnych Dolnego Śląska* oraz wspaniałe i bardzo potrzebne dzieło *Atlas chwastów*.

Zebrał bogaty materiał z torfowisk nizinnych, wyżynnych i przejściowych w Borach Tucholskich. Niestety, śmierć nie pozwoliła Mu pracować i opublikować tych materiałów.

Równoległe z twórczością naukową zajmował się działalnością dydaktyczną, najpierw na stanowisku starszego asystenta (1935–1941), następnie wykładowcy botaniki na Uniwersytecie we Lwowie (1944–1946). Po przyjeździe do Wrocławia pracował jako adiunkt w Katedrze Botaniki na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1946–1950). Następnie jako docent habilitowany prowadził wykłady z botaniki dla studentów wydziałów: Weterynarii, Zootechniki i Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu.

Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1958 roku, a profesora zwyczajnego w 1967 roku. W latach 1960–1968 był kierownikiem Katedry Ekologii Roślin WSR we Wrocławiu. Prowadził wówczas

wyklady z podstaw botaniki i ekologii roślin dla studentów Wydziału Melioracji Wodnych. Był promotorem 1 doktoratu.

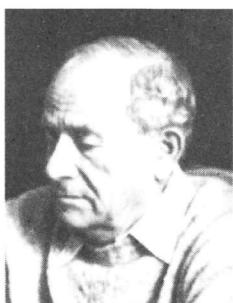
Zmarł 12 sierpnia 1975 roku we Wrocławiu. Spoczywa na cmentarzu przy ul. Grabiszynskiej (pole 41).

Wspomnienia

Prof. W. Tymrakiewicz z dużym oddaniem opiekował się swoimi magistrantami, miał zawsze dla nich czas w czasie konsultacji. Wnikliwie, lecz życzliwie oceniał liczne prace magisterskie, doktorskie i habilitacyjne. Jego zajęcia dydaktyczne były zawsze poparte bogatym materiałem poglądowym, czym wzbudzał uzasadnione zainteresowanie słuchaczy. Często organizował zajęcia terenowe, podczas których zachwycał słuchaczy swą wiedzą przyrodniczą i oddaniem powinnością zawodowym.

W kontaktach z młodzieżą wpajał jej najszlachetniejsze cechy patriotyczne i umiłowanie zawodu, który obrali.

Mieczysław Trybała

AUGUSTYN MAREK URBAN
(1912–2003)

Prof. dr hab. inż. urodził się 31 grudnia 1912 roku w Bychawie, w woj. lubelskim. Szkołę podstawową oraz Gimnazjum Humanistyczne ukończył w Lublinie. W 1935 roku rozpoczął studia wyższe na Wydziale Rolniczym SGGW w Warszawie, które ukończył w 1939 roku. Dyplom inżyniera rolnika i magistra nauk agrotechnicznych wydano Mu po wojnie w 1952 roku.

Od roku 1951 był pracownikiem Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. Stopień doktora nauk rolniczych i leśnych uzyskał w 1960 r. na Wydziale Rolniczym WSR w Krakowie na podstawie rozprawy *Podstawy poradnictwa rolniczego*, natomiast stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych – na Wydziale Rolniczym WSR we Wrocławiu w roku 1962 – na podstawie rozprawy *Metoda modelowania i jej zastosowanie do porównywania gospodarstw dla celów poradnictwa rolniczego*. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1967 roku, a profesora zwyczajnego w 1975 roku. W roku 1981 uzyskał tytuł doktora honoris causa na Uniwersytecie Rolnym w Debreczynie na Węgrzech, a w roku 1988 na Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie. Odbył długoterminowe staże naukowe w Niemczech (Uniwersytet w Bonn) i Holandii (Uniwersytet w Wageningen) oraz staże krótkoterminowe (Węgry, Niemcy, Rosja i Australia). Zorganizował na Wydziale Melioracji Wodnych Katedrę Geodezyjnych Urzędów Rolnych i w okresie 1962–1983 był jej kierownikiem, w kadencji 1962–1965 prodziekanem, a w latach 1965–1969 dziekanem.

W latach 1944–1950 był pełnomocnikiem rządu ds. akcji siewnej na woj. rzeszowskie, prezes Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego, pełnomocnikiem rządu ds. akcji siewnej i żniwnej, komisarzem Wojewódzkiej Izby Rolniczej.

Był członkiem Kolegiów Redakcyjnych: Zagadnień Ekonomiki Rolnej; Roczników Nauk Rolniczych PAN, Nowego Rolnictwa, Rolnika Dolnośląskiego; członkiem Rad Naukowych przy: Ministrze Rolnictwa; Centralnym Zarządzie Państwowych Przedsiębiorstw Gospodarstw Rolnych; Instytucie Ekonomiki Rolnej.

Prof. Marek Urban był promotorem 13 doktoratów oraz 28 prac magisterskich. Wykonał 15 recenzji w przewodach habilitacyjnych oraz 9 przewodach doktorskich. Był autorem 155 publikacji naukowych, w tym 2 podręczników i 2 skryptów. Głównymi nurtami treści tych publikacji są: ekonomika i organizacja rolnictwa i gospodarstw rolnych, ekonomika ochrony środowiska naturalnego, polityka rolna, planowanie i zarządzanie obszarów wiejskich.

Brał też udział w wielu międzynarodowych konferencjach, wykladał na Uniwersytetach w Rostocku, w Moskwie i Bonn.

Za swoje osiągnięcia w działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej otrzymał liczne odznaczenia, wyróżnienia i nagrody: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Polonia Restituta. Odznaki: Zasłużony Nauczyciel PRL, Zasłużony Pracownik Rolnictwa, Zasłużony dla Dolnego Śląska, Budowniczy Wrocławia. Za zasługi w rozwoju województw: wrocławskiego, zielonogórskiego i jeleniogórskiego. Wyróżniony czterokrotnie nagrodą Ministra Szkolnictwa Wyższego i sześciokrotnie nagrodą Rektora AR naszej Uczelni. W 1975 roku otrzymał medal „Za zasługi dla Akademii Rolniczej we Wrocławiu” a w 2001 r. medal „Za zasługi dla Wydziału Inżynierii Kształtowania Środowiska i Geodezji Akademii Rolniczej we Wrocławiu”.

Pozostanie w naszej pamięci jako wybitny nauczyciel akademicki, pionier Dolnego Śląska, któremu społeczność akademicka tak wiele zawdzięcza.

Zmarł 5 grudnia 2003 roku.

Wspomnienia

Życie Go nie rozpuszczało. Doświadczył okropności II wojny światowej, walki o przetrwanie, powojennych trudności, a później śmierci ukochanej szesnastoletniej córki. Mimo tych doświadczeń był otwarty i przychylny ludziom. Dla swoich uczniów i współpracowników był bardzo wymagający, a jednocześnie umiał z nimi dyskutować i słuchać ich, utrzymując dystans między nauczycielem a uczniem.

Dla nas pozostał wzorem kultury osobistej. Zawsze dotrzymywał słowa. Był bardzo dowcipny.

Większość swojego życia poświęcił Uczelni. Był współtwórcą kierunku geodezja i kartografia na naszym Wydziale, kierownikiem Katedry Geodezyjnych Urządzeń Rolnych a później Instytutu Planowania i Urządzania Terenów Rolnych, prodziekanem i dziekanem Wydziału. Działal w wielu organizacjach naukowych i zawodowych. Dwukrotnie został wyróżniony tytułem doktora honoris causa; na Uniwersytecie Rolnym w Debreczynie oraz na Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie.

Mimo przejścia na emeryturę w 1983 roku, aż do śmierci, codziennie był w Katedrze. Nadal prowadził działalność naukową i dydaktyczną. Stał się naszym doradcą. Pamiętamy Go jako rzetelnego naukowca, nauczyciela i wychowawcę wielu pokoleń studentów a przede wszystkim jako życzliwego człowieka.

Zofia Więckowicz

CZESŁAW WAJDZIK
(1913–1995)

Doc. dr hab. inż. Czesław Wajdzik urodził się 9 maja 1913 roku w Suchej Beskidzkiej. Studia wyższe na Wydziale Architektury Politechniki Lwowskiej rozpoczął w roku 1932 i uzyskał absolutorium w roku 1939. Egzamin dyplomowy złożył jesienią 1945 roku w Krakowie na formującej się pierwszej w kraju Politechnice. Do Wrocławia przybył jesienią 1945 roku z drugą ekipą fachowców werbowanych w centralnej Polsce, angażując się bezwzględnie do pracy w ówczesnym Uniwersytecie i Politechnice Wrocławskiej.

Działalność naukowo-dydaktyczną na Wydziale Melioracji Wodnych WSR we Wrocławiu rozpoczął jesienią 1951 roku i przeniósł się ostatecznie na tę Uczelnię w roku 1953, gdzie prowadził Katedrę Budownictwa Ogólnego. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w roku 1958 na podstawie rozprawy *Wpływ kondensacji pary wodnej na bilans cieplny na przykładzie pomieszczeń dla bydła*, a doktora habilitowanego na podstawie rozprawy *Kształtowanie klimatu w pomieszczeniach inwentarskich* nadała Mu

Rada Wydziału Melioracji Wodnych AR we Wrocławiu w roku 1963. Od tego roku pracował na stanowisku docenta etatowego.

Samodzielną działalność dydaktyczną rozpoczął w 1948 roku na Wydziale Architektury oraz Budownictwa Lądowego w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej we Wrocławiu, gdzie prowadził do roku 1953 wykłady z budownictwa ogólnego i kosztorysowania. Wykłady z organizacji budowy powierzył Mu także w roku 1951 Wydział Architektury Politechniki. Z chwilą przeniesienia do Akademii Rolniczej prowadził na Wydziale Melioracji Wodnych czasowo – do usamodzielnienia się kadr specjalistycznych – geometrię wykreślną i organizację robót budowlano-melioracyjnych oraz jako dyscy-

pliny podstawowe budownictwo ogólne i budownictwo wiejskie. Te ostatnie przedmioty prowadził także na Wydziale Zootechnicznym. W roku 1964 opublikował książkę *Kształtowanie klimatu w budynkach inwentarskich* (Arkady, Warszawa).

Pełnił przez okres dwóch kadencji (1958–1961, 1965–1969) funkcję prodziekana Wydziału. Był członkiem Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN i Komisji Budownictwa Rolniczego Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Rolnictwa.

Odnaczony Złotym Krzyżem Zasługi i wyróżniony kilkunastoma nagrodami Rektora.

Zmarł 28 października 1995 roku Spoczywa na cmentarzu św. Wawrzyńca przy ul. Bujwida we Wrocławiu (pole 2, aleja rządowa 60).

Wspomnienia

*Jako architekt trwale zapisał się w historii powojennej odbudowy Politechniki i Uniwersytetu, a w szczególności budynków późniejszej Wyższej Szkoły Rolniczej przy ul. Norwida. Kontynuując działalność zawodową architekta, będąc pracownikiem WSR, sprawował nadzór nad budową gmachu Wydziału Melioracji Wodnych przy Placu Grunwaldzkim. Jako nauczyciel akademicki łączył w sposób perfekcyjny wiedzę teoretyczną ze sztuką wykonawstwa budowlanego. Jego ulubionym materiałem budowlanym było drewno a ze wszystkich konstrukcji, szczególne miejsce zajmowały więźby dachowe. Opracowana w latach 90. monografia z tego zakresu stanowi nadal cenną pomoc dla projektantów. Był nauczycielem, który za pomocą kredy czy tuszu potrafił odwzorować najbardziej skomplikowane konstrukcje przestrzenne. Począwszy od lat 70. Jego pasją naukową i dydaktyczną stało się budownictwo inwentarskie, a szczególnie upodobał sobie budynki dla bydła. Efektem tej pasji były m.in. uruchomione w roku 1967 studia na kierunku budownictwo rolnicze oraz skrypt pt. *Budynki dla bydła*. Pamiętam go z wieloletniej współpracy jako człowieka bardzo pogodnego, doskonałego dydaktyka, poświęcającego wszystkie dni tygodnia na pracę naukową oraz na dokumentowanie literatury i własnego dorobku. Pokój nr 126 był jego drugim domem. Pozostawił po sobie trwałe dzieła – wyszkoloną wszechstronnie kadrę inżynierską i dydaktyczną.*

Bogumił Bryl

JAN WIERZBICKI
(1896–1977)

Prof. dr inż. Jan Wierzbicki urodził się dnia 7 lipca 1896 roku we wsi Lipa w woj. lubelskim. Szkołę średnią ukończył w Gimnazjum im. Vetterów w Lublinie. Powołany do wojska walczył w I wojnie światowej. Po wyjściu z niewoli wstąpił na nowo otwartą Politechnikę Warszawską, na której w roku 1923 ukończył Wydział Inżynierii Wodnej. Podczas studiów pracował w Biurze Projektów prof. K. Pomianowskiego.

Po ukończeniu studiów pracował w Biurze Robót Hydrotechnicznych inż. Rudnickiego i Załuskiego, by następnie usamodzielnić się. Zaprojektował m.in. 6 jazów żelbetowych; drenowania gruntów w 6 wsiach; regulacje czterech rzek oraz stawy rybne w woj. lubelskim, lwowskim i poleskim. W roku 1928 zorganizował koncesjonowane przedsiębiorstwo projektów oraz budowy wodociągów i kanalizacji w Lublinie.

Po okupacji przybył do Wrocławia, gdzie rozpoczął w 1946 roku pracę w Miejskim Biurze Wodociągowo-Kanalizacyjnym i równocześnie został adiunktem, pierwszym pracownikiem Katedry Melioracji i Inżynierii Wiejskiej na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki. Wspólna praca z prof. S. Bacem przyczyniła się do powstania pracowni melioracyjnej, odtworzenia z gruzów muzeum melioracyjnego i objęcia oraz urządzenia doświadczalnictwa melioracyjnego na polach nawadnianych ściekami miejskimi w Rędzinie, Osobowicach i Psim Polu. Ta ostatnia dziedzina prac stała się początkiem Jego głównych prac naukowych.

W roku 1947 za pracę *Sposoby i korzyści meliorowania gruntów za pomocą nawadniania ściekami* uzyskał na Wydziale Inżynierii Politechniki Wrocławskiej stopień doktora nauk technicznych. W roku 1950 otrzymał stopień docenta na podstawie przedłożonej pracy *Działanie wód ściekowych na glebę*.

Po zorganizowaniu Wydziału Melioracji Wodnych objął kierownictwo Katedry Budownictwa Wodnego w 1951 roku. W trzy lata później został mianowany przez Radę Państwa profesorem nadzwyczajnym, a w roku 1960 profesorem zwyczajnym. Był twórcą wrocławskiej szkoły nawodnień ściekami użytków rolnych i leśnych. Pod Jego kierunkiem zapoczątkowano doświadczenia nawadniające w lizymetrach i na polach irygacyjnych w Rędzinie.

Z ramienia V Wydziału PAN był koordynatorem do spraw rolniczego wykorzystania ścieków w krajach demokracji ludowej.

Był członkiem zwyczajnym Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, członkiem Komitetu Melioracji, Łąkarstwa i Torfoznawstwa PAN, członkiem Komitetu Gospodarki Wodnej PAN. Działał czynnie w SITWM, był radnym miasta Wrocławia i przewodniczącym Komisji Gospodarki Wodnej i Żeglugi MRN m. Wrocławia.

Pod Jego kierownictwem naukowym liczne grono wychowanków uzyskało stopnie naukowe. W latach 1958–1962 pełnił funkcję dziekana Wydziału. Prowadził wykłady na wydziałach: Melioracji WSR, Budownictwa Politechniki

oraz Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego.

Dorobek naukowy stanowi około 200 prac i artykułów ogłoszonych drukiem, zarówno w języku polskim, jak i niemieckim, rumuńskim, angielskim, rosyjskim oraz węgierskim.

Został odznaczony Medalami: X, XV i XX-lecia Polski Ludowej, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką XXV-lecia Stronnictwa Demokratycznego, Odznaką Tysiąclecia, Złotą Odznaką „Zasłużony dla Dolnego Śląska”, Odznaką „Budowniczy Wrocławia” oraz Złotą Odznaką NOT.

Zmarł 6 października 1977 roku we Wrocławiu. Spoczywa w rodzinnym grobowcu we wsi Zaniemyśl k. Lublina.

Wspomnienia

Profesor Jan Wierzbicki był człowiekiem skromnym, o głębokiej wiedzy naukowej i zawodowej i dużym osobistym uroku. Był niezmiernie pracowity i zorganizowany. Przed wojną pracował głównie przy projektowaniu i wykonawstwie budowli wodnych, regulacji rzek i systemów wodociagowo-kanalizacyjnych.

Po wojnie przeniósł się w roku 1945 do Wrocławia i podjął pracę naukową w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu. Mieszkał na Swojcu na peryferiach Wrocławia i codziennie dojeżdżał rowerem do przystanku tramwajowego na Sępólnie, przez ukochane pola i łąki. Rower zostawiał u znajomego dróżnika i jechał dalej tramwajem do placu Grunwaldzkiego.

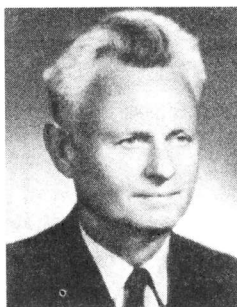
Pracował systematycznie, od 8⁰⁰ do 15⁰⁰ na Uczelni i wieczorem po kolacji w domu (z reguły nad kolejnym podręcznikiem). Już w 1947 roku obronił rozprawę doktorską, a w 1950 r. rozprawę habilitacyjną.

Sukcesy prof. Wierzbickiego opierały się głównie na systematycznej pracy. Raz w miesiącu odbywały się zebrania katedry, podczas których każdy pracownik przedstawiał informacje o swej działalności. Protokółował sam Profesor, zaczynając od siebie i zapelniając swą działalnością większą część protokołu. Każdy z pracowników starał się następnie przedstawić swoje plany i osiągnięcia, często niezbyt realne. Profesor wracał do planów cierpliwie za miesiąc, i uśmiechając się czekał na konkrety. W ten sposób urealniono wiele planów i częściowo je zrealizowano.

Dopiero po Jego śmierci dowiedzieliśmy się, że pełne Jego nazwisko brzmiało Korwin-Wierzbicki. Nigdy się przynależnością do stanu szlacheckiego nie obnosił.

Pochowaliśmy Go w Zaklikowie na Ziemi Lubelskiej, w rodzinnym grobowcu – wszyscy tam o Synu tej Ziemi pamiętali i bardzo ciepło Go wspominali. Pozostał w naszej wdzięcznej pamięci jako gorący patriota, prawy obywatel i życzliwy opiekun.

Włodzimierz Parzonka

STANISŁAW WŁODARCZYK
(1910–2002)

Prof. dr hab. Stanisław Włodarczyk urodził się 24 sierpnia 1910 roku w Grodzisku Mazowieckim, woj. warszawskie. Studia wyższe ukończył w 1939 r. na Wydziale Rolniczym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Po studiach zatrudniony został jako inspektor łąkarski w Warszawskiej, a później Lwowskiej Izbie Rolniczej. W czasie II wojny światowej pracował jako inspektor hodowli w Warszawskiej Izbie Rolniczej. Po wojnie instruktor hodowli, następnie inspektor łąkarski w Wojewódzkim Urzędzie Ziemskim w Cieplicach, później w Izbie Rolniczej we Wrocławiu. W 1946 roku podjął pracę w Katedrze Uprawy Łąk i Pastwisk na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. W 1949 roku uzyskał stopień doktora nauk rolniczych i stanowisko adiunkta. W latach 1952–1963 kierował Katedrą Uprawy Łąk i Pastwisk na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Lublinie, początkowo (1952–1954) na stanowisku adiunkta, następnie (1954–1961) na stanowisku docenta i od 1961 roku jako profesor nadzwyczajny. W latach 1963–1970 był kierownikiem Katedry Torfoznawstwa na Wydziale Melioracji Wodnych w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu. Do roku 1977 pracował w Instytucie Rolniczych Podstaw Melioracji.

Przewodniczący wrocławskiego Oddziału Stowarzyszenia Łąkarzy i Torfciarzy (1946–1947); lektor w Instytucie Szkolenia Zawodowego Pracowników Rolnictwa Rady Narodowej we Wrocławiu; ekspert Wojewódzkiej Rady Narodowej we Wrocławiu i Opolu oraz w wojewódzkim zarządzie PGR w tych miastach; członek Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego (1952–1958); członek Polskiego Towarzystwa Botanicznego (1952–1955).

Dorobek naukowy prof. S. Włodarczyka obejmuje 76 publikacji naukowych i popularnonaukowych. W pracach naukowych wyraźnie zaznaczają się dwa kierunki badań: pratorfologia i torfoznawstwo. Jest autorem dwóch podręczników *Botanika łąkarska* (cztery wydania) oraz *Uprawa i użytkowanie łąk i pastwisk* (dwa wydania).

Pod Jego kierunkiem pięć osób pomyślnie zakończyło przewód doktorski. Opracował 7 opinii wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego i 2 profesora zwyczajnego, ponad 350 opinii prac naukowych i podręczników oraz prac magisterskich.

Odnznaczony Odznaką 1000-lecia Państwa Polskiego i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz uhonorowany 2 nagrodami Ministra resortu edukacji i kilkoma nagrodami Rektora Akademii Rolniczej w Lublinie i Wrocławiu.

Zmarł 24 września 2002 roku.

JULIAN WOŁOSZYN
(1925–1990)

Prof. dr hab. inż. Julian Wołoszyn urodził się 29 kwietnia 1925 roku w Tywoni, gmina Jarosław. Do szkoły podstawowej, gimnazjum i liceum drogowo-wodnego uczęszczał w Jarosławiu. Dyplom technika drogowo-wodnego uzyskał w maju 1944 roku. W latach wojny był wywieziony do Niemiec, gdzie pracował przy budowie dróg i mostów w firmie Schneid-Limburg. W latach 1942–1944 uczestniczył w Związku Walki Zbrojnej – AK. Po wyzwoleniu wschodniej części kraju podjął pracę w Urzędzie Wojewódzkim w Rzeszowie, skąd z grupą operacyjną został skierowany na Ziemie Odzyskane. Od lipca 1945 roku do ostatnich dni swego życia przebywał we Wrocławiu. Przez 5 lat pracował w Państwowym Zarządzie Wodnym i równocześnie studiował w Politechnice Wrocławskiej (Oddział Inżynierii Wodnej), uzyskując dyplom magistra inżyniera we wrześniu 1950 roku. Wielokierunkowa praktyka zawodowa i twórcze uzdolnienia pozwoliły mu na podjęcie pracy naukowo-dydaktycznej: od 15 stycznia 1950 roku w Politechnice Wrocławskiej, a od 1 września 1952 roku w Akademii Rolniczej we Wrocławiu w Katedrze Budownictwa Wodnego.

W 1959 roku na podstawie dysertacji *Zmienność rocznych opadów i odpływów na przykładzie zlewni rzeki Bóbr* nadano Mu stopień doktora nauk technicznych. Habilitował się na podstawie rozprawy *Opady burzowe i przewlekle we Wrocławiu*. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego został Mu nadany w 1971 roku, a profesora zwyczajnego w 1983. Od roku 1970 do końca swoich dni pełnił funkcję dyrektora Instytutu Budownictwa Wodnego i Ziarnego, a do 1989 r. również funkcję kierownika Zakładu Hydrologii i Hydrotechniki.

Ponad 140 absolwentów wykonało pod Jego kierownictwem dyplomowe prace magisterskie. Promował 12 doktorów nauk technicznych.

Bezpośrednio po przejściu do pracy w Akademii Rolniczej zainicjował budowę pierwszego laboratorium wodnego, które stwarzało możliwości prowadzenia w nim zajęć dydaktycznych z hydrauliki oraz realizacji modelowych badań naukowych. W latach 60., jako senior budowy gmachu Wydziału Melioracji Wodnych, zaprojektował i nadzorował z wielkim zaangażowaniem budowę nowego laboratorium wodnego.

Do ważniejszych trwałych osiągnięć naukowych Profesora można zaliczyć: mapę izolinii współczynnika zmienności odpływu rocznego rzeki Bóbr; opracowanie wzoru na obliczenie przepływu powodziowego o określonym prawdopodobieństwie pojawiania się i jego transponowania na teren Dolnego Śląska; ustalenie wzoru na obliczenie natężenia deszczów burzowych krótkotrwałych i przewlekłych w funkcji czasu ich trwania i prawdopodobieństwa; opracowanie metody konstruowania miarodajnych fal hipotetycznych.

Zmarł 24 września 1990 roku. Spoczywa na Polu Żołnierzy AK na cmentarzu Św. Rodziny przy ul. Smętnej we Wrocławiu (pole 1, rząd XVIII, grób 5).

Wyniki swych prac opublikował w 60 opracowaniach naukowych oraz w 5 podręcznikach na temat hydrologii, hydrauliki oraz regulacji rzek i potoków.

Był członkiem Polskiego Towarzystwa Geofizycznego, Komitetu Zagospodarowania Ziemi Górskich PAN, Polskiego Komitetu Naukowo-Technicznego NOT ds. Gospodarki Wodnej.

Za wyróżniającą się działalność i zasługi otrzymał: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Zasłużony Nauczyciel RP, Medal Rodła, Odznakę Pioniera Wrocławia, Zasłużony dla Akademii Rolniczej we Wrocławiu, Złotą Odznakę Honorową SITWM NOT, Złotą Odznakę Budowniczego LGOM.

Wspomnienia

Profesor Julian Wołoszyn odszedł niespodziewanie, w pełni sił twórczych, pozostawiając wiele niezakończonych prac i niezrealizowanych planów badawczych. Był życzliwym nauczycielem, szefem, kolegą i przyjacielem, a przede wszystkim szlachetnym i prawnym Człowiekiem. W kontaktach zarówno z podwładnymi, jak i z kolegami był bezpośredni, bezkonfliktowy, uczynny i pomocny. Dzięki swemu wrodzonemu uporowi potrafił często przeprowadzić przedsięwzięcia, co do których inni nie byli do końca przekonani.

Imponował swoją odwagą polityczną, śmiało prezentował swoje poglądy, nawet w okresie stanu wojennego nosząc przypiętą podobiznę Papieża.

W pamięci kolegów i współpracowników zapisał się jako namiętny gracz w brydża, a ostre spory dotyczące rozgrywek, prowadzone nieraz przez wiele dni, („spod jakiej karty Ty wyszedłeś!...”) tworzyły historię ówczesnej Katedry Budownictwa Wodnego.

O wiele za wcześnie zabrał go Bóg z grona swoich wychowanków. A były przecież plany, marzenia, które przy Jego udziale pomyślnie realizowaliśmy.... Stworzyłeś nas na swoje podobieństwo, zahartowałeś w boju i dążeniu do rozwoju polskiej hydrologii. Pozostawiłeś trwale ślady w hydrologii, gospodarce wodnej i regulacji rzek.

Chociaż upłynęło już wiele lat, to często wspominamy Profesora, zastanawiamy się, jakby postąpił w danej sytuacji

Laura Radczuk

FRANCISZEK WOŹNY
(1909–1970)

Mgr inż. Franciszek Woźny urodził się 9 marca 1909 roku w Sosnowie w Małopolsce. Po ukończeniu gimnazjum matematyczno-przyrodniczego w Brzeżanach (1926 r.) rozpoczął studia na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Lwowskiej (1927 r.), które przerywa w 1935 r., przechodząc do pracy w Zarządzie Miejskim we Lwowie. W 1937 roku obejmuje stanowisko projektanta w Małopolskich Zakładach Melioracyjnych, pracując tam do wybuchu II wojny światowej. W latach okupacji pracował jako mechanik (1939–1941) oraz w przedsiębiorstwie budowlanym jako inżynier budowy (1943–1944). W ramach akcji przesiedlenia Polaków z Małopolski Wschodniej wyjeżdża w 1945 r. do Nowego Sącza, pracując tam krótko na stanowisku administracyjnym.

W latach 1946–1949 prowadził prace związane z odbudową Wrocławia, a w latach 1949–1951 kończy wyższe studia techniczne na Wydziale Inżynieryjno-Budowlanym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, uzyskując stopień inż. budownictwa lądowego - magistra nauk technicznych.

W latach 1951–1952 pracuje jako projektant w Centralnym Biurze Studiów i Projektów Budownictwa Komunalnego w Gliwicach. Z Wydziałem Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu wiąże się niemal od początku Jego powstania, rozpoczynając pracę w Katedrze Budownictwa Lądowego na stanowisku starszego asystenta (1952 r.), a następnie na stanowisku adiunkta. W latach 1952–1970 prowadził w Katedrze Gruntoznawstwa i Budownictwa Ziemnego zajęcia dydaktyczne z przedmiotów: „Maszynoznawstwo i maszyny budowlane”, „Organizacja i mechanizacja robót”, „Gruntoznawstwo i budownictwo ziemne”, „Drogi i mosty małe” oraz „Elementy nauk inżynierskich”.

Przedwczesna śmierć w dniu 10 marca 1970 r. przerwała Jego prace nad rozprawą doktorską z zakresu mechaniki gruntów. Spoczywa na cmentarzu przy ul. Grabiszynskiej.

Wspomnienia

Wokół Adiunkta był porządek starej lwowskiej szkoły i ojcowskie baczenie. Gdy rano przychodziliśmy do laboratorium, On odrywał się od pisaniny na swoją pierwszą przerwę i stojąc na korytarzu odruchowo spoglądał na zegarek, a nam nie zdarzało się spóźnić. W rozmowie, na niewyraźną minę, reagował ..no, no.. ile? i sięgał po portfel. Zwykle nie były to problemy finansowe, ale na wszelki wypadek, gdybyśmy nie wiedzieli, jak o to zapytać, On skłonny był takiej pomocy natychmiast udzielić. Kilka lat później, na egzaminie, o dziwo, nie pytał o wzory i reguły, lecz o to jak w konkretnym przypadku postąpić, co zastosować i dlaczego. A potem nagle Go zabrakło, znikła Jego dobra aura i brakowało Jego jasnego zdania.

Henryk Orzeszyna

STEFAN ZUBRZYCKI
(1927–1968)

Prof. dr Stefan Zubrzycki urodził się 26 marca 1927 roku w Zawichoście w woj. kieleckim. Szkołę średnią ukończył w 1946 roku w Kielcach. W latach 1946–1950 odbył studia matematyczne na Uniwersytecie Wrocławskim. W roku 1954, na podstawie rozprawy dotyczącej zmiennych losowych równoważnych w sensie de Finettiego, uzyskuje stopień doktora nauk matematycznych. Promotorem jego pracy doktorskiej był prof. dr hab. Hugo Steinhaus. Trzy lata później, za pracę dotyczącą szacowania złóż geologicznych, otrzymuje stanowisko docenta.

W 1948 roku, jeszcze przed ukończeniem studiów, podejmuje obowiązki asystenta na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. Następnie od maja 1949 r. pracuje w Instytucie Matematycznym Polskiej Akademii Nauk, w którym przeszedł przez wszystkie stopnie kariery naukowej, od asystenta do profesora nadzwyczajnego. W latach 1958–1963 pracował w Wyższej Szkole Ekonomicznej we Wrocławiu, kierując w tym okresie Katedrą Matematyki. W latach 1964–1965 był kierownikiem Katedry Statystyki na Wydziale Rolniczym WSR we Wrocławiu. W 1965 roku zostaje profesorem nadzwyczajnym i kierownikiem Działu Zastosowań Przyrodniczych, Gospodarczych i Technicznych Instytutu Matematycznego PAN. W roku akademickim 1964/65 wykładał gościnnie na Uniwersytecie w Seattle w Stanach Zjednoczonych.

Był promotorem jednej pracy doktorskiej. Opublikował 46 prac naukowych. Swoje prace naukowe poświęcił teorii prawdopodobieństwa, statystyce matematycznej i zastosowaniom matematyki. Był uczniem, a następnie współpracownikiem profesora Steinhaus, współtwórcą wrocławskiego ośrodka zastosowań matematyki. Między innymi był współautorem taksonomii wrocławskiej, prostej metody porządkowania indywidualów i graficznego przedstawienia podobieństwa pomiędzy badanymi osobnikami. Metoda ta znalazła liczne zastosowania także w innych badaniach przyrodniczych. Opracował najpierw skrypt, a później podręcznik z rachunku prawdopodobieństwa i statystyki matematycznej *Wykłady z rachunku prawdopodobieństwa i statystyki matematycznej*. Za podręcznik ten uzyskał nagrodę Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

Był tłumaczem kilku książek matematycznych oraz redaktorem naukowym wielu innych pozycji. Przez wiele lat pracował w Komitetach Redakcyjnych czasopism matematycznych *Colloquium Mathematicum* i *Zastosowań Matematyki*. Był również redaktorem naczelnym Listów Biometrycznych, organu Polskiego Towarzystwa Biometrycznego.

Zmarł 18 grudnia 1968 r. w pełni talentu i sił twórczych. Pochowany został na cmentarzu św. Wawrzyńca przy ul. Bujwida we Wrocławiu.

Indeks nazwisk

1. Doc. dr Jan ANWEILER	7
2. Prof. dr hab. dr h.c. Stanisław BAC	10
3. Doc. dr inż. Stanisław BEZDEK	14
4. Prof. dr hab. inż. Józef BOĆKO	17
5. Dr inż. Jarosław BOJANOWSKI	20
6. Prof. dr hab. Władysław BUNIAK	23
7. Dr inż. Władysław DROZGOWSKI	25
8. Prof. dr inż. Zbigniew DZIEWOŃSKI	26
9. Dr inż. Danuta DZIEŻYC	29
10. Prof. zw. dr hab. dr h.c. Józef DZIEŻYC	31
11. Prof. dr hab. inż. arch. Jacek Maria FULIŃSKI	33
12. Doc. dr inż. Stefan FULIŃSKI	37
13. Mgr inż. Bogusław GAŁOŃSKI	38
14. Urszula GIECEWICZ	40
15. Prof. zw. dr hab. Stanisław GNOT	41
16. Władysława HAYNY	43
17. Prof. dr inż. Roman HLIBOWICKI	44
18. Prof. dr hab. Rudolf HOHENBERG	46
19. Dr hab. inż. Stanisław HUS, prof. AR	48
20. Dr inż. Zbigniew JANIĄK	50
21. Mieczysław KARPIŃSKI	52
22. Mgr inż. Maria KRYSZTECKA	53
23. Dr inż. Marian KRZESZOWSKI	54
24. Paweł KRZYSTOŃ	56
25. Dr Maria KRZYWIECKA	57
26. Doc. dr inż. Adam LANG	59
27. Mgr inż. Jan ŁASKA	61
28. Prof. zw. dr hab. Stanisław MARCILONEK	63
29. Dr inż. Zbigniew MARYON	66
30. Dr inż. Jan MEDYK	67
31. Dr inż. Edward MROZOWICKI	69
32. Dr inż. Stanisław NOWIŃSKI	71
33. Dr inż. Antoni OMELAŃSKI	73
34. Prof. dr hab. Czesław OPALIŃSKI	74
35. Prof. dr Julian PERKAL	76
36. Prof. dr hab. arch. Zdzisław POGODZIŃSKI	78
37. Dr inż. Ireneusz PYTEL	80
38. Prof. dr hab. inż. Eugeniusz RALSKI	82
39. Dr inż. Jacek REJMAN	84
40. Dr inż. Mieczysław RÓŻAŃSKI	86
41. Prof. dr hab. Adam SCHMUCK	88
42. Doc. dr Jan SEKUŁA	91
43. Mgr inż. Roman SURA	93

44. Prof. dr hab. inż. Adam SZPINDOR	94
45. Prof. dr hab. inż. Jan SZYMAŃSKI	97
46. Mgr inż. Oswald TRELENBERG	100
47. Doc. mgr inż. Maria TRZEBIŃSKA	101
48. Dr inż. Władysław TRZECIAK	104
49. Doc. dr inż. Karol TWOROWSKI	106
50. Prof. dr hab. Włodzimierz TYMRAKIEWICZ	108
51. Prof. dr hab. inż. Augustyn Marek URBAN	110
52. Doc. dr hab. inż. Czesław WAJDZIK	112
53. Prof. dr inż. Jan WIERZBICKI	114
54. Prof. dr hab. Stanisław WŁODARCZYK	117
55. Prof. dr hab. inż. Julian WOŁOSZYN	118
56. Mgr inż. Franciszek WOŹNY	120
57. Prof. dr Stefan ZUBRZYCKI	122

ZARZĄD CMENTARZY KOMUNALNYCH

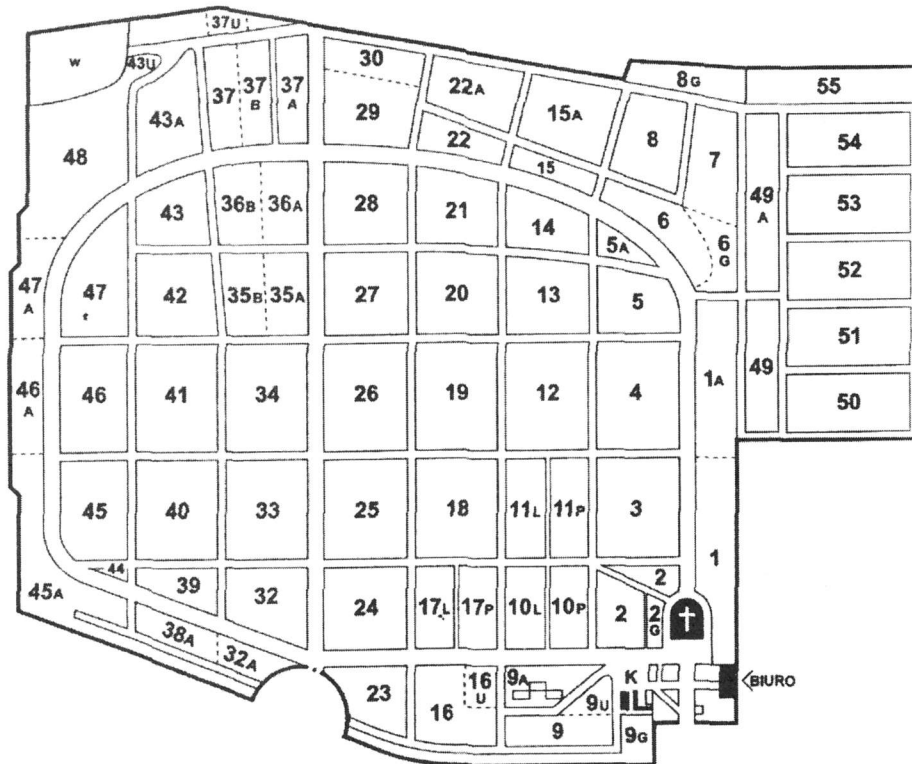
50-224 WROCLAW PL. STRZELECKI 19/21

TEL. 328 70 20

CMENTARZ KOMUNALNY ODDZIAŁ GRABISZYN

53-236 WROCLAW UL. GRABISZYŃSKA 333

TEL. 363 12 31

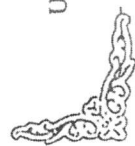
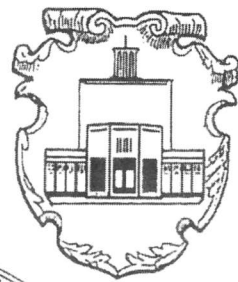
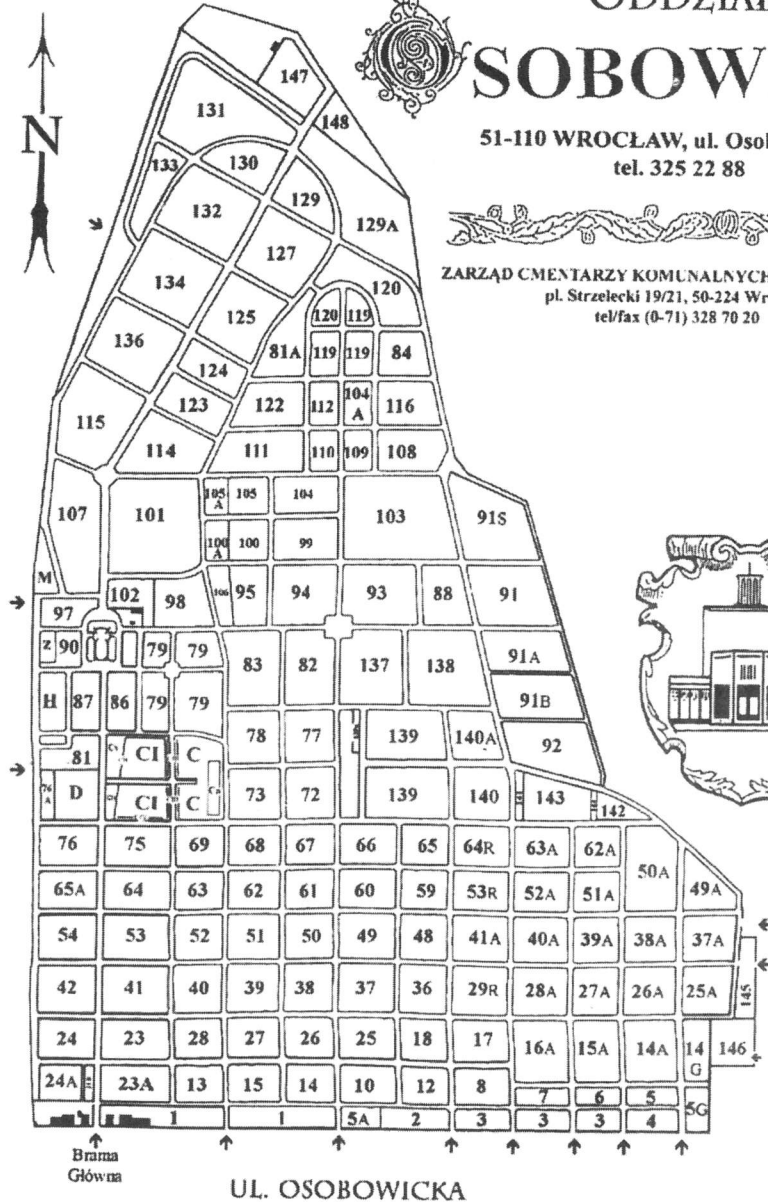

CMENTARZ KOMUNALNY ODDZIAŁ SOBOWICE

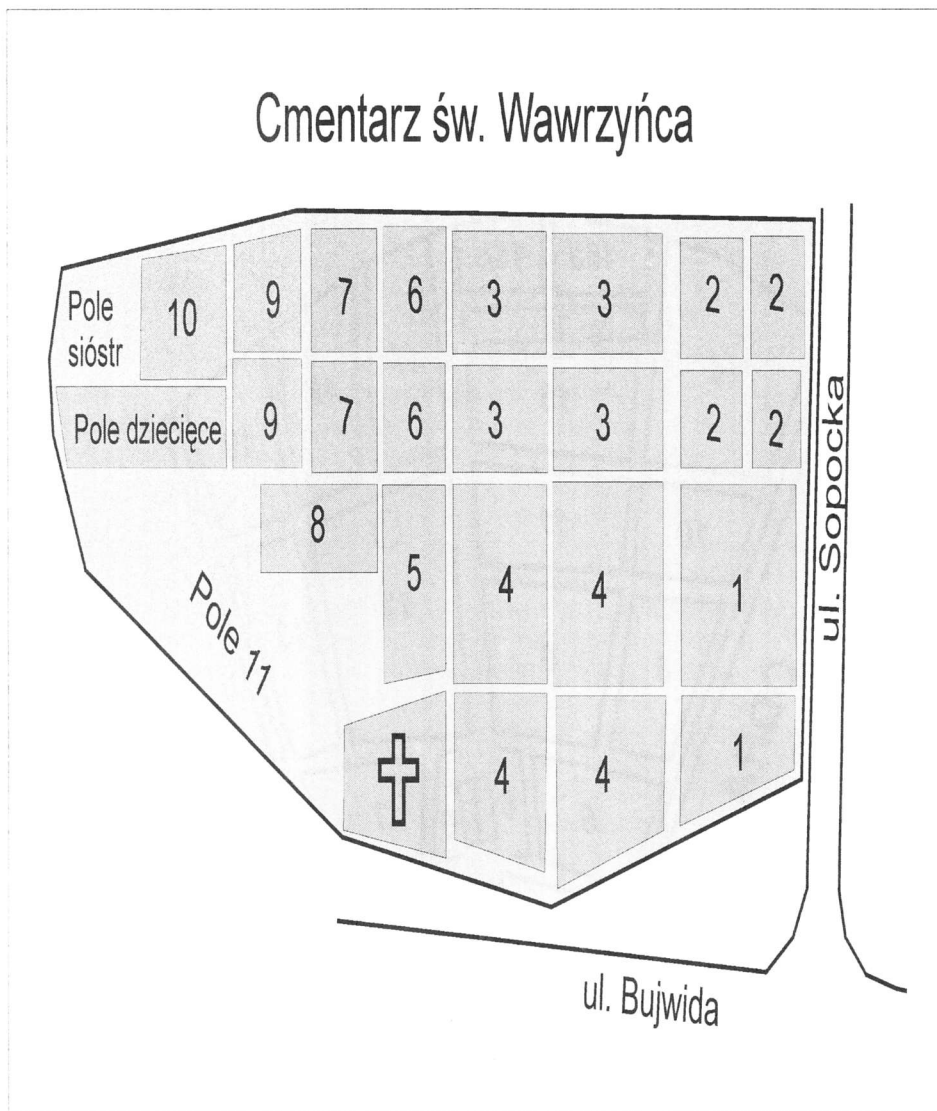
51-110 WROCLAW, ul. Osobowicka 59
tel. 325 22 88

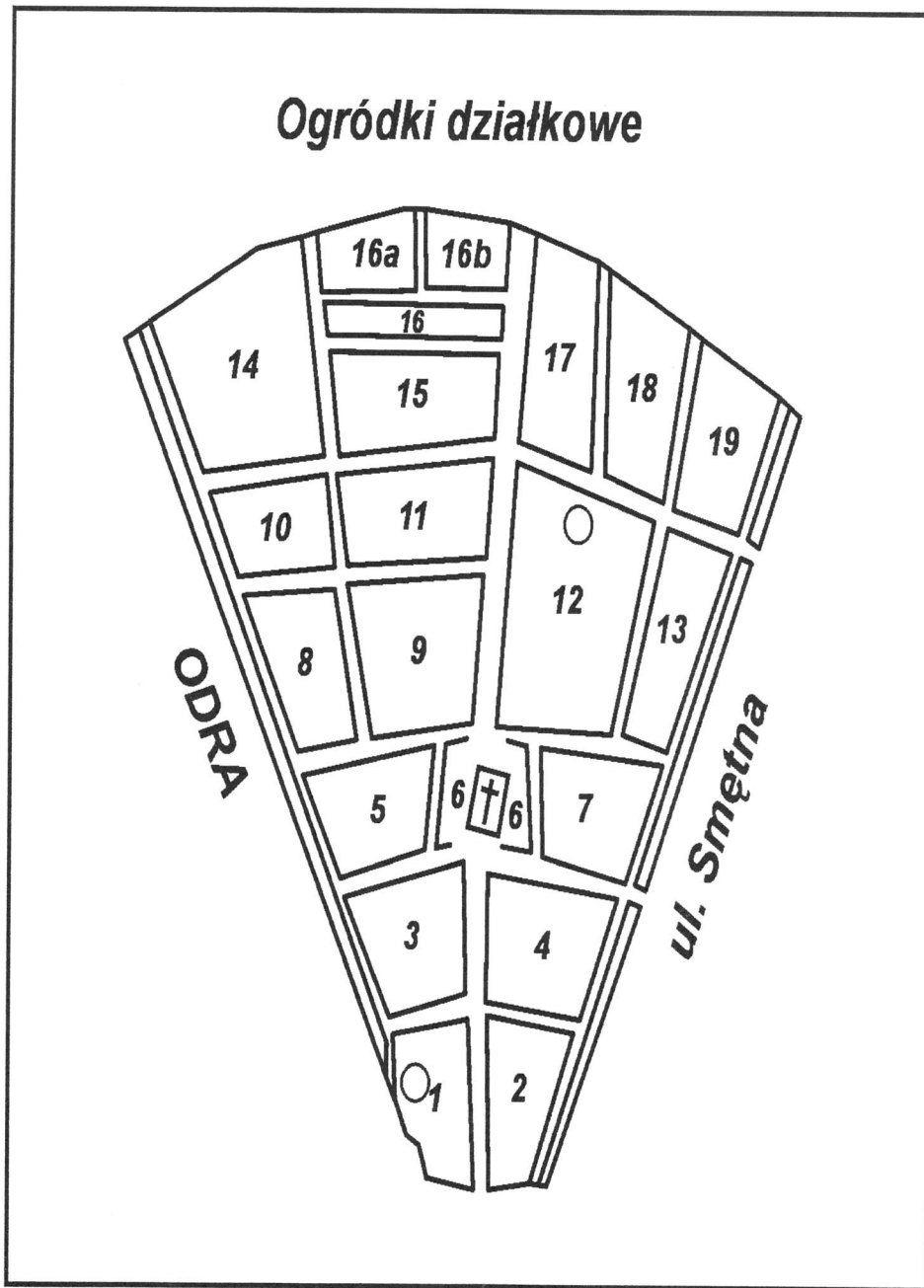

ZARZĄD CMENTARZY KOMUNALNYCH we WROCLAWIU
pl. Strzelecki 19/21, 50-224 Wrocław
tel/fax (0-71) 328 70 20

Cmentarz św. Wawrzyńca

ISBN 83-89189-70-4

9 788389 189707